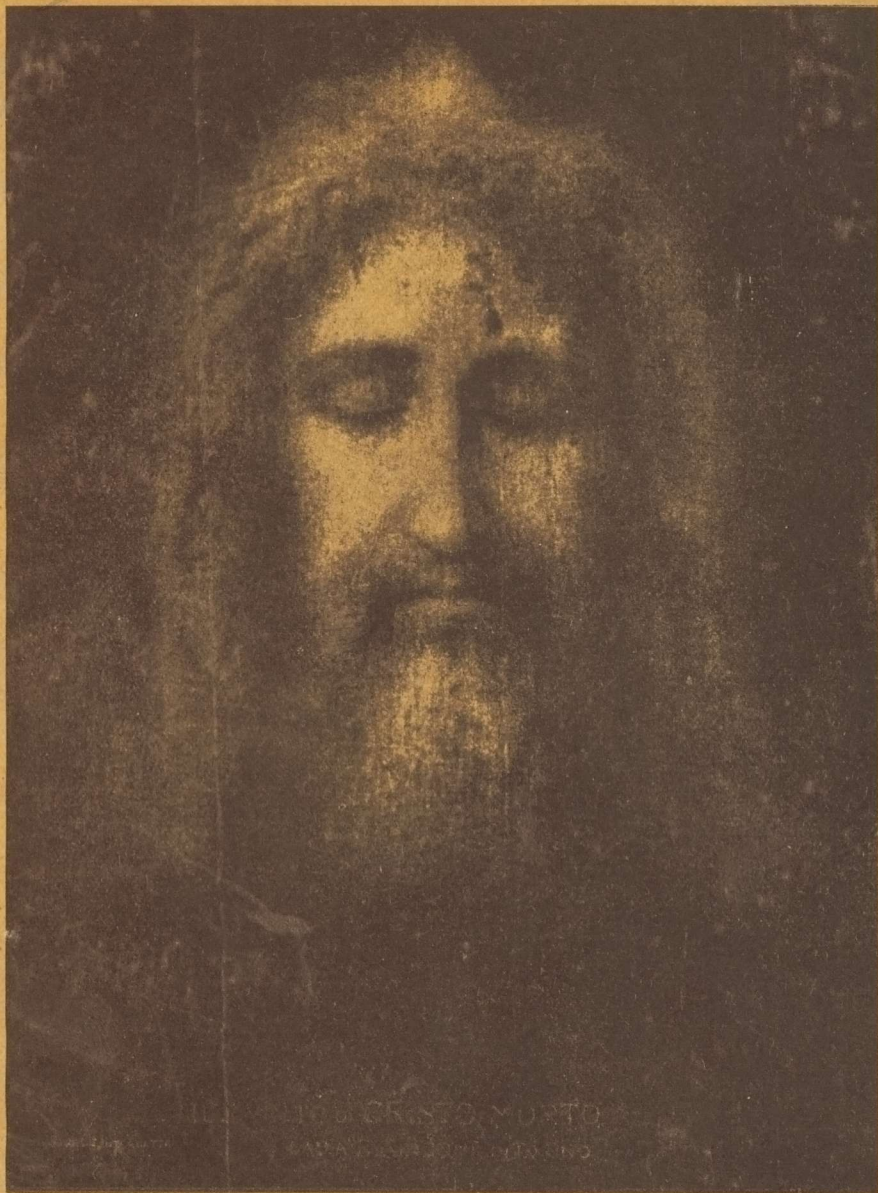

155917

1062

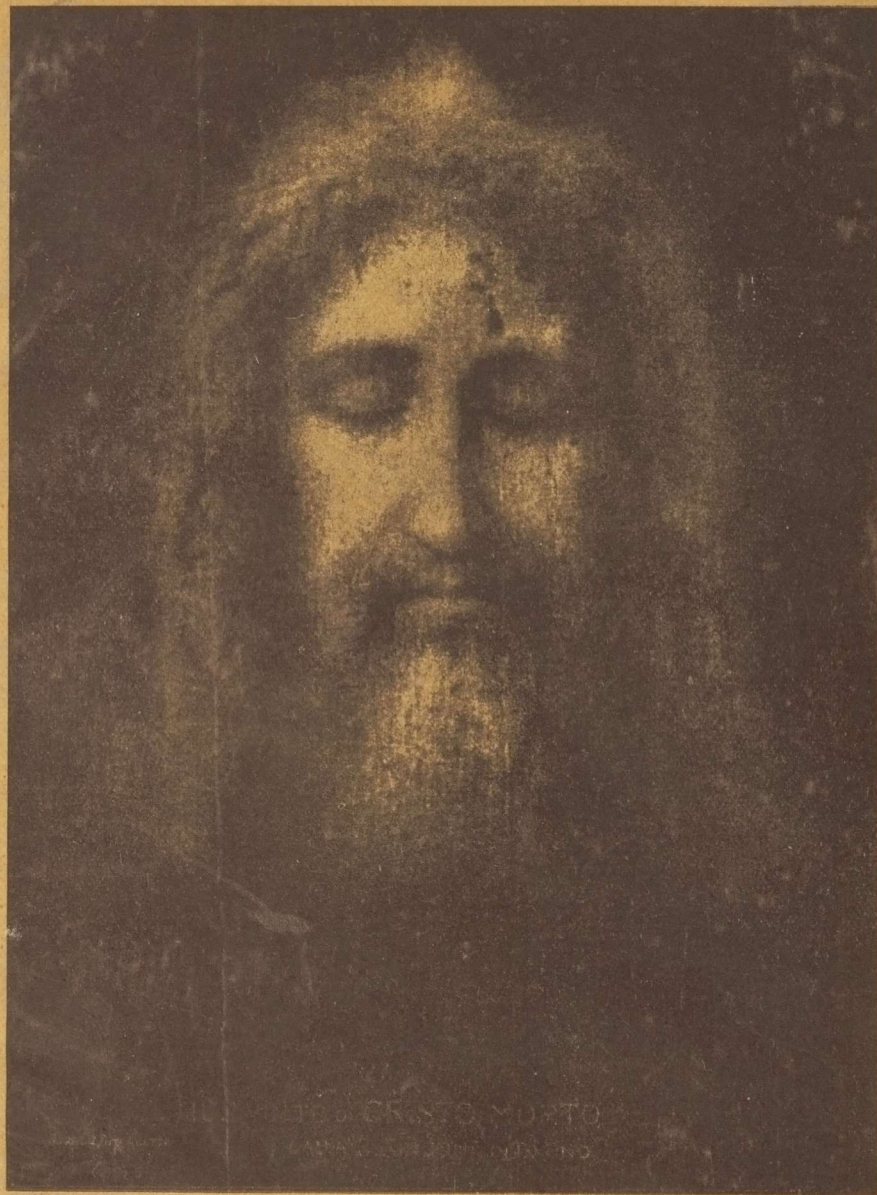
RĂNILE DOMNULUI

DE

P. S. S. IOAN SUCIU

155917

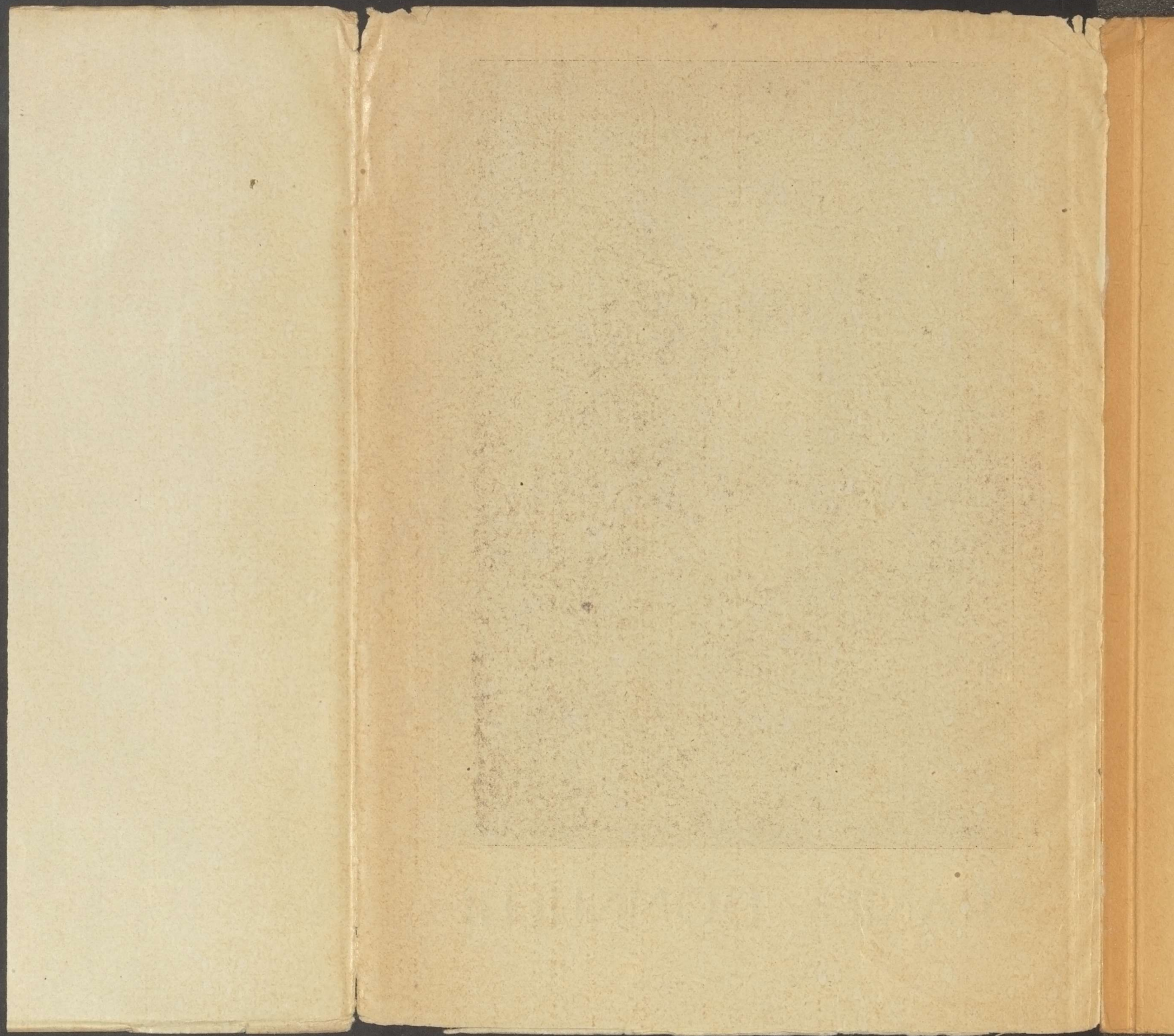
1062

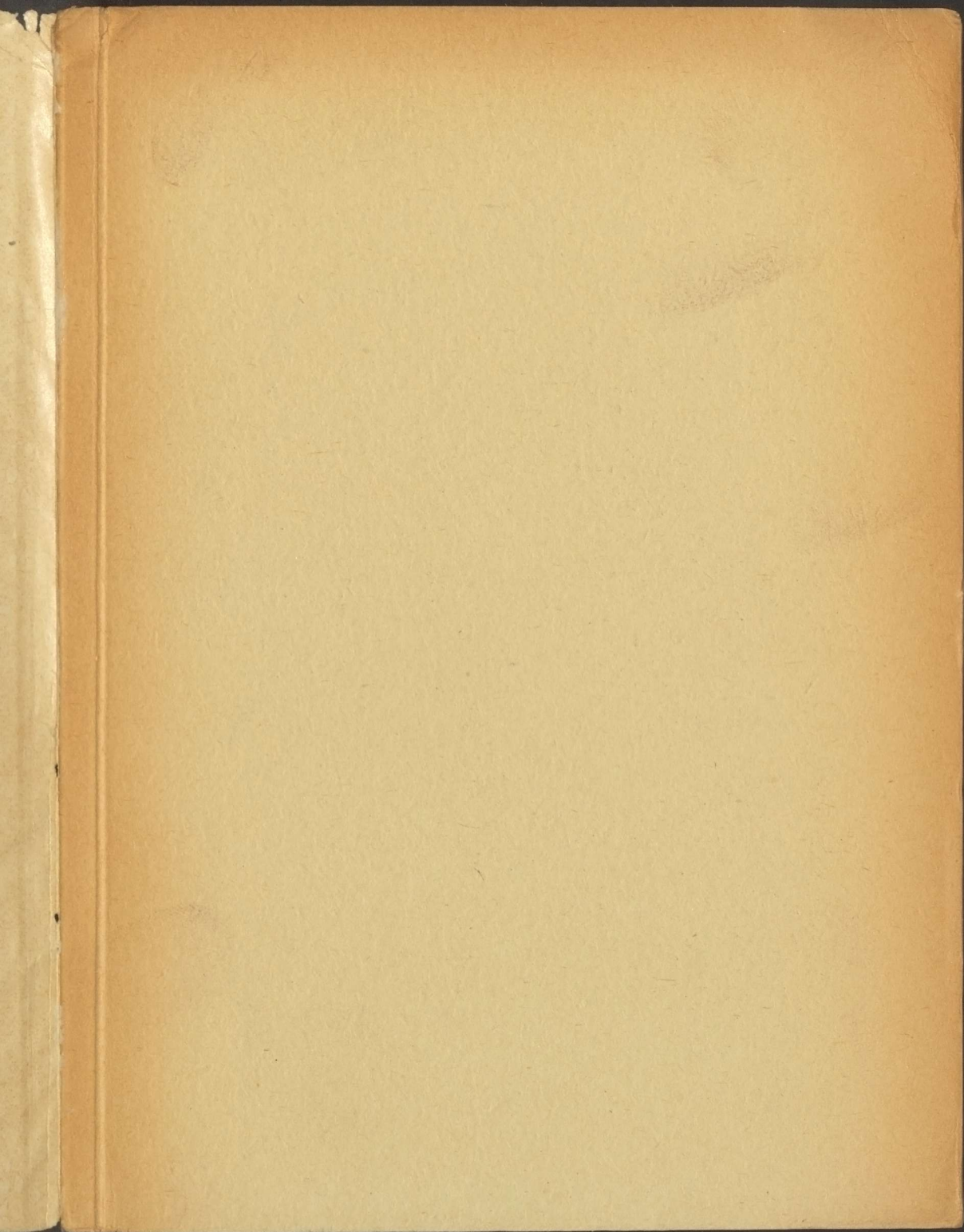

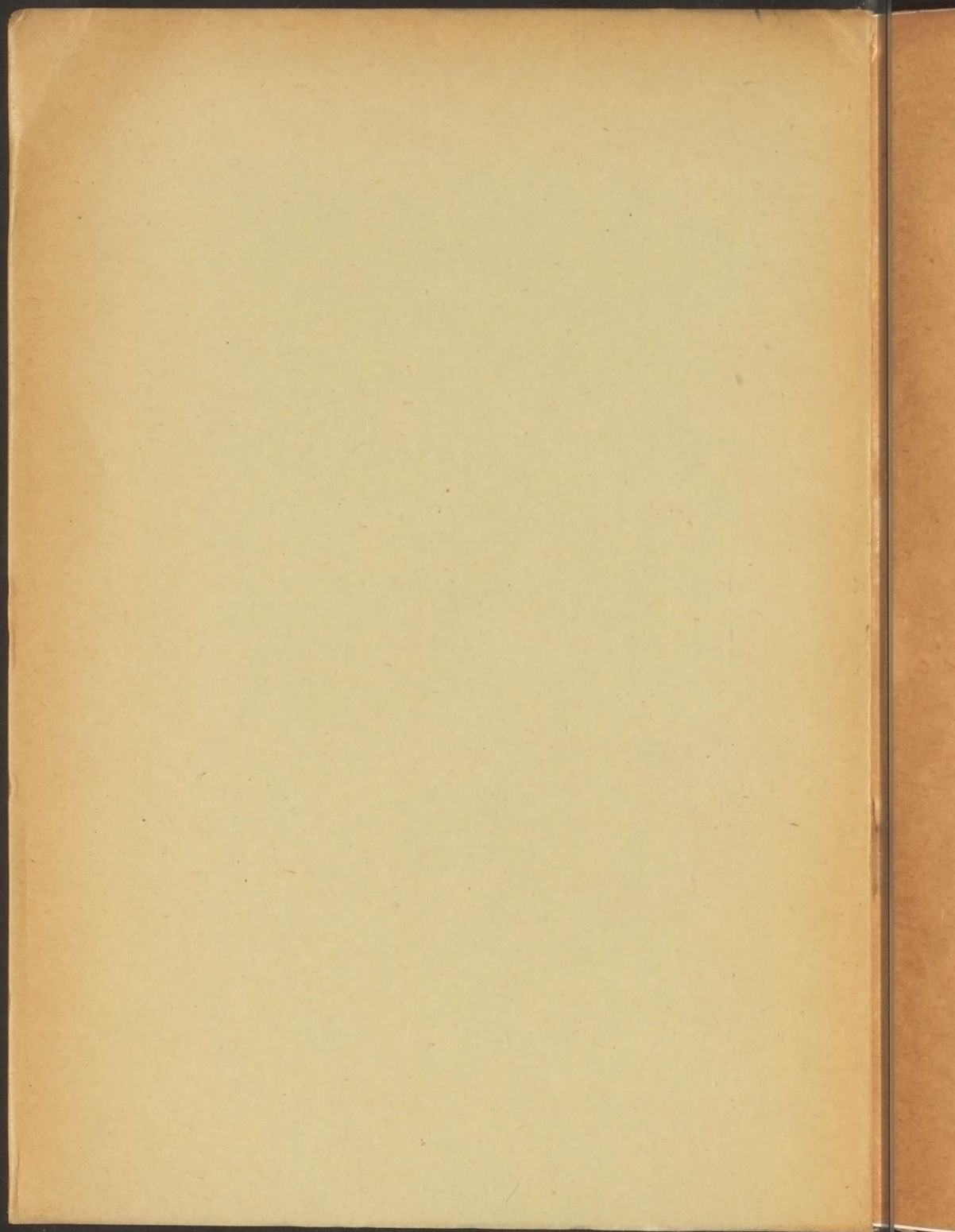
RĂNILE DOMNULUI

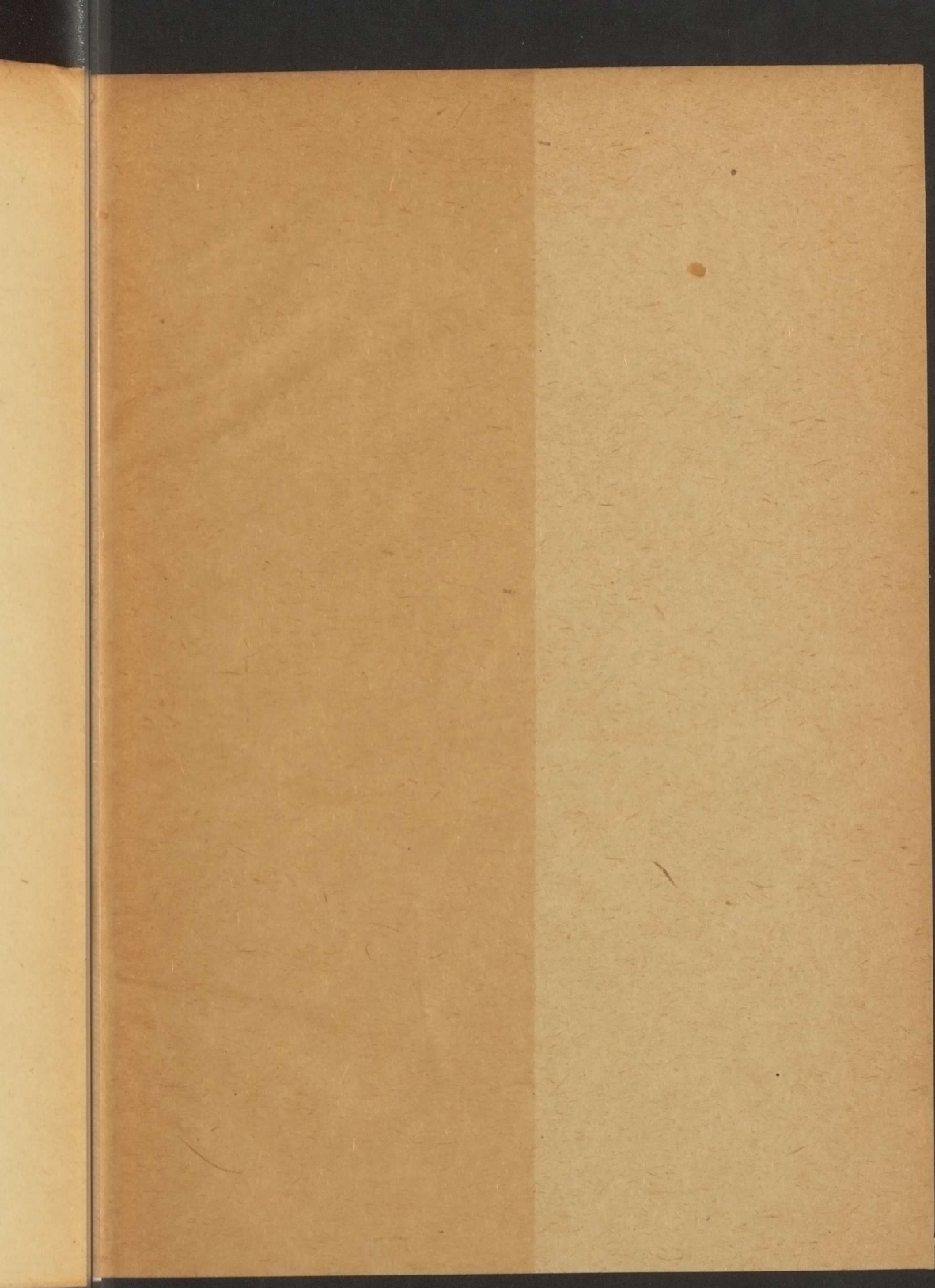
DE

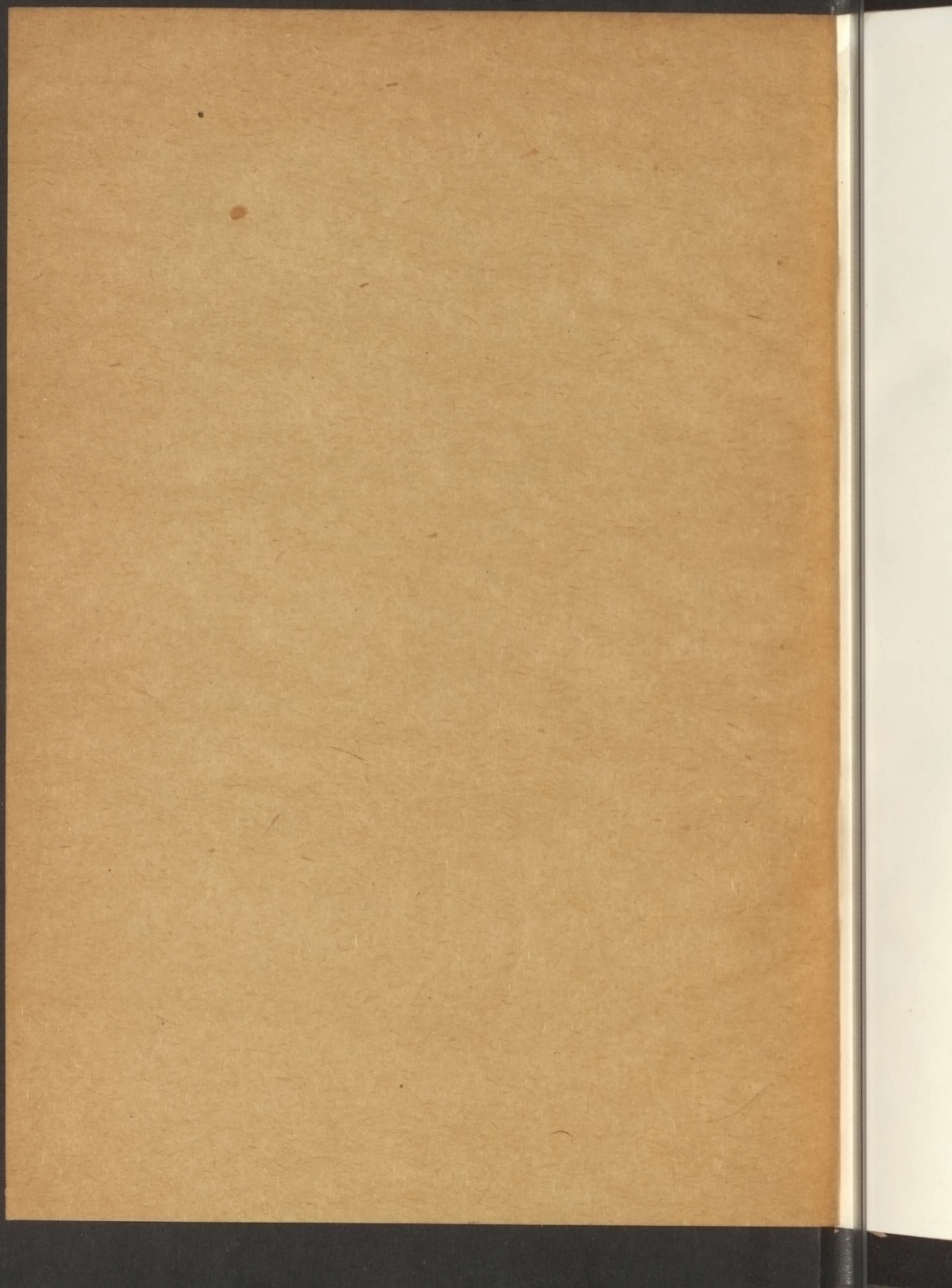
P. S. S. IOAN SUCIU

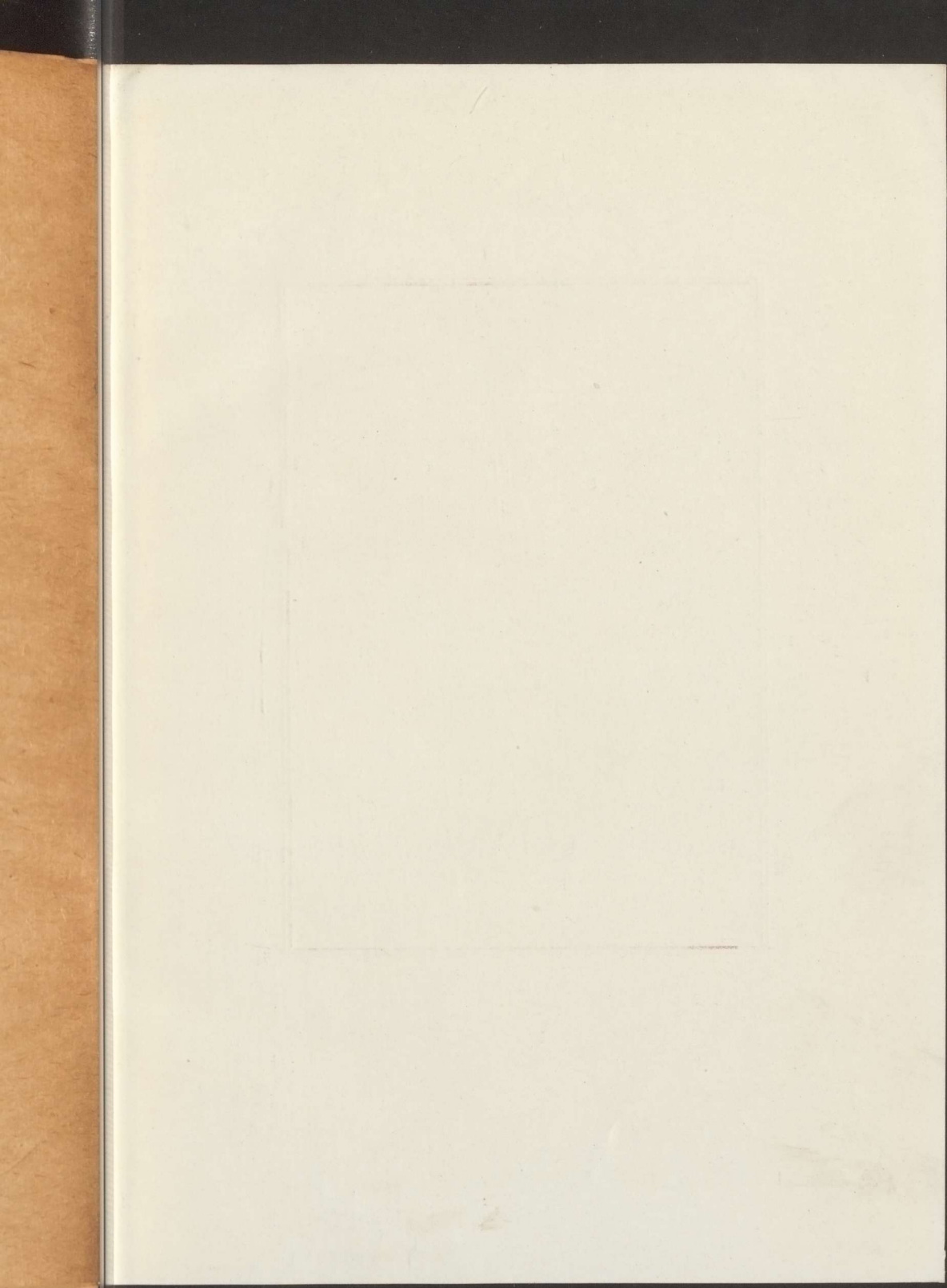

RĂNILE DOMNULUI

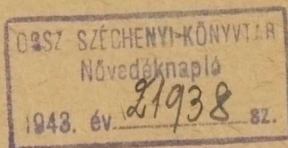
DE

P. S. S. IOAN SLICIU

1943

Cu încuviințarea celor în drept

155917

Edit. „Sf. Nichita” - Episcopia Română Unită Nagyvárad - Oradea

TIPOGRAFIA „GRAFIKA” NAGYVÁRAD

Nu
morativ
timente
Ce
Domnu
tologia
ghelist
la desc
nu întâ
sesc să
sobri,
ucenici
îspășito
Ci
lovește
al volu
nesigur
rioasă
spre p
De
întoar
mai ză
cum, i
ca ace
că pop
a Patir

INTRODUCERE

Nu-mi este gândul să dăruiesc cititorului o icoană comemorativă a Patimilor Mântuitorului Isus, merinde pentru sentimentele adesea sterpe și apel la niște lacrimi leșinate.

Cele cinci sute răni ce s'au putut număra pe Trupul Domnului cu ajutorul Giulgiului sfânt, sunt de sigur în „Antologia cruzimii” omenеști un capitol, аș spune unic. Evangheliștii sunt mai zgârciți în vorbe decât profeții când аjung la descrierea suferințelor ispășitoare din Vinerea Mare. Ei nu întârzie să numere loviturile primite de Isus și nu obsesc să socotească rănilе ce i s'au deschis pe trup. Sunt sobri, nu voesc să creeze spectatori doborâți de emoții, ci ucenici ce-și refac viața în nevăzutul rost al аcelor chinuri ispășitoare și răscumpărătoare.

Ci noi am pângărit fără măsură lumea senzibilă, care ne lovește retina și tactul. Am căutat să născocim un paradis al voluptății din ceea ce se pipăе și se vede, și, desperаți de nesigur și neastâmpăr, am cerut lumii văzute năstrapa misterioasă plină cu elixirul fericirii. Astfel ne-am împins viața spre periferiile și suprafața tuturor lucrurilor.

De-aci trebuie să plece Lumina ca să ne învețe și să ne întoarcă pași spre adevărata față a lucrurilor, dacă în noi mai zăbovește un uitat și prigonit simțământ creștinesc. Alt-cum, în fața Patimilor și ranelor lui Hristos vom fi, poate, ca acei turiști Americani despre care îmi vorbea un Englez, că poposind la Oberamergau să vadă faimosul joc dramatic a Patimilor, în plină desfășurare scenică a răstignirii, și-au

șoptit la ureche emoționați: „E interesant și mișcător romanul acesta, trebuie să ni-l procurăm să-l citim”. Dăr păgânii care au fost martori la chinurile lui pe cruce, dar Pilat care a cunoscut altcum decât ne-ar închipui imaginația noastră, suferințele lui Isus, ca să nu mai vorbim de Fariseii care pândeau nerăbdători expirarea finală a osânditului la cruce, aceștia toți ce profit spiritual au tras pe urma vederii a ceea ce noi râvnim să contemplăm?

Trebuie ca sufletul să ni se târască umilit, în genunchi în dosul privirii, ca să citim în cartea Vinerii Mari păcatele noastre și iubirea Lui, încleștate într'o luptă care angajează cerul și pământul, a cărui rod este mântuirea noastră.

„Cerurile spun mărirea lui Dumnezeu”, ca să înțelegem că Domnul vrea să ne învețe nu prin litere scrise ci prin *lucruri* (sf. Ioan Gură de Aur). Ranele lui Hristos spun iubirea lui Dumnezeu și o spun concret și o spun fiecăruia. Nu ne trebuie o lungă călătorie sau obositoare cercetare prin hrisoave, ca să dăm de mărturiile iubirii dumnezeiești: ranele-i sunt pravila dragostei scrisă pentru toți și pentru fiecare. Concretul acesta al mărturiei ne zgudue din temelii. Privindu-i ranele putem auzi cuvântul: „In agonia mea am cugetat la tine, pentru tine am vărsat acești picuri de sânge” (Pascal). „Și tu erai de față când s'au deschis aceste rane. Dacă ai fi fost singur pe pământ, la fel aș fi făcut pentru tine singur ceea ce am împlinit pentru toți” (Sf. Magdalena dei Pazzi).

Ne trebuie o astfel de mărturisire ca în anonimul suflet prins de drama acelor suferințe, să ne vedem pe noi înși-ne. Să încetăm de-a mai fi niște curioși etici zorind să asculte sau să vadă priveala fără pereche în istorie, care se bucură de însușirea de-a lăsa delicat claviatura polifonă a emotivității noastre. Pentru asta sunt alte pagini în istoria omenirii. Evanghelia pătimirii lui Isus nu-i un asalt rar ce se dă asupra *compătimirii* noastre, ca s'o culeagă de cine știe unde, pentru a o vărsa în plosca călăilor, mai ieri la poala crucii, iar azi învrășmășiți cu toți Ucenicii Golgotei, pe toată întinderea Bisericii.

Sfinții, care au scris frumoase pagini asupra ranelor Domnului, trec dincolo de spectacolul de groază și-l socotesc pe Isus o „Chitară”, în care crucea e lemnul, trupul coardele și cântă marea taină a iubirii active și preschimbătoare (Sf. Bernard). „Te iubesc mai mult din pricina agoniei și morții tale, decât din cauza Invierii”, zicea sfânta Tereza, însă apariția ranelor Domnului i-a fost arătarea unei vieți noi. Ea soarbe viața din izvoarele morții.

Privind cu acești ochi ranele Domnului înțelegem că rostul lor este mai mult decât un apel la sentimente comune sau la vibrații excepționale, este așteptarea lui Dumnezeu la un *inevitabil răspuns pe care sufletul nostru trebuie să-l dea iubirii lui pătimitoare*. Acest răspuns pune în joc veșnicia noastră.

Sufletelor și vieților noastre omenești care se'nvârt puștii ca niște netrebnici sateliți în jurul ranelor Celui de pe cruce; veacului, mozaic de răni omenești cum nu a fost leat în istorie, Domnul Isus dăruiește spre tămăduire vânățiile și rănile sale preasfinte. „Nu-i lucru, cât de amar fie el, care să nu să îndulcească la gândul ranelor Domnului, dătătoare de viață” (Sf. Bernard).

Ci și sufletul nostru trebuie să resimtă cutremurarea mântuitoare, ca să lapede moartea din el, cum s'a cutremurat pământul în ora expirării lui Isus pe cruce și și-au lăpădat mormintele morții săi. De aceea am încercat, în aceste pagini ce urmează, să chem inima și gândul în pelerinaj cuternic la fântânile de viață a ranelor Domnului.

Știm că vorbele noastre sunt pipernicite încercări de exprimare a inexprimabilului. Ar fi trebuit să le școt cu ajutorul și cu biciul din vinele mele unde le-am dus la adăpat. Cuvintele noastre-s surdo-mute, când vreau să-l asculte și să-l exprime pe El învălit în răni. Totuși mi-am așezat propozițiile în genunchi să se'nchine; nu am puterea să le așez în extaz. Doar atâta doresc ca vorbele să fie ca marama Veronichii: să atingă pe Isus, iar Fața lui să rămână întipărită pe ele, pentru acei care citesc și meditează.

Nu știu dacă lacrimile tale îți sunt disponibile, — vorbesc de lacrimile care poartă icoana sufletului, nu a unei stări sufletești. Nu știu dacă cele cuprinse în aceste pagini, vor afla calea spre casa lacrimilor tale. *Dar atâta știu că, mântuirea ta este contemporană cu aceste misterioase lacrimi ale tale.*

„Părinte sfinte, îți ofer rănile lui Isus pentru rănile pe care mi-e teamă să le îndur; îți ofer sudoarea de sânge pentru lacrimile care nu au curajul să apară; îți ofer calea Crucii lui, pentru mersul de larvă afurisită cu care-mi târăsc crucea mea.

Doamne Isuse, care nu te-ai îndurat de tine însuși, mi-luește-ne!”.

29. III. 1943.

† IOAN SUCIU
Episcop auxiliar.

In
și de
rilor r
nară i
de un
să zăg
pe Go
oamen
pe Tru
U
biri p
parte
inima
cumpă
orice
în izb
ze cor
fricați
în faț
parali
și nec
cere p
șanulu
Pătim

Întâietatea rănilor

*„O bone Iesu, fac me gustare per amorem
quod gusto per cognitionem”.*

— Sf. Bernard —

(„Devota med. de Passione D. N. Iesu Christi”)

În spelunca nopții eterne se răspândi ca o vijelie de ură și de sarcasm voința lui Lucifer: vreau un conciliu al îngerilor răului! În stepa limbilor de foc nestins, vasalii se adunară în jurul tronului suveranului trufiei și-a pizmei. Vreme de un an se sfătuiră cum să știrbească virtutea crucii, cum să zăgăzuiască tălăzuirea de sânge răscumpărător ce a curs pe Golgota din mădulele Fiului Omului, cum să abată pe oameni dela izvoarele ce s'au descoperit în săpăturile făcute pe Trupul lui Isus, în noul Eden, Paradis pământesc al crucii.

Un vast program, de proporțiile răutății unei imense iubiri pângărite, fu alcătuit atunci. Din acțiunea centrală făcu parte această hotărîre a Satanei: *Să îndepărteze gândul și inima muritorilor dela pomenirea Patimilor și a morții răscumpărătorului Isus.* Asaltul nopții trebuie să lovească în orice gând care înprospătează în noi Vinerea Mare. E luată în izbeliște cucernicia inimii care își face curajul să se așeze compătimitoare în fața Celui pironit pe cruce. Trebuie înfricați ochii care ar îndrăzni să stărue năuci de cutremurare în fața livezii de maci roșii de pe Trupul Domnului. Va fi paralizată limba ce-ar glăsuî „preamărirea” aceasta stranie și necuprinsă a umilirii Cuvântului întrupat. Prigoană de tăcere peste Vinerea Mare, gard viu de muțenie în jurul tapșanului Căpătânii, mormânt de uitare să 'nvăluie Evanghelia Pătimirii lui Isus. Acesta fu programul Crainicului nopții

eterne, pentru noi muritorii. Fiecare credincios va trebui să biruiască de-aci înainte amnezia minții și-a inimii, când e cazul Patimilor Mântuitorului, ca să poată săvârși pelerinaj de meditații spre Vinerea Mare.

Așa spune Maria lui Isus din Agreda în revelațiile ce le avu dela Preasfânta Fecioară Maria¹⁾. Și încheie: „Eu rog, pe aceia care vor ceti aceste pagini, să nu dea uitării o primejdie atât de înfiorătoare”.

În acest răstimp Domnul Isus își dă în vileag crucea și-și promulgă Ranele sale preasfinte. Nici o acțiune a lui nu a fost atât de publică, nici o virtute atât de vădită ca răstignirea sa. Și-a desbrăcat trupul ca să-și arate ranele, s'a ridicat delă pământ ca să fie văzut de toți; a ales o zi de praznic sfidând orice puțință de ocultare. Nimic nu-i tenebros și clandestin în Patimele sale. Durerea țipă prin buzele ranelor, și prin craterul despicat de lancea lui Longinus moartea se vestește. Biserica i-a rezervat cele mai zguduitoare ceremonii, iar în viața sfinților ei Domnul varsă tiparul ranelor sale, zămisbind acești predicatori ai Ranelor care sunt stigmatizații. Crucea zăbovește sub pământ mai mult de două veacuri, cruce se fac atunci creștinii prin mucenicia lor. Și când se'ncheie vremea prigonirilor, când se'mpuținează martirii, Crucea iese de sub pământ și sfânta Elena o dăruiește lumii spre slavă și adorare. Iar dacă pietatea credincioșilor fărâmițează, așchie după așchie, acest binecuvântat lemn, se contemplă minunea LEMNULUI care CREȘTE, ca să poată fi prezent în fiecare colț de pământ unde o inimă flămândă îl dorește. Așa mărturisește sfântul Ciril din Ierusalim și sfântul Paulin din Nola, contemporani și vrednici de crezare. Oare Acela care a înmulțit pâinile să nu poată da creștere Crucii? Ba i-a dăruit această creștere și a umplut pământul cu lemnul ei²⁾. O multiplică și-o sporește minunat, ca această pâine a sufletelor creștinești să nu lipsească delă masa de fiecare zi a nici-unui ucenic.

Până la sfârșit ne-a iubit Isus Domnul, iar sfârșitul iubirii este nesfârșirea. În această iubire ne-a dăruit totul. Pe cruce și-a dăruit libertatea, și-a dăruit iertarea, și-a dăruit vesmin-

¹⁾ „Mistica città di Dio”. Partea a II-a. Cartea VI. Cap. XXIII. punct 1430.

²⁾ Baronius: „Annales”. 325. — „Catechesis”, Sf. Ciril din Ierusalim. Epistola 12 ad Severum, sf. Paulin de Nola.

tele, și-a dăruit viața. Tâlharului a dăruit paradisul, ucenicului pe sfânta sa Mamă, Tatălui ceresc sufletul. Ce putea să-i mai rămână? Ce să mai nascocoască iubirea dăruitoare? După obrazul oferit buzelor lui Iuda și palmei crude a servitorului, nouă ce ne mai rezervă? Ce surpriză ne păstrează, acum, când e sărac și gol? Ce ne dăruiește nouă, fiilor celui de-al noulea ceas al Vinerii Mari?

— Vouă vă las Ranele mele sfinte.

Ils ont tout pris. Mais il reste le sang écarlate.

Ils ont tout pris. Mais il reste la PLAIE qui éclate³⁾.

Au luat totul. Dar rămâne sângele cu fața stacojie,

Au luat totul. Dar rămâne RANA ce se îmbie.

Nimeni nu a lăcomit la aceste rane, și nimeni nu le-a dorit. Ci Isus după înviere stăruie în a ne dăruia ranele sale, numai ranele sale. Magdalenei căzută la adorabilele picioare ale Inviatului spune: „Nu te atinge de mine”⁴⁾. — „Noli me tangere”. Însă lui Toma Geamănul îi face cutremurătoarea invitație și prin el nouă tuturor: „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile mele și adu mâna ta și o pune în coasta mea...”⁵⁾. Acolo-i un refuz, aci o invitație; acolo-i o rezervă, aci minunată și neașteptată ofertă care silește. Iar Geamănul sorbi din acele Rane credința pe care nu i-o putu dăruia nimeni. Și cunoscu pe Hristos după rane.

Te îndoiești de realitatea lui Hristos? Se arată iarăși cu ranele sale. „Când s’a înserat — în ziua aceea întâia a săptămânii — și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica Judeilor, venit-a Isus și-a stat în mijloc și le-a zis lor: „pace vouă!” Și acestea zicând, le-a arătat lor *mâinile și coasta sa*. Deci s’au bucurat ucenicii văzând pe Domnul”⁶⁾. Apleacă-ți tâmplile pe aceste cuvinte să simțești fiorii unei revelații. Isus nu vrea să fie cunoscut decât numai de pe ranele sale. Intreaga-i personalitate covârșitoare se varsă în răni. Se identifică cu propriile rane. El nu risipește îndoiala apostolilor zicând: priviți în ochii mei, nu mă recunoașteți du-

³⁾ P. Claudel: „Le Chemin de la Croix”, Dixieme Station.

⁴⁾ Ev. Sf. Ioan c. 20. v. 17.

⁵⁾ Ev. Sf. Ioan c. 20. v. 77.

⁶⁾ Ev. Sf. Ioan c. 20. v. 19—20.

pă misterul ce se sbengue în adâncurile pupilelor mele? Auziți-mi glasul care a înviat pe Lazar, nu va învia credința voastră să mă recunoașteți? Străbat pereții și vă citesc gândurile, împlinesc prorociile și dăruiesc pace inimilor voastre răsturnate din temelii de ciclonul crucii smintitoare, nu mă recunoașteți? Pe undele mării a zis: „Eu sunt” și s’au liniștit, l’au luat în corabie⁷⁾. În grădina Maslinilor a rostit: „Eu sunt” iar slujitorii arhiereilor l’au prins și l’au legat⁸⁾. Dar acum în loc de: „Eu sunt” le arată mâinile și coasta găurită, invită pe Toma să vâre degetul și palma în aceste spărturi de spaimă, momente neperitoare a celei mai sfârșitoare drame, ca și când ar zice: Acesta sunt eu. De acum înainte ACESTE RANE SUNT EU. Ele mărturisesc nu numai de mine, ci pe mine. ELE SUNT EU.

După înviere slava lui Hristos se’mpărechează cu ranele sale. Ranele sunt mărirea sa. Proorocii nu mai au ce cânta. Ioan Botezătorul poate să amuțească. Locul lor îl iau ranele; ele glăsuesc: Acesta este Hristos. Semnul negreșelnic al Lui va fi de-aci înainte prezența ranelor sale.

Isus le arată ranele, iar ucenicii S’AU BUCURAT VĂZÂND PE DOMNUL. Nu-i oare identitate între rane și între Domnul? Așa este! Și ei se bucură, căci ranele acelea nu-s ca ranele noastre; găurile acelea care nu vreau să se’nchidă nici cum, nici chiar când viața a biruit moartea, vorbesc mult. Ele sunt o Evanghelie aparte. Evanghelia IUBIRII. După înviere credința dispare, nădejdea nu mai are loc, ci rămâne în veci iubirea. După înviere în Isus Hristos rămân aceste perle a iubirii, sigil nemincinos și infalibil al dragostei: ranele sfinte. Acestea sunt El pentru că sunt alfabetul iubirii. După înviere Isus Domnul păstrează ranele proaspete, pentru că păstrează iubirea până în sfârșit⁹⁾, primăvăratecă și neștirbită. Iar ei se bucură. Îți vine să aiurezi, la toate te-ai fi așteptat. La asta nu. Ei se bucură ca niște copii în fața ranelor. Ce juvaere, ce lucruri scumpe, ce frumuseți, poiană de paradis care le-a furat cu desăvârșire orice amintire a ticăloșiei și lașității lor de-acum câteva zile. Cu adevărat, ranele acestea nu sunt ca toate ranele. Când El le arată le și dăruiește prin aceasta pacea; când ei le văd se bucură. Așa lucrează iubirea.

Isus vrea să fie recunoscut după răni, deoarece vrea să

⁷⁾ Sf. Ioan, 6—19, 21.

⁸⁾ Ioan, 18—5, 6.

⁹⁾ Ioan, 15, v. 1.

fie recunoscut după Iubire. Toată legea și Prorocii se cuprind de în cele cinci rane, care vor rămânea deschise până la sfârșitul veacurilor, carte nesigilată.

Căci Isus nu numai printre oameni s'a făcut cunoscut prin rane, ci în ceruri în fața Tatălui ceresc. Ele rezumă Pătimirea sa, Intruparea, Răscumpărarea, vredniciile fără de număr care ne fac părtaș firii dumnezeiești și vieții de veci. Prin ranele sale mijlocește înaintea Părintelui veșnic.

Moartea și învierea nu i-au stins focarele durerii: ranele, pentru că nu i-au stins iubirea cea mai tare decât moartea. Evangheliștii atâta au putut spune: A murit iubindu-ne. Restul îl spun ranele și în fața pământului și în fața cerului. Iubirea nu poate să-i fie împiedecată de nimeni și de nimic. Și ranele mâinilor și-a picioarelor, primite, fiind în viață, și rana coastei primită după moarte, îi rămân deschise după înviere, le duce cu sine în ceruri să se bucure de marea mărire. Rănile spovedesc fidelitatea iubirii. Iată pentru ce s'au bucurat ucenicii în fața acestor vitrine a spectacolului iubirii dumnezeiești. Ei nu au mai avut drept să tremure, să se înfrice, iubirii de felul celei arătate de Isus nu poți răspunde altcum decât ca Toma: „Domnul meu și Dumnezeuul meu”, decât ca toți ceilalți: „Și s'au bucurat” prin nestăpânită tresărire de fericire.

Dacă Isus a trebuit să se înalțe cu trupul la ceruri, îndepărtând dela noi ranele sale, a găsit chipul cum să rămână cu noi, aceleași rane păstrând, în sfânta Jertfă euharistică. Aci ranele se vădesc deschise și proaspete, prin râul de sânge ce curge neîntrerupt. Până când această humă rotundă va purta pe suprafața ei viață de om, ranele Domnului ne vor ține totvărășie inimii și vor rămâne mărturie de netăgăduit a dragostei, oricât de îndărătnice și obraznice ar fi îndoielile noastre.

Însă, după ce toate se vor fi aruncat în cuptorul cel de foc, și moartea și iadul, sus, în cerescul Ierusalim vor străluci în veșnicie ranele Domnului. Iar iubirea tăcută și dulce va sălășlui în ele. Și așa vom cunoaște reședința mistică a Iubirii. Căci după înviere nimic nu se va mai schimba în Isus și ranele vor rămâne veșnic deschise.

„Cerui lui Dumnezeu — scrie Fericita Angela da Foligno în capitolul „Lacrimi”¹⁰⁾ — cel mai plăcut lucru în ochii săi. Atunci, în milostenia sa, îmi apăru de mai multe ori în somn și în veghie, răstignit. „Privește, îmi spune, privește spre RA-

¹⁰⁾ „Le livre des visions” p. 43. „Al zecelea pas”.

NELE mele". Și în chip minunat îmi arată cât a suferit pentru mine. Rând pe rând, în amănunt, îmi arăta fiecare suferință și-mi spunea: „Cu ce poți să mă răsplătești?” Mi se arăta de mai multe ori în zi. Viziunile de peste zi erau mai potolite ca celea din noapte, ci toate aveau chipul celei mai feroase dureri. Îmi arăta chinurile capului, sprâncenele și barba smul-se, Socotea loviturile biciului, îmi arăta aievea locul unde a izbit fiecare, și-mi zicea: „Sunt pentru tine, pentru tine, pentru tine”. Atunci îmi veniră în minte toate păcatele și înțelesei că eu am fost care am biciuit. Pricepui că mare trebui să-i fie durerea. Și simții o sfârticare pe care nu o avui niciodată. Ci El stăruia cu priveliștea Pătimirii sale, zicându-mi: „Cu ce poți să mă răsplătești tu?” Și eu plângeam, plângeam, suspinam și gemeam într'atâta că-mi văzui lacrimile arzându-mi carnea, și când am ajuns să ard, am mers să mă astâmpăr cu apă rece”.

Copleșită de gândul ranelor Domnului, Angela auzi cu urechile sufletului acest cuvânt: „Nu în răs te-am iubit. Nu cu iubire prefăcută te-am iubit!” Iubirii înspăimântător de serioase, de adevărate, adânci și desăvârșite, ea nu putea să alătore decât o iubire afectată, o iubire de joacă și rușinoasă minciună. Și simțea atunci că i se desghioacă pieptul și-i plesnește inima¹¹⁾.

Evreul Liebermann poposi cu un prieten în fața unei troițe de care spânzura chipul Răstignitului Isus. Văzură ceea ce Isus păstra după înviere, chipul ranelor, icoana suferințelor mărturisite de ele. Atunci făcu reflexia: „Orice s'ar spune, dar aci se ascunde o dramă sguduitoare și fără seamăn”. În Crăciunul anului 1826 a fost botezat. Mărturisia mai târziu: „Dumnezeu m'a atras fără să-mi ceară îngăduință, și mă atra-se cu o violență pe care nu am întâlnit-o până acum la ni-meni¹²⁾).

Ucenicul pe care-l iubia Isus nu știu să spună un cuvânt mai mult: „Și noi am cunoscut și am crezut DRAGOSTEA, care o are Dumnezeu spre noi¹³⁾”. Nu e mirare dacă Sofistul urii și Puternicul nopții, vrea să răstoarne uitarea asupra acestor mărturii a Ranelor Domnului. El vrea să astupe izvoarele tămăduirii sufletelor și să oprească accesul nostru la Dumne-

¹¹⁾ Ibid. Cap. 35. „Iubirea adevărată și iubirea mincinoasă”.

¹²⁾ „Lettres spirituelles du Vénérable Liebermann” — 3 vol. Procure Générale des Pères du Saint-Esprit, 30 rue Lhomond, Paris V.

¹³⁾ Ep. Sf. Ioan, 4. 16.

zeu, prin aceste culoare de lumină și bulevarde de aprinsă dragoste, care sunt cele cinci rane a Răscumpărătorului Isus. Căci Dumnezeu nu ne privește decât prin geamul acestor deschizături, singurele spărturi în zidul de temniță al omenirii, care dau spre Viață și spre Fericire, pentru că dau spre Părintele luminilor.

Când le-a arătat mâinile și coasta sa, a zis: „Pace vouă”; peretele cel din mijloc al zidului s’a sfărâmat, desființând și stricând în trupul său vrășmășia¹⁴⁾. Spărturile ranelor întăresc cuvântul: apropiere avem prin dânsul către Tatăl¹⁵⁾.

¹⁴⁾ Sf. Pavel, Efes. 2, 4 ssqu.

¹⁵⁾ Sf. Pavel, Efes, 2, 18.

Exegeza ranelor

Sfântul Toma de Aquino își pune întrebarea, la care vrea să răspundă: „*Oare a trebuit să învieze Hristos cu ranele sale?*”¹⁶). Incepe prin a respinge păreri care ar vrea să radieze de pe Trupul Domnului orice urmă de suferință și umilire, să nu stânjenască și micșoreze splendoarea apoteozei învierii sfinte. Pietatea teologilor nu ajunge să slăbească evidența faptelor Evangheliei, nici dacă ar susține că ranele Domnului ar fi fost niște aparențe menite să învedereze realitatea învierii, inimilor întârziate și nebune a ucenicilor (sf. Ioan Damascenul), deoarece ranele Domnului nu au rămas în trupul glorificat și spiritualizat, singur pentru a zgâlțâi credința năucită a apostolilor ci și pentru multe alte motive.

„Domnul meu și Dumnezeuul meu“

Ranele Mântuitorului ADEVERESC DUMNEZEIREA sa. Sunt semne de moarte biruite de viață. Sunt neîntreruptă dovadă a imposibilității de-a dăinui și de-a trăi, învinsă de mărturia vieții care este prezentă. Toate acele rane sunt spre moarte, sunt săgețile și dinții morții, sunt frigul și ghiața răsuflării ei și totuși ele sălășluiesc pe un trup viu și tăgăduiesc moartea. Nimeni nu ar putea să le poarte și să fiu viu. Ci Isus le poartă și este în viață. Cele cinci rane au puterea să înmormânteze cinci vieți, dar sunt învinse de Inviere și de Viață. Ele vor cânta în veci — așa le este firea — prohod celui mai puternic dintre fiii oamenilor, ele sunt scrisul unui necrolog ce nu poate fi desmințit de nimic; ele sunt eternul refren al țipetelor: „Răstignește-l! Răstignește-l!” Și totuși,

¹⁶) Summa Th. P. III. Qu. LIV. A. IV.

din gurile lor dă năvală un cântec de primăvăratecă viață, delicioasa invitare la înviere și fredonarea unui neînterupt „Osana! Osana!” care derâde încremenitul: „Răstignește-!” Ranele acestea sunt silogismul fără pereche a dovedirii că moartea a fost învinsă, că este neînterupt învinsă atâta cât dăinue ele pe un trup de om în viață. Dar acel trup este al Dumnezeuului celui viu.

Mai destăinui un gând; ranele sunt argumentul dumnezeirii lui Isus într'un chip neașteptat de noi, și socotesc că e un gând anevoie de împărtășit.

Unul singur este hulit *peste măsură*, scuipat și biciuit fără număr, palmuit dincolo de orice operațiune aritmetică; unul singur este oprit să lucreze cu mâinile nevinovate, să pelegrineze spre suflete biruite de viață cu picioarele-i vestitoare de pace; unul singur este oprit să ne dea din lumina minții fără noapte, fără îndoieli; unuia singur omenirea îndemoniată strigă: „Ia-l! Ia-l!” nu-l vrem să împărătească asupra noastră. Pe unul singur nu-l vrea nimeni: Evreii îl dau păgânilor: păgânul Pilat vrea să se scape și-l dă lui Irod; „Vulpea” aceasta nu are ce să facă cu El, îl restituie lui Pilat; Procuratorul vrea să-l dăruiască rege Evreilor, ei reclamă pe Cezarul și împinși și strâmtorați la absurd și abominabil, poporul ales reclamă cu vuet pe Baraba criminalul... Este o singură Față, o singură privire pe care oamenii nu o suportă, ci dau năvală spre ea s'o desfigureze, s'o încarce cu imonditia scuipatului, iar privirea s'o frângă de legătura așezată peste ochi.

Unul singur este batjocorit *de toți*, fără excepție, unul s'a făcut universală țintă și obșteasca pradă a noastră. Singur care nu a trecut alături de noi și să nu ia o lovitură de biciu, o petală de scuipat, un ghimpe sau cel puțin un refuz.

Și acesta este UNUL DUMNEZEU!

Ranele lui Isus mărturisesc drama lui Dumnezeu în viața noastră. Nimeni nu este atât de oropsit și dat uitării, pentru că nimeni nu s'a interesat atâta de noi. Căci oamenii nu urăsc decât ceea ce-i jenează. Și peste măsură îi jenează Dumnezeu. Tot ceea ce este răutate și păcat s'a coalizat în complot asupra Celui ce cuprinde tot binele și toată osânda păcatului. Ranele acelea sunt câmpul de bătălie ce durează încă, între o IUBIRE fără de margini și răutatea înfuriată și turbată de prezența unei atari Iubiri. Vrăjmășit de tot ce este hidos în noi nu putea să fie decât cel Preasfânt și Indelungrăbdător. De aceea a mărturisit Sutașul: „Cu adevărat omul acesta

era *Fiul lui Dumnezeu*¹⁷⁾ și Toma Geamănul: „*Domnul meu și Dumnezeul meu!*” Din grindina de lovituri primite dela toți, din atlasul acesta de vânătași și răni deschise, s'a arătat nestrivitul Dumnezeu. Și Sutașul și Dismas și Toma acuma simțesc prezența dumnezeirii, acuma când au dat ochi cu acele răni.

„*Indrăzniți, eu am biruit!*”

Ranele lui Isus sunt SEMNELE BIRUINȚEI, scrie sf. Toma de Aquino. Ca a oricărui luptător ele tălmăcesc bravura în luptă, tăria în bătălie și virtutea în împlinirea datoriei. În veci de veci ele sunt promulgarea solemnă a izbândeii asupra păcatului, asupra diavolului și asupra morții. Trofee de curaj și eroism fără pereche, ranele Domnului vor rămâne pentru noi carul triumfal al încrederii, reclamă pentru o îndrăzneală ce nu se sleiește și nu se înfrică, poartă de triumf a sufletului oricărui credincios din Biserica luptătoare. Insigne ale virtuții, ele adaugă slavei o nouă strălucire¹⁸⁾, iar porților închise ale paradisului se preschimbă în cheie. „*Astăzi vei fi cu mine în raiu*” a zis Isus numai când se afla pe tronul celor patru rane.

Mai mult decât Menenius Agrippa despre ranele lui Coriolan¹⁹⁾, putem spune că „*fiecare creștătură a fost mormântul unui dușman*”, și moartea păcatului pânzește în fiecare lovitură primită, în fiecare crepătură deschisă pe trupul lui Isus Domnul. Așa cum odinioară biruitorii erau purtați pe scut, iar azi artileristii și aviatorii slăviți pe unealta lor de luptă, la fel și trupul Mântuitorului poartă ranele sale, scule minunate ale biruinței.

Ranele sfinte nu sunt numai sicriul dușmanului vieții noastre ci și titlurile de bravură și noblețe, de vrednicii și drepturi dovedite. În fața Dreptății divine ranele cer ceea ce au cucerit: mântuirea noastră. Ele sunt avocatul Inimii Fiului Omului la scaunul Dreptății, să pledeze pentru noi. Asemenea vestitorului dela Maraton, aceste rane vestesc că Isus a biruit, că a cucerit și i se cuvine împărăția sufletelor noastre, toată puterea în cer și pe pământ. Sfântul Bernard ne spune că Isus se roagă pentru noi „*ostensione vulnerum suorum*” și

¹⁷⁾ Sf. Marcu, 5—59.

¹⁸⁾ Sf. Toma op. cit. Ad primum.

¹⁹⁾ W. Shakespeare: „Coriolan”, Act. II. Sc. I.

numai prin prezența ranelor²⁰). Neîncetată deschise, sunt o neîntreruptă și o unică rugăciune, ce se ridică din atâtea guri câte sunt rănile. Dacă curcubeul avea atâta putere să slăbească brațul Dreptății, întru pomenirea legăturii, să nu deschidă cataractele morții, oare ranele sfinte să nu se bucure de o putere și mai mare, ca Dumnezeu privind acest nou curcubeu al ranelor să ne crute din fața urgiei drepte? Dumnezeu ne vede prin ranele Fiului său. Între noi și El se găsesc ranele Fiului și, vai, dacă Domnul Dumnezeu nu ne-ar privi prin acești ochi de sânge! „Când atârnam pe cruce fiecare rană a mea era un glas care cerea lui Dumnezeu și Tatălui mântuirea oamenilor²¹). Iară acum strigătul lor se înalță spre El să-i potolească mânia împotriva păcătoșilor. Te asigur: niciodată un cerșetor nu a primit cu atâta bucurie milostenia ce-i fu făcută în urma strigătelor lui supărătoare, cu câtă bucurie primesc eu rugăciunea rostită în cinstea ranelor mele. Te asigur de asemenea că, cine se va ruga vreodată așa, atent și cucernic, se va așeza pe dată în calea mântuirii”. Spune, nu sunt ele Calea Milei coborând spre lutul nostru înhămat cu păcatul? Nu sunt ele garanția noastră în fața Tatălui, că nimic nu ne va fi refuzat, că mila va fi mai viguroasă decât dreptatea, că curcubeul va izbândi asupra diluviului?

Semnul biruinței, ranele sunt *faurul încrederii noastre*. Suntem scriși pe această carte a Cuvântului să nu fim uitați, căci numele nostru se citește în fiecare rană. „Și dacă va fi întrebat: „Ce sunt rănile acestea depe mâinile tale?”²²) Va răspunde că le-a primit în casa prietenilor săi, ca să nu-i dea uitării, și-i poartă ca pe o pecetie în dreptul inimii, ca o brățară pe mâna sa²³), căci iubirea e ca moartea de puteinică... ape mari nu ar putea să stingă dragostea și fluvii revărsate nu pot s'o înnece²⁴). „Ranele lui Isus sunt guri puternice grăitoare pentru noi Tatălui ceresc, cerșind milă, nu răzbunare” (sf. Antonin). Vai, dacă ar amuți aceste răni, în numele cărora toate ranele noastre sunt embrion de biruințe, în numele cărora căința noastră aduce rod și luptei noastre se făgăduiește pacea și cununa! Orice biruință care atinge veșnicia este

²⁰) Sf. Bernard: „De Passione Domini” C. XII.

²¹) „Le livre de la grace speciale”. Révélation de ste Mechtild — Partea IV. Cap. LVII.

²²) Zaharie, 13—6.

²³) Cântarea C. 8, 6.

²⁴) Ibid. v. 6—7.

scăldată în ranele Domnului, și nici o cântare de învingere nu se poate înălța decât cu limbi care s'au înmuiat în acele răni.

Isus arătând Mariei M. Chambon ranele o dojeni cu aceste cuvinte: „*Ele te privesc întotdeauna chiar și atunci când tu le uiți...*”²⁵⁾ Ce s'ar alege de noi dacă nu ne-ar privi fără odihnă aceste pupile fără de minciună a ochilor iubirii biruitoare a lui Hristos? Ranele sfinte ne privesc întotdeauna ca să ne încredințăm că trăim sub semnul biruinței, chiar și atunci când lenea mucezește în noi, iar lașitatea face să dospească poftetele și păcatul în măruntaiele noastre.

Și acum, ucenici ai Luminii, pelegrii ai Căii Crucii, împreună lucrători la bucuria celor mântuiți, cine ar putea să vă înfrice? Vi se face o formidabilă și strânsă invitație la răni, semne ale biruinței. Apelând la vrednicia rănilor dobândite pentru Hristos, sfântul Pavel scrie: „*Și mai mult nimeni să nu-mi facă supărare căci eu ranele Domnului Isus în trupul meu le port*”²⁶⁾. Le poartă, nu le are, căci îi sunt spre mărire asemenea unui trofeu, care nu supoartă alături nici o supărare, nici o mahnire, nici o umilire. Pare a zice: dacă vrea cineva să-mi cunoască sufletul, privească-mi ranele, care dovedesc mai neîndoielnic decât vorbele și scrisorile mele²⁷⁾. Păstrăm în veșnicie urmele tuturor loviturilor ce le-am primit pentru virtute, pentru Evanghelie, pentru Hristos. Vom fi țântuiți pe piept cu perle, în măsură în care am fost decorați cu răni. În împărăția de veci, scrie sf. Augustin, socotesc că vom vedea pe trupurile mucenicilor, ranele primite pentru credința în Hristos; nu le vor fi pentru schimonosire ci spre vrednicie, deși fiind în trup nu vor fi ale trupului ci vor fi frumusețea strălucitoare a virtuții²⁸⁾. Când sf. Pavel se vede silit să se apere împotriva bârfitorilor, nu cunoaște altă apologie decât arătarea ranelor. Nu găsește o altă mărire, o altă scrisoare de acreditare, decât mulțimea grăitoare a rănilor. Ele adevăresc biruința mare a spiritului.

Să cugetăm la furia cu care martirii se ofereau călăilor, încredințați de triumful învierii. Fără acele rane care s'au întors spre slavă și vrednicie în Hristos biruitorul morții, cine

²⁵⁾ Suor Maria-Marta Chambon, ed. italiană, C. VIII. p. 85.

²⁶⁾ Galat. 6, 17.

²⁷⁾ Tâlcuirea sf. Ioan Gură de Aur în Epist. resp. cap. VI.

²⁸⁾ „De civitate Dei” Cartea XXII. C. 20.

și-ar fi oferit măduarele spre sfârticare și carnea spre măcinare? Deaci puterea mucenicilor, de-aci marea lor încredere în Preaînaltul Dumnezeu. Ei își ridică fața lividă spre acele răni și acele vânătăi din care s'au vindecat, ca să-și întărească sufletul și să le îmbărbăteze. „*Enimvero non sentiet sua, dum illius vulnera intuebitur*”. (sf. Bernard: Sermo VXI Super cantatica). Unde este atunci sufletul martirului? În siguranță, în adâncurile rănilor lui Isus deschise spre intrare. Nu pot să recitesc fără murmur lăuntric, colo la fântânile lacrimilor, scrisoarea sf. Ignațiu din Antiochia către Romani. Ruga aceea fierbinte de-a nu-i mijloci scăparea, ci mai degrabă de-a desmierda fiarele să-l spintece, să-l macine în molarele lor, ca bobii de grâu, spre-a ajunge pâine neprihănită a lui Hristos, ruga aceea ca un plâns de iubire „Lăsați-mă să urmez Patimile Dumnezeului meu! Iubirea mea este răstignită”²⁹⁾, îmi stârnește toate lacrimile nevărsate, și toate îndrăzelile zăbavnice, pentru Isus Domnul meu.

Nu mai vreau pulbere de stele pe bolta de sus, nu vreau să mai privesc această holdă de clipiri ce neîncunună creștetul, nu mai vreau să cunosc decât *trupul lui Hristos constelat cu răni*. Sunt singurele stele de care trebuie să-ți anini viața ca să nu fii un șacal timid sau un vierme hidos, o dospeală de lepră sau un rămător de hoituri în descompunere.

Să știm, de-aci înainte trebuie să purtăm o rană. Zice un-deva un orb: „Ceea ce interesează e să fie rănit. Și dacă ajunge o clipită pentru a te zămisli erou, trebuie cel puțin o rană ca să fii numai om... Ceea ce prețuiește este simțirea rănilor”³⁰⁾. Una din rănilile binecuvântate trebuie să aibă ospitalitate caldă asupra ta, dacă vrei să fii recunoscut, dacă vrei să nu fii un desfigurat. Odată și odată se va pune o întrebare care va face să răsunе galeriile aortelor și să frământă frunzăriile nervilor, o întrebare ca o invazie în toate colțurile conștiinței tale, ca să stârneasca cel mai sincer răspuns:

— Cine ești?

Și nu vei putea răspunde decât cu gura și cu buzele rănilor de pe tine. Dacă Isus nu va regăsi asupra ta una din rănilile sale, una cel puțin, nu știu cum te va recunoaște, căci o rană trebuiește cu orice preț dacă osârdești să-i fii ucenic,

²⁹⁾ Les Martyrs, Leclercq. vol. I. p. 52—56.

³⁰⁾ Nino Salvaneschi „Saper Soffrire” p. 152.

rana lăsată pe umere de crucea ce o porți urmându-i. „Te-am plăzmuir după chipul dumnezeirii mele când te-am făcut — zice Domnul; m'am plăzmuir după chipul umilirii tale, ca să te refac... dacă nu rămâi așa cum te-am făcut, stăruie să fii așa după cum te-am refăcut”³¹). Iar chipul celui refăcut, privește-l: „Ecce Homo”. Urmează-l, dacă vrei să te mântuești.

Cuget apoi la miile de frați și surori de caritate care-și mistue viața în jurul ulcerelor și-a bubelor, și-și petrec zilele căutând să facă suportabile crăterele de puroi și de chin a răniților din atâtea clinici, spitale și lazarete; cum au biruit repulsiunile innăscute ale firii, ca să ajungă să-și facă o familie din bălciul acela de mădulare roase, și să-și croiască vilegiatură din bazarul acela de găuri încremenite parecă, pe carne ce tremură încolțită de sarcasmul torturei? Cum? Privind rănile Mântuitorului Isus.

— Cum poți să înduri această priveriște, infecția și duhoarea leprosului? Intreabă un medic călător pe o soră călugăriță într'o leprosărie. — Să-mi dai zece mii franci la zi nu m'as lega de corvada asta.

— Nici eu, răspunse sora. Inșă cu fiecare rană pe care o leg, cuget la ranele lui Isus, și lucrez cu gingășie, bineștiind că încerc să tămăduiesc un mădular de-al Lui.

Ar mai fi vreodată infirmierele lui Isus, cu riscul de-a dobândi lepra, dacă acele răni nu le-ar servi drept haină de mi-reasă?

Și Damian leprosul și-ar mai fi desfășurat eroismul în insula de buboși, și-ar fi purtat vesel lepra, dacă ranele Fiului Omului nu ar fi cheazășia sfintei metamorfozări a ranelor noastre? Văzui un om cutremurat până la admirație și lacrimi numai în fața icoanei unui călugăr franciscan lepros. Bubele aceleuia l'au făcut să vadă măreția ce se ascunde în ele și a deșteptat o cucernică cinstire a eroismului lor.

Când misionarul chinuit se'ntoarse la acei care îl torturără și-i tăiară din degete, la Huronii iubiți, îi spuseră Pieile Roșii: „Degetele ciuntite sunt răspuns la toate îndoielile noastre... Haina neagră crede... a revenit, parecă între noi nu ar găsi decât plăceri”. Arată-ne ranele tale... mai mult decât orice, ele ne înduplecă să ne supunem Stăpânului care vă dăruiește sănătatea”. — „Rănile și moartea nu vă înspăimântă, să ascultăm de Acela care vă dă o astfel de putere”.

³¹) Sti Bernardi: „De Passione Domini” C. XLIV.

Cred că în ceruri buzele lui Francisc de Assisi vor străluci, cel puțin cât stigmatete sale, pentru sărutul depus pe mâna putredă, învălăită în rană și ulcere, a leprosului întâlnit pe când hoinărea călare, solitar prin valea Umbriei.

Capitalul rănilor noastre creștine ne va fi merinde pentru fericirea veșnică. Isus va privi la rănilor noastre și la rănilor Lui și pe măsură ce le va afla pe ale noastre asemănătoare, ne va spune: „*Prietene, mută-te mai sus*”³²⁾, altcum va zice: „*Nu te cunosc!*”

Nu mai au loc în noi fiorii groazei. De ce să ne temem? Numai ranele biruesc de-aci înainte. În cele pământești pieritoare, biruiesc acei care lovesc și răvnesc, în cele ale spiritului izbândesc cei răniți.

Nu vă fie frică de răni, sunt mormântul dușmanului care vi le face. El își sapa groapa în voi de unde nu va mai învia în veac.

Ostași ai Adevărului și Iubirii, nu vă păziți de răni, ca să nu ocoliți victoria. Nu știu cum te vei putea alătura Purătorului celor cinci Rane și mai mult — în ziua întâlnirii și-a socotelilor — cu un trup fără vânătași, cu o inimă fără o cicatrice, cu o frunte fără o broboană de sânge, cu membre lipsite de contusiuni și răni.

Isus după înviere a zis ucenicilor, vedeți-mă, pipăiți-mă, vârați degetele și palmile ca să cunoașteți că ranele ies triumfătoare și vor fi slăvite veșnic în ceruri. Păziți-vă de oameni, de lingușitori, de orice desmierdare, dar nu vă păziți de răni și de acei care vi le dăruiesc, nu cumva să vi-se tăgăduiască gloria. Este rușinos să mori pe urma desfătărilor, măreț și vrednic să mori din pricina rănilor.

Sfânta Lidwina fu apărută odată de nepoata Petronella, împotriva unor potlogari cari au hotărât să-și bată joc de bolnavă. Nebunii au îmbrâncit-o de sfârși lovită puternic de treptele unui altar, răbindu-se grav la rinichi și la vintre, încât rămase leșinată. În ziua nașterii la veșnicie a copilei, sfânta o văzu intrând în slavă și primind trei cununi: pentru fecioria nevătămată, pentru curăția spiritului și a *treia pentru rana dobândită în apărarea sfintei*³³⁾.

Ana Ecaterina Emmerich avu darul să vadă în ceruri semnele luminoase ale bolilor îndurate pe pământ de cei răscum-

³²⁾ Sf. Luca, c. 14. v. 10.

³³⁾ I. K. Huysmans: „Ste Lydwine de Schiedam” p. 176 și 188—189.

părați. Și-i fu spre mare bucurie, căci rană și boală, tot din ceea ce îndurăm pentru Isus Domnul, se întoarce spre mărire.

Rănile lui Isus biruitoare, sunt altarul celei mai temute îndrăzneli, care nu poate fi ogoită de nici-o lovitură și nu poate fi reținută nici de moarte; ba dimpotrivă, acestea o întârătă și-i potențiază avântul.

În orele când micimea noastră de suflet se frământă în inima timidă, să ne întoarcem spre aceste cinci coloane ale eroismului, iconostas de neînlăturată slavă, ca să gonim din meterezele voinții și-a mușchilor toată inerția hărăzită combustibil desnădejdiei eterne.

Trebue să credem că cel mai redutabil eroism se creiază la șoapta aceasta: „Prietene, obuzele nu-ți pot face nimic, gloanțele te împodobesc de câte ori te lovesc, iar baioneta ce te străpunge este siringa ce pompează un nebanuit elan. Prietene, vei birui pe cât vei fi de rănit...” Și așa glăsuiesc cele cinci semne ale biruinței purtate de Isus în mărirea sa.

Acum înțeleg pentru ce s’au bucurat ucenicii *văzându-i* rănile sfinte, înțeleg deasemenea că s’au bucurat când au fost învredniciți a răbda bătaia nuielilor pentru numele lui Isus³⁴⁾.

„...Să intre întru mărirea sa...”

Ranele Mântuitorului Isus, ne sunt ITINERARUL SPRE MĂRIRE.

Pe câte drumuri zăbovim cu nădejtile năruite, privind spre mărirea care nu se ivește, și-o luăm dela ’nceput, pe altă uliță, doar va fi mai fericită. Urcăm alte scări, încercăm alte pedestale, ci toate ne duc în gol și se clatină orice soclu când voim să ne pripășim cu visurile noastre de mărire pe aria lor îngustă...

Cunoști „Scala Santa” pe care o urcă în genunchi evlavioșii, într’un sanctuar din Roma? Aceea este icoana înălțării oricărei vieți. Dar este pătată cu Sângele Fiului lui Dumnezeu. *Nu urci decât pe urme de sânge*, pe care ți-e dat să le împrășpești cu al tău propriu. Privește în urma omului ce merge și dacă nu zărești după trecerea lui o *dără de sânge*, vei afla că omul nu urcă și nu se înalță, chiar dacă e în ascensiune spre Everest. Pe trepte de răni ne apropiem de templul mării. Numai când vor plesni mugurii ranelor noastre, vom putea gusta slava care nu răsare decât din ei.

³⁴⁾ Fapte: 5, 40—41.

Hristos trebuia să pătimească și așa să intre în mărirea sa³⁵). Frăția între rănile răstignirii și mărirea învierii este lămurită. Cuvintele acelea ale Mântuitorului din Ev. sf. Luca, pot servi drept cod întreg de mângăeri creștinului oropsit. Mărirea să atingă într'atâta și să fluture atât de aproape de rănilile noastre, asta nu am putut vreodată să ne-o închipuim! Ca să întărească această credință în înrudirea de sânge a rănilor și a mării, pe Tabor Isus se'ntreținea cu Profeții asupra Patimilor și Morții sale ce avea să îndure în Ierusalim pe Golgota³⁶). Mărirea și rana s'au sărutat, Taborul și Golgota s'au îmbrățișat.

Sfântul Ioan Gură de Aur tâlcuind în Evanghelia sf. Ioan ruga Domnului înainte de Patima sa: „*Și acum preamărește-mă, tu Părinte...!*”³⁷) află aceasta cvasi identitate între crucea Mântuitorului și mărirea sa, și repetă că în ochii Dumnezeu-lui întrupat crucea este preaslăvire și mărirea.

Trebuie să privim lucrurile așa cum sunt, iar Evanghelia nu ne sugerează o altă viziune a realității. Să nu „îmblânzim” adevărurile revelate, să nu le domesticim, un alt itinerar spre ajungere la Lumină și Mărire nu vom afla înafara rănilor Domnului. Dar multora le trebuie mărirea fără rănire. Bine, dar în cazul acesta ajustăm sensul învățaturii Domnului, lămurit prin prezistența sfintelor sale rane, și pentru orbi și pentru analfabeți. Așa cum nu e posibilă răscumpărarea cu rabat, nu e posibilă nici mărirea fără rană și frângere de sine.

Până nu vei ști trăi viața în stilul celor cinci rane, nu vei fi destinat mării. Esențialul nu-i să reușești ci să ajungi în slava lui Hristos; esențialul nu e să fii aplaudat ci să fii răscumpărat. Rănile omenești se pot neguțători, ce-i drept mai cu anevoie, însă rănile lui Isus închipuite în viața noastră prin jertfa de sine, nu pot să fie cumpărate cu bani și cu vanitate. Nu-ți pare că viața lui Isus, omenește vorbind, a fost un enorm și neașteptat „fiasco”, o adevărată canonizare a succesului? În loc să sfârșească în apoteoza unui car triumfal, pe sub boltitura arcului biruitorilor, el, Impăratul Mării, este așezat pe o cruce, inundat cu o cataractă de lovituri, ca

³⁵) Sf. Luca, C. 24—26.

³⁶) Sf. Luca, 9—31.

³⁷) „Despre cruce și tâlhar” coloana 407. Tom. II. cf. „Acclora care s'au smintit”. Cap. XVII, col. 517. Tom. III. Tot așa în „Hom. I. „Despre Rusalii” col. 457, Migne Ed. latină.

ultimul soare ce apune să-i fie trupul în hlamida de sânge, și primele stele ce se arată strălucind în noaptea aceea să-i fie constelația celor cinci rane.

Pe-acolo era calea mării; aceea *era Calea mării*, și nici un alt drum nu ducea în mărire. Când vei simți inima ta pulzând în rane, să știi că ritmul ei nu greșește, căci „orele în care se vorbește despre suferință, sunt orele în care se construște” (Novalis). Să colaborezi cu toate durerile tale — atâtea răni — ca să-ți asiguri destinul spre mărire. „Durch sturm empor” zicea Beethoven, prin furtună spre înălțime, prin rană spre mărire.

Să nu apună soarele vieții peste sufletul tău fără de răni. „Durerea este pentru sufletul frumos” (O. Wilde), iar „pe aripa durerii sufletul se înalță la Dumnezeu” (Michel Angelo). Parabola bobului de grâu ce se sfarmă în pământ și plesnește, rămâne biografia oricărui suflet hărăzit ascensiunilor și mării finale.

Spune, dacă piatra amorfă de marmoră refuză lovitura daltei, va ieși din ea statuia minunată? — Adio, adio surori de veacuri, pe mine m'a luat, m'a ales mâna cioplitorului să mă facă frumoasă, zicea piatra mare ruptă din muntele de marmoră albă, către stâncile în așteptare.

— Fericită, fericită ești tu, răspundeau, dar nu uita că ai să fii lovită și numai din rănilile tale vei naște măreață și vei ajunge admirată de oameni. Te vei înălța pe soclu, vei fi pozoabă de pedestal, după mii și mii de lovituri ce te-au rănit. Nu uita, nu uita...

Cu fiecare lovitură ce primea piatra, i se adăuga o nouă frumusețe; treptat, treptat, pe măsură ce rănilile se suprapuneau, piatra ieșea mai desăvârșită, cu frumusețea mai plină. Măreția estetică a statuii o formau rănilile pietrei.

Așa este și cu sufletul nostru. El purcede spre mărire numai pe scara lui Iacob a rănilor primite pentru biruința bine-lui și-a adevărului.

Bucuria mucenicilor ca un ecou potențat răspunde adevărului, că itinerarul nostru spre mărire sunt rănilile. Și-l ucidău cu pietre pe Ștefan — nu era o moarte fără de răni aceasta — iar el vedea *mărirea* lui Dumnezeu în cerurile deschise. Parecă fiecare piatră ce-i deschidea o rană, îi deschidea cerul și-i dăruia viziunea mării în care sta să intre. Cu fiecare rană urca trepte spre slavă și ultima rană i-a predat

sufletul în mâinile lui Isus: „Doamne Isuse primește sufletul meu”³⁸⁾).

Sfântul Maxim exclama sub bice: „Loviturile îmi par balzam”. Sfântul Carpūs, episcop în Pergam, pironit pe o cruce surădea. Pentru ce surăzi? Răspunse: „Văd mărirea Domnului”.

Dacă vrei să contempli cerul înstelat deasupra, supoartă întunericul; dacă vrei să contempli mărirea lui Dumnezeu, atunci nu lăsa să ațipească nicicând foamea după lovituri și răni.

Sfântul Toma se întreabă dacă Isus s'a învrednicit de mărirea prin Patimile sale?³⁹⁾ Și răspunde admirabil. Împătrit trebuia să fie preamărit, pentru că împătrit a fost umilit și rănit.

Isus nu trebuia să moară: deaceea a înviat.

Isus nu trebuia să coboare cu trupul în mormânt și cu sufletul la iad; de aceea șade de-a dreapta Tatălui, ca de toți să fie cinstit ca Dumnezeu adevărat.

Isus a fost judecat de oameni, care nu aveau putere asupra lui, de aceea i s'a dat putere să judece pe cei vii și pe cei morți.

Fiecărui trepte de umilire, de durere, de ocară și de rană, corespunde o treaptă de slavă, de înălțare, de cinste și putere. Acesta este singurul itinerar spre mărirea, descoperit de ranele preasfinte a lui Isus.

Și încheiu cu această scenă. Un tâlhar pe cruce, alături de Isus, părtaș și el la trei sau patru piroane care îl găuresc și-l imobilizează. Ce se întâmplă: *rănile care l'au ținut deasupra pământului* pentru întâia oară — până atunci se tănuia mai mult în speluncile tovarășilor de banditisme — îi dau drumul, ca numai bolid incandescent de bucurie, în slava cerească. Crucea și rănile i-au fost trambulina care l-a asvârlit în ceruri, după ce acceptase rănile drept bineveniți soli ai purificării și căinței.

Nimic nu-ți dă un avânt mai sigur spre ceruri ca o cruce și câteva răni.

Itinerariul este categoric: culoarele paradisului încep în ranele lui Isus Domnul. Nu este o altă intrare în mărirea decât prin răni.

³⁸⁾ Fapte, C. 7. v. 55 ssqu.

³⁹⁾ Summa Theologica P. III. Qu. XLIX. A. VI.

„Trebuie să pătimească“

Rănila Mântuitorului Isus sunt REABILITAREA SUFERINTEI, acreditarea durerii, eternizarea faptului că am îndurat.

Durerea nu mai este un blestem și o catastrofă. Fața-i transfigurată se oglindește în ochii Cheruvimilor, în ceruri, unde nu pătrunde nici credința, nici nădejdea. Ea merge alături de iubire ca o martoră.

Isus nu a păstrat în veșnicie vreo clipă, un fapt, o stare sufletească minunată, care să-i amintească surâsul pământului și-a vieții călătore. Dacă a coborât lăcomind să ia asupra-i durerea și rana⁴⁰⁾, pe aceleași le și duce în veșnicia fericitoare. Nu duce parfumul penitentei din Magdala, uleiul ei de nard scump, nici ecoul candid al osanalelor izvorite de pe buzele copiilor din duminica Floriilor, nici confesiunea lui Petru, din Cesarea lui Filip, ci-și ia ranele cu sine, pe care le păstrează cu o nouă minune și le duce în fața Tatălui și-a îngerilor: suferința a trecut, rămân însă comorile de neprețuit a faptului că a suferit. Și aceasta nu vrea s'o uite niciodată. Să amuțească ucenicul pe care l'a iubit, flămânzii pe care i-a nutrit, bolnavii pe care i-a tămăduit, să tacă mădularele răsucite pe care le-a oblit, ologii pe care i-a pus în picioare, orbii și leproșii, încremenească toate inimile care l'au iubit, toți sfinții pe care și i-a logodit și miresele, mieluselele virgine, va rămâne această mărturie a Ranelor sfinte că ne-a iubit, că roadele suferinței Lui suntem noi, cei aleși, cei răscumpărați.

Isus după înviere nu ține discursuri asupra prețului suferinței, ci-și arată rănila, și pare că nu ne lasă să ne atingem decât de ele, invitându-ne în felul acesta straniu, fără multe justificări etice, să nu ne împreunăăm aci pe pământ decât cu suferințele sale⁴¹⁾. Isus arătându-și rănila, zice: am *împlinit* ceea ce mi-ați cerut să vă explic. În locul unui „pentru că”... El întins pe cruce, sau înviat ne arată semnele înfiorătorului supliciu.

Noi fugim de suferință, ocolim Golgota fără să o putem înlătura din viața noastră; căutăm narcotice să o facă mai puțin sensibilă și facem uneori silă lui Dumnezeu să ne-o smulgă și cu un miracol. Dar „a venit Fiul lui Dumnezeu nu pentru a nimici durerea ci pentru a suferi cu noi. Nu a venit ca să zdrobească crucea, ci ca să se întindă pe ea... Suferința îi

⁴⁰⁾ Evrei, 10, 5—7.

⁴¹⁾ B. Pascal: „Pensées” Sec. VII. No. 554. Ed. Brunshvieg.

păru esența firii omului... Dintre toate privilegiile specifice omenirii, a ales privilegiul durerii⁴²⁾, însușire de care nu se bucură îngerii lui Dumnezeu. De acum se plătește ceva: *datoria unei ispășiri, comoara unei fericiri*, dobândite chiar prin crucea lui Isus. Moneta este la'ndemâna noastră; are curs universal, ne este impusă folosirea ei, ne rămâne doar s'o întrebuițăm la ceea ce se poate întrebuița.

Suferința nu este o simplă, crudă și indiferentă pedeapsă ce ne cuprinde viața, carne și spirit, la zile și la ore neașteptate și fără drept de apel, ci este „moneta redemptionis” banul răscumpărării noastre. Prin rănilor lui Isus s'a despărțit *durerea de disperare*. Nu mai trebuie să existe *durere disperată*. Prin rănilor lui Isus s'a despărțit *suferința de iad*. Până la Patimile Domnului orice durere era un sol al iadului înfipt în făptura omenească, era accesul prin experiență la osânda de veci. De atunci durerea își făcu sălaș vremelnic pe prispa paradisului, în atriu virtutilor, până și'n *botezul muceniei*, devenind astfel rana o a optă Taină, ultimul vehicol terestru care ne așează pe brațele Tatălui ceresc.

Durerea este răscumpărată, spun Ranele Domnului Isus, ci mai mult, *durerea este răscumpărătoare*.

Am văzut ochi surpați de spaimă, fețe brăzdate cu tranșee în care s'a refugiat oroarea halucinantă; degete crispate isteric pe pătură căutând să apuce vreo fantomatică alinare ce întârzie, și mi-am zis atunci: viersurile Evangheliei nu-și mână lumina într'acolo, poezia de gemete și suspine a psalmilor n'a săgetat inima aceea, mireasma rănilor lui Isus nu este respirată aci; durerea nu este răscumpărată. Și mi-am zis: iadul este durerea în absența lui Isus Hristos.

Am mai văzut ceva: trupuri omenești sfârticate, cu rămășițe de mădule scoase din rosturile lor; orbite văduvite de pupile, adăstând prin încruntare vizita unei raze de lumină miostivă; suflete călcate în picioare și frământate în noroiul disprețului și-a umilirii, ci erau cântând marea bucurie a suferinței răscumpărate, și am repetat cu sfântul Ion Gură de Aur: „Unde este Hristos, acolo este și paradisul”⁴³⁾.

Rana ta e o brazdă. Aruncă în ea un picur din sângele curs din rănilor lui Isus și va crește o floare acolo și floarea

⁴²⁾ Paul Claudel: „Les invités à l'attention” în „Toi, qui es-Tu?” p. 111 ssqm.

⁴³⁾ „Despre cimitir și cruce”. Homil. Tom. II. C. 395. Ed. latină Migne-Patologie.

va fi parfum de bucurie și petală de lumină. Cât de poetic rostea sfântul Ion Vianney: „Crucea transpiră mireasmă!”

Scria nu de mult un scriitor Italian orb: „*Binecuvintez orbirea mea, minunată poveste care m'a făcut rege... Binecuvintez orbirea, noroc aducător de bucurie care mă făcu bogat fără măsură... Binecuvintez ceea ce oamenii socotesc a fi o nenorocire, și care dimpotrivă este bogăția mea și norocul meu. Numai fără orbie aș fi cu adevărat orb*”⁴⁴).

Bucuria este mărturia succesului vieții⁴⁵). Nu e mirare că în para durerii iubitorii Vieții cântă, și se simt nenorociți și triști când lipsește crucea din viața lor. Pe fruntea banchetului vieții trebuie să fie marcată crucea. Viața a biruit prin cruce. De aceea Isus își duce ranele în Bucuria Părintelui. Atotputernicia, care a creat lumea este însușire divină. Rănila Domnului care au re-creat lumea trebuie să devină, oarecum, însușire divină, căci mai anevoioasă a fost opera re-creațiunii decât a creațiunii. Ranele întrec Atotputernicia, devenind scripățul ridicării și restabilirii lumii năruite de păcat. Iată pentru ce durerea aduce bucurie, ca orice mare triumf al vieții.

Viața este, prin urmare, debitoarea suferinței răscumpărate.

Bucuria este fiica durerii răscumpărătoare.

Creștinul trebuie să sufere așa cum soldatul poartă războiu. „*Plane volumus pati, verum eo more, quo et bellum miles*”⁴⁶). Biruința acestui războiu este să fii plăcut lui Dumnezeu, iar prada dobândită este viața veșnică.

Reabilitată durerea, e restabilită și moartea, încât cuteză să spună același Tertullian: „*Ergo vicimus cum occidimur*...”⁴⁷). Biruim când suntem asasinați, izbândim când suntem masacrați, rănila sunt cheazășia vieții și-a fericirii.

Sfântul Aureliu Augustin, într-o pagină nemuritoare, pe care nu pot să nu o traduc aci, prinde în propoziții de sculptor această răsturnare a rostului durerii și-a morții prin Isus Hristos.

„Astăzi, pedeapsa păcatului, prin marele și minunatul har al Răscumpărătorului, s'a întors în mijloc de sfințire. Odi-

⁴⁴) Nino Salvaneschi: „Saper Soffrire” p. 163—45.

⁴⁵) cf. Bergson, „L'énergie spirituelle”, p. 24.

⁴⁶) Tertullian: „Apologeticum”, c. L.

⁴⁷) Ibidem. c. L.

nioară s'a spus omului: „Dacă vei păcătui, cu moarte vei muri”, acum se spune mucenicului: „Mori ca să nu păcătuiești”. Odinioară s'a zis: „Dacă nu veți asculta, veți muri”; astăzi se zice: „Cine refuză moartea, este în neascultare”. Ceea ce odinioară era de temut, nu cumva să păcătuiască, astăzi se impune ca să nu păcătuiască. Astfel prin inefabila îndurare a lui Dumnezeu, pedeapsa păcatului devine arma virtuții și chinul păcătosului devine vrednicia celui drept. Odinioară s'a meritat moartea păcătuind, astăzi se plinește dreptatea murind. Cucernic se înfăptuește aceasta în sfinții mucenici, cărorora prigonitorul le oferă alegerea, sau să lapede credința, sau să îndure moartea. Dreptii aleg să sufere crezând, ceea ce primii păcătoși (Adam și Eva) suferiră fără să creadă. Dacă ei nu ar fi păcătuit, nu ar fi murit; aceștia dacă nu ar muri, ar păcătui. Muriră deci aceia fiindcă păcătuiră; nu păcătuiesc aceștia pentrucă mor. Pentru fărădelegea aceloră, îndurară pedeapsă; pentru pedeapsă aceștia nu cad în fărădelege: nu pentrucă moartea, un rău de mult, s'ar fi preschimbat în bine, ci pentrucă Dumnezeu a dăruit atâta har credinței, încât moartea, potrivnică vieții devine sculă de viață⁴⁸⁾.

Și ceva mai înalt, ceva mai fermecător: aleșii Domnului, adoptivii Eternului, prdestinații sunt consfințiți prin suferință. Admirabil cuvânt aflat în Tertullian: „... ergo, qui puniuntur, consecrantur...”⁴⁹⁾ Domnul te hirotonește așezându-ți cununa de spini pe cap și biciuindu-te. Când Isus își depune sărutul pe fruntea ta și pe buzele rumene ale inimii tale, atunci simțеști că arzi cum arde o rană; Dumnezeu nostru este foc mistuitor⁵⁰⁾ și „pe care Domnul îl iubește îl ceartă și pe orice fiu pe care-l primește îl bate cu varga”⁵¹⁾. Durerea este sita care ține huma și vâscul firii înrăite și lasă să treacă numai chipul lui Dumnezeu în suflet. Durerea îndepărtează tot ce nu este El și biciuește spuza din noi cu aere de lucru scump, supune animalul care se rânjește nepotolit spiritului. Deaceia a spus Mântuitorul unui suflet sfânt: „Crucea este cel mai mare dar pe care-l pot face unui suflet, după harul meu”. „Crucile sunt alintări scumpe pe care le rezervă sufletelor privilegiate”⁵²⁾.

⁴⁸⁾ „De civitate Dei” Liber XIII. C. 4.

⁴⁹⁾ Apologeticum c. XII—57.

⁵⁰⁾ Evrei. 12 v. 29.

⁵¹⁾ Ibid. v. 6.

⁵²⁾ Breve Vita de S. B. Consolata Ferrero p. 105, p. 33.

Sfinții sunt împreună-răstigniți cu Hristos. Ranele Lui sunt programul lor de viață. De fapt, pe toți, când ne îmbrățișează, ne cuprinde cu brațe rănite și cu palme găurite. Un singur gest de îmbrățișare a arătat Isus oamenilor: pe cruce. Dar ne îmbrățișează cu rănile. Când ne îmbrățișează ne sărută nu numai cu buzele gurii, ci cu buzele tuturor rănilor de pe sfântul său Trup.

Isus ne dovedește prin sfintele sale Răni că botezul vieții eroice este crucea. Caracterul botezului este un semn neșters, caracterul vieții eroice trebuie să fie neșters, deaceia Isus își duce rănile în ceruri, proaspete de par a fi numai de astăzi, cum spunea Mariei Marta Chambon.

„Cu botez am a mă boteza”⁵³⁾, cu botezul ranelor. Cu acelaș botez va trebui să investim și viața noastră.

Inaugurarea vieții, de aci înainte, așa se va face. Cultura sufletului începe în școala durerilor; iar inima care nu a petrecut în tovărășia suferinței, va suna fals în mâinile perforate a lui Hristos. Nimerit spunea cineva: suferința *involuntară* este școala primară a vieții; suferința *acceptată* cu resemnare este școala secundară; suferința *iubită* și căutată în spiritul Mântuitorului, este școala superioară a sufletului cu viață mare. Se face gradarea în valoare a sufletelor după intensitatea iubirii în suferință.

Rănile sunt etalonul aur al aprecierii valorii unei vieți de om.

Nu este aci locul să înscriem rodirile aduse lumii sufletești de suferința acceptată. Ajunge să știm că a fost ridicată la rangul de ministru al răscumpărării, atotputernicie mântuitoare în noul Testament, ținând locul atotputerniciei creatoare din vechiul Testament.

Cu ochii asupra rănilor lui Isus, să nutrim convingerea că la intrarea în Viață vom fi legitimați după chipul nostru de suferință, și identificați după chipul rănilor ce purtăm.

„Ia și citește!”

Rănile Mântuitorului sunt și ENCICLOPEDIA PĂCATELOR noastre; biografia fiecăruia dintre noi este scrisă acolo; e scris destinul nostru, scrisă este și măreția fapturii noastre.

Iată ceea ce-mi pare zguduitor: să traduci în limbaj curent, așa cum a tradus Isus pe trupul său, drama destinului

⁵³⁾ Luca, 12. 50; cf. Mat. 20, 22. — Marcu, 10, 38.

nostru, cu toate frământările și tot desnodământul! Oră după oră, capitol după capitol, fiecare har și fiecare păcat au corespunzător o rană. E acolo arhiva tuturor păcatelor care au fost și prorocia tuturor care vor să fie. Alfabetul acela de răni înfiorează și răstoarnă polul vieții.

Toate analele pământului nu ating măreția acestei Istorii a Universului, scrisă de noi și de Dumnezeu. De acum nu mai trebuie să scotocim prin sertare de bibliotecă, să răsturnăm rafturile cu cărți, să suflăm colbul de pe pelimsexte bătrâne, ca să cunoaștem istoria noastră și să peticim lacunele mari care ar putea să ne lămurească destinul. Totul e clar ochilor sinceri.

Citim în viața misticilor că Isus deseori le făgăduiește o carte afară de care toate cărțile sunt războaie deșarte de cuvinte, o carte în care vor citi tot despre El și despre noi, și când le dăruia această carte, se afla că este El însuși răstignit și literile erau rănile lui preasfinte.

În rănile lui Isus ceva cântă, ceva plânge. *Cântă* iubirea lui și destinul nostru sorocit de ea: *plânge* rana care scrie ura noastră și tot păcatul. Punct de interferență a iubirii și-a urii, ranele Domnului predică *răul* păcatului, față în față cu epopeea *iubirii*.

„Noțiunea răului — a păcatului și-a vindecării lui e măsura cea mai potrivită a adâncimii unei învățături religioase” (Amiel). Rănile sfinte țin locul oricărui tratat de teologie asupra păcatului. Ele revelează imensitatea răului pe care îl putem săvârși, și totodată proporțiile uriașe ale puterii noastre și vis-a-vis de Dumnezeu.

Păcatul nu este o eroare sau o simplă greșală, sau numai o murdărie pe suflet, nici chiar singur vătămarea unei orânduiri a lumii sufletești, ci este *ofensa adusă lui Dumnezeu*. Este un formidabil conștient refuz a lui Dumnezeu. Păcatul este voința de-a defini viața înafară de Dumnezeu, tăgăduindu-l orice amestec în rosturile noastre.

Nu vreau să mă *întâlnesc* cu El nici unde: nici în chestiuni de adevăr, nici în chestiuni de bine, nici în ceea ce privește legea gândirii, legea simțirii, și legea faptelor. Pretutindeni unde i-aș putea întâlni *voința*, mă împotrivesc; pretutindeni unde-i aflu *urma*, i-o șterg; pretutindeni unde-i aflu *prezența*, nizuesc să i-o alung, să i-o fac nevăzută, și dacă nu pot să-L îndepărtiez nicicum, încerc să-L *ucid*.

Am putea întreba: când L'am văzut? Unde L'am întâlnit? Când i m'am împotrivit?

Dar l'am întâlnit la fiecare oră și fragment de secundă, în toate lucrurile lumii și raporturile dintre ele, și ne-am împotrivit de câte ori nu am urmat orânduirea stabilită de El, rosturile hărăzite de Voința-i divină.

L'am văzut în fiecare adevăr, în fiecare bine, în fiecare virtute; l'am întâlnit în orice bucurie, în fiecare durere, în remușcare, în sufletul aproapelui meu și i m'am împotrivit cu fiecare refuz de a-mi lumina conștiința, de-ai urma porunca, de-a iubi, de-a ierta; cu fiecare tăgadă a rosturilor mele spirituale mai presus de vremelnicie, m'am împotrivit Lui. Astfel am păcătuit.

Au sunt eu asasinul lui Dumnezeu?

Tăgada lui Dumnezeu prin păcat este categorică și absolută, și dacă Dumnezeu ar putea fi *senzibil* la acest gest, ar suferi. Fiul lui Dumnezeu întrupându-se ne-a revelat răutatea nevăzută a păcatului. Dumnezeu aievea a fost asasinat din clipa în care om făcându-se a devenit muritor.

Evangelhia Patimilor lui Isus este și Evangelhia păcatului. Ți-se face milă de Dumnezeu rămas pe mâna noastră! Drept aceea sfântul Bernard prinse păcatul în aceste cuvinte: „*Atentat la viața lui Dumnezeu*”.

Rănile Mântuitorului nu ne dau decât răutatea păcatului așa cum se poate scrie într'un text văzut, și cu un universal limbaj al groazei celei mai izbitoare. Și în felul acesta suntem așezați în fața unei evidențe ce nu rabdă nici o adumbrare; păcatul nizuește la nimicirea a ceea ce lovește, a ființei căreia se împotrivesc.

Păcatul este tăgada dreptului de existență a aceluia care a spus: „*Eu sunt acel care sunt!*” Rănile sfinte nu suportă altă tălmăcire care să slăbească această învățătură. Sfântul Bernard exclamă: „Recunoaște omule mărimea ranei păcatului, pentru care a trebuit să se rănească Hristos Domnul”⁵⁴).

Fericita Angela din Foligno se ruga într-o zi și medita asupra Patimilor Domnului. „Căutam să măsor, spune ea, și să așez pe cântar crimele mele, care au costat nu numai lacrimile, rugăciunile ci și moartea Fiului lui Dumnezeu și încă ce fel de moarte”. Atunci i s'a arătat Isus răstignit. Atunci ea își privi toată infecția și toată putregiunea. Iar Isus îi arătă cum rănile lui sunt antidotul rănilor sufletului ei, îi arătă fiecare păcat al sufletului și trupului ei scris cu răni pe trupul lui. Incepând cu podoaba coafurei; sulemenirea feței, în-

⁵⁴) In Nativitate Domini. Sermo III. Ed. Migne. Patrologia latină.

trebuințarea nelegiuită a văzului, auzului, a gustului, continuând cu păcatele gâtului, a umerelor, a bustului, a inimii, a mâinilor, a picioarelor, a întregului trup îi arăta pe ale sale corespunzătoare. Sfârși apoi: „*Tu nu vei afla nici un păcat și nici o boală a sufletului a căror pedeapsă să nu o fi îndurat și cărora să nu le fi oferit un remediu*”⁵⁵⁾.

Sufletul nostru începe să se înalțe în clipa în care a avut curajul să-și privească păcatele în față. Să privim și să citim, rând pe rând, fiecare păcat cu oroarea felului în care s'a înscris în istoria Fiului lui Dumnezeu, prin ranele ce nu pot să fie cuprinse în nici un nume.

În această privire recunoaște și măreția căzută a sufletului omenesc, puțința lui titanică, dincolo de orice măsuri geometrice, de-a răni pe Dumnezeu, și de a-L birui oarecum. Aceasta este posibil pentru că îi suntem chipul și asemănarea.

Ranele lui Isus după înviere arată că Dumnezeu a biruit, că măreția noastră căzută este răscumpărată, că păcatul care este și răul lui Dumnezeu și răul omului, este spălat și iertat. De aceea ranele lui Isus sunt bucuria celor drekți și tortura celor păcătoși și osândiți; slava celor care cred și pedeapsa celor care nu cred⁵⁶⁾; remușcarea celor în păcate, consolarea înmiresmată a celor în virtute.

Privește îndelung și citește această Biblie, până ce o lacrimă pornită din inimă se va vărsa pe gene în jos să-ți ardă obrazul.

E bine să știi: în lacrima aceea vei afla pe Dumnezeu, căci oglindește rănile Domnului Isus.

Rănile vor apare la judecată. Celor osândiți le vor arăta dreptatea sentinței, așa scrie sf. Toma din Aquino. Ele vor fi și sunt de-acum, verdictul condamnării celui ce și-a eternizat păcatele prin moarte. Se vor arăta a fi un tribunal necorupt, un judecător drept și o sentință irevocabilă și fără drept la apel. Rostea proorocul: „Și vor vedea pe cine au străpuns”.

Dies irae! — ziua cea mare a mâniei!⁵⁷⁾ Ranele, odinioară luate în răs, odinioară scuipate și uitate, înfruntate și umilite, acum se arată în mânia lor. *Mânia ranelor* este Judecata noastră. Ele, care au fost și sunt dovada iubirii, refrenul și pecetea mărturisirii: „*Atâta a iubit Dumnezeu lumea încât și pe*

⁵⁵⁾ Op. cit. cap. XXXV.: „Căile Mântuirii”.

⁵⁶⁾ S. Leonis Magni: „Sermones”, „De Passione Domini” IX.

⁵⁷⁾ Apocalipsa, 6. 16.

Fiul său unul născut l'a dat...", acum reclamă răzbunare; Dreptatea clocote în aceste pahare de sânge, năstrepe de rubin a sfintei răzburnări pedepsitoare, să se verse fără ocol și fără greș asupra păcătoșilor, aidoma unei cataracte de vâpăi iritate.

Așa-l închipuește și Michel Angelo în Judecata din urmă, ca în ora de răzbunare a rănilor Lui. Mâna Mântuitorului acum Judecător, este ridicată și nu strânge pumnul, nu cumva să-și ascundă rana pironului din palmă, iar degetul mâinei stângi parecă indică rana coastei. Și totuși gestul nu vrea să fie revelației Iubirii, ci fulgerarea Dreptății.

Dreptatea naște din prezența ranelor, în fața conștiinței noastre păcătoase. Brațul, ridicat să sculpteze cuvântul: „Mergeți, blestemaților...” pare a nu fi decât prelungirea ranelor indignite.

În aceste răni mulți s'au tămăduit.

În aceste răni mulți și-au aflat osânda.

E grozav când Inima așteaptă zadarnic! Întreabă iubirea ce vrea să însemneze cuvântul *așteptare și în zadar*? Ci este nemăsurat mai înfiorător când ranele au avut îndelungă răbdare, îndelungă așteptare zădărnicită. Nimeni nu cutează să întrebe o rană, simplă rană omenească, a unei mame, a unei soții iubite, a unui prieten, a unui mucenic; o rană care se poate închide azi sau mâine, cândva, nimeni doar un idiot sau un cretin, nu va îndrăzni să-i înfățișeze întrebarea: „La ce bun?” Și cine va cuteza să cugete la clocotul Mâniei Creatorului mințit, mânie care tâșnește cu fața însângerată dintr'o Iubire bârfită și din rane zădărnice?

Tot strigătul Sângelui vărsat de atâtea mii și mii de ani, toată furtună fiurilor de chin ce a bătuit pe Trupul Fiului Omului, întreg acest palat de durere, cu cinci ochiuri diamantine, se va ridica să strige: „M'ai înșelat!”

Ce vom face cu viața noastră de larve trufașe și arogante, cu târâșul nostru leneș și somnolent spre împlinirea unei sublime și divine vocațiuni? Cum vom îndrăzni să ne privim faptele și cugetele noastre înaintea acestui uragan izvorât din peștera celor cinci răni, în care se tăinuie cartea vieții noastre văzute și judecate de Dumnezeu?

Vom încerca o diversiune?

— Doamne, Doamne, mi-e inima clocot de cucernică spaimă și așa vrea să spun că pe mine *nu* m'ai iubit ca pe Simon și

pe Ioan, că pe mine nu m'ai alintat cum ai alintat pe păcătoasa din Magdala sau pe Margareta din Cortona, ca pe Saul, ca pe Ratisbon... Poate atunci se va face mare liniște în valea Iosafatului și încurajați vom stărui.

— Apelez la Iubirea ta întârziată față de mine, la Mila ta sgârbită sau econoamă; apelez la tot ce este compătimire față de sufletele noastre, icoană a Ta.

Și se va face „tăcere în ceruri ca la o jumătate de ceas”. Nu se va auzi în urmă decât murmurul de indignare și revoltă a sfinților lui Dumnezeu. Iar cei de-a stânga, stane de uimire vor fi în fața îndrăzelii noastre.

Atunci rănilor vor străluci și *prezența* lor va amuți și zăpăci îndrăzneala precupeților îndurării. Iubirea lui care ni s'a dăruit fiecăruia, amăsurat destinului, ca să-l putem plini neșovăelnic, are MARTORI, iar lăncezeala și indiferența noastră nu au apărători. Vom fi *singuri*, iar El nu va fi singur. Dosarul cauzei vieții noastre va fi deschis, lămurit, iar martorii ne vor înmărmuri cu depunerea lor. Martorii: dăra de sânge de pe frunte, urma cuielor în palme și la picioare, buzele proaspete, proaspete din coastă, care au sărutat lancea lui Longinus.

În fața acestor răni care acuză este tăgăduit orice apel. „Știa Hristos pentru ce își păstrează ranele în trup. Precum s'a arătat lui Toma, celui necredincios până va atinge și va vedea, tot așa va arăta și dușmanilor ranele sale, ca dovă dându-i de adevăr, să le spună: Iată omul pe care l'ați răstignit, priviți ranele țântuite pe mine; recunoașteți coasta pe care o ați străpuns, căci voi ați deschis-o și pentru voi s'a deschis și totuși nu ați voit să intrați...⁵⁸⁾).

Atunci vor căuta să se ascundă strigând munților și stâncilor: cădeți peste noi și ne ascundeți de fața Celui ce șade pe tron și de MÂNIA Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei...⁵⁹⁾

Doamne, eu nu vreau ca ranele tale preasfinte să mărturisească la judecată împotriva mea; ci acum trimite-le soli de jăratic, să-mi turbure somnul, să-mi ardă muzezeala inimii și să-mi pălmuiască toropeala nerușinată a spiritului.

⁵⁸⁾ Sf. Augustin: „De Symbolo” lib. II. c. 8.

⁵⁹⁾ Apocalipsa, 6, 16—17.

Fântânile vieții veșnice

Mai aflăm un motiv care a hotărât perzistența ranelor și după înviere: prin ele ni se face transfuzia de sânge spre a trăi, ridicându-ne din anemia sufletească în care mocneam: prin ele suntem altoiți cu viață și în viața dumnezeiască.

Sfintele Taine ale Bisericii își iau tăria din Patimile lui Isus Hristos, pe care apoi ne-o împărtășesc nouă⁶⁰). Patimile continuă, oarecum, prin prezența ranelor deschise, să-și reverse asupra noastră harurile dobândite.

Este lămurit: Isus vrea să ne altoim pe rănilile sale. Prin aceste tăieturi în „lemnul cel verde” captăm seva vieții, noi „lemnul cel uscat” ca să ne însuflețim cu viața care-L însuflețește.

Ranele deschise ne arată un Isus neîngrădit, necuprins, fără de limită. Dacă ar fi închise, închis ar fi Isus, iar noi nu am putea forma un singur trup cu El. Prin aceste deschizături Isus împinge dincolo de trupul său fizic puterile de viață care pulzează în dumnezeiasca-i Inimă. Un Trup i-a viață prin aceste deschizături, i se alipește, devine una cu el, e Trupul mistic, Biserica, noi credincioșii.

Altoiți pe aceste tăieturi în „lemnul verde”, am devenit mădulele lui, carne și oase din ale lui. „Au nu știți, că sunteți Trupul lui Hristos?...” scrie Apostolul neamurilor.

Prin cele cinci răni izvoarește din Trupul Mântuitorului puterea de viață suprafirească. Ce simțăminte trebuie să cuprindă inima noastră la vederea acestei realități: *contactul nostru vital cu Isus Hristos se face prin ranele sale!* Ne mântuim numai prin atingerea și prin contactul continuu cu aceste răni. Cât e de gravă și adâncă răspunderea când îți atârni viața de rănilile cuiva! Mai cu seamă când destinul este angajat de dănuirea acelor răni deschise.

Marii teologi ai Bisericii au recunoscut izvoarele vieții când au susținut că Sacramentele Legii Noi lucrează harul în virtutea Patimilor lui Isus Hristos, că sfintele Taine sunt conductele sângelui divin a cărui rod ni se aplică. Spre însemnarea acestui lucru, din coasta lui Hristos Isus atârnat pe cruce, a curs sânge și apă, arătând izvorul Botezului și-a sfintei Euharistii. Tainele de căpetenie ale vieții creștine (sf. Toma de Aquino).

⁶⁰) Sf. Toma de Aquino: „Summa Theologica”. P. III. Qu. LVII. A. V.

Mistica Maria din Agreda⁶¹⁾ aplică versurile proorocului Isaia aci: „Scoate-veți apă cu bucurie din izvoarele mântuirii”, iar Edenul descris în cap. 2 din Cartea Facerii îl află în trupul Domnului rănit. Ranele sunt fântâni a căror apă stinge setea și ne spală de păcate. Vai, celui ce nu grăbește să bea din ele!

Sfânta Fecioară cu duioșie și fericire, având pe Isus în brațe, coborât de pe cruce, privi cele cinci fântâni deschise în noul paradis al omenirii preasfinte a lui Isus, și le văzu mai folositoare și mai aducătoare de belșug în lume, decât acelea ale paradisului pământesc.

Acest gând îl aflăm și în sfântul Bernard. Edenul nostru cel nou este Isus Hristos. Paradisul își întinde brațele: este trupul rănit al Mântuitorului și ne invită să ne apropiem. „Intra ergo, o anima, paradisum omnibus paradisis meliorem”⁶²⁾, așa rostește sfântul. Patru fântâni avem în acest Eden nou, săpate fiind Isus în viață: cele patru răni dela mâini și picioare. A cincea fântână, rana coastei i-a fost săpată pe trup după moarte. Aceasta este fântâna vieții de veci care începe după moarte și nu va avea niciodată sfârșit. Această fântână nu se va slei, cum rana primită după moarte nu se mai închide, și cum fericirea cerească nu va avea capăt. Să bea din apa acestei a cincea fântână suspina adânc psalmistul: „Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu... Precum cerboanca dorește apa izvorului tot așa sufletul meu te dorește pe tine Dumnezeule!”⁶³⁾.

Și se încântă Doctorul Dulce (sf. Bernard) la vederea acestei livezi a noului Eden: trupul rănit al Mântuitorului și-și închipue că sufletul îi este o albină, „apis spiritualis”, care alăargă să sugă mierea din aceste flori ale paradisului, florile de sânge ale rănilor, care îi dăruiesc bucuria mântuirii. O, minunată grădină a trupului, preșădată cu florile rănilor — flos vulnerum eius... ar trebui să zăbovim îndelung în pajiștile tale ca să sorbim din fiecare și să intrăm în ea.

Nu putem rămânea streini de cele întâmplate în jurul rănilor Mântuitorului Isus, drept confirmare a celor de mai sus.

⁶¹⁾ Op. cit. Partea a II-a, Cartea VI, Cap. XXIV. No. 1440.

⁶²⁾ „De Passione Domini”. C. XLIV.

⁶³⁾ Sf. Bernard: Sermo I. in Natali Domini: „De fontibus Saluatoris”.

Soldatul Longinus, până în clipa când străpunse coasta lui Isus, rămâne necredincios. Pentru el acolo nu se petrece decât obișnuita scenă atât de crudă a răstignirii unor făcători de rele. Ca să pătrundă drama nevăzută a Crucii și să mărturisească pe Fiul lui Dumnezeu, trebui să deschidă pe trupul lui Isus cea de-a cincea rană. Unii sfinți Părinți susțin că ar fi suferit și de-o infirmitate fizică la ochi și s'ar fi vindecat cu un strop din sângele lui Isus, ajuns pe ochi în momentul perforării coastei.

Oare conversiunea *tălharului Dismas* — cum îl numește tradițiunea — nu este tot rodul acelor răni? Felul nobil cum le purta și le îndura, îl arătau pe Isus un rege cu o împărăție din altă lume.

Iosif din Arimatia și Nicodim, până atunci zăbavnici, timizi și lași ocolesc în vremea zilei pe Isus, nu cumva să fie văzuți și poate înfrunțați de membrii Sinedriului din care făceau și ei parte, acum, când Isus pleacă pe carul de triumf al crucii și rănilor, se îmbărbătează, se aprind și înfruntă ura conaționalilor, merg la Pilat, cer trupul lui Isus și-l înmormântează după ritualul obișnuit.

Ucenicii se bucură când Isus le arată mâinile și coasta sa, se bucură de bucuria pe care nimenia nu o va lua dela ei, cu bucuria care nu are nimic din zădărniciile lumii, cu bucuria pe care nici o durere nu o mai poate birui, deoarece este născută din rănilor celui mai vast și mai adânc chin.

Iar *Toma Geamănul* crede și se'nchină ca Dumnezeului celui adevărat, și asta în fața ranelor deschise, văzute și pipăite, el care până atunci nu se lăsase înduplecat de mărturisirile purtătoarelor de mir, nici de spusele celorlați apostoli. Ranele Mântuitorului îi sunt bunavestirea noii lui vieți.

Cu adevărat, rănilor Mântuitorului Isus sunt fântânile vieții, veșnic deschise pentru că veșnic era nevoie de irigația sângelui său prin făptura noastră bolnavă și fără vlagă.

Cu
omeniri
de via
membri
organism
Hristos
viața-i
li adău
du-ne i
Via
lăsăm c
țiunilor
Cre
un „alt
este Vi
care il
o trăi
timile i
As
trupul
mântul
rătoare
ele. Ne
tinuă c
Stă
pele Sa
ruește
gând: ,
plinesc

Stigmatizații

Cuvântul lui Dumnezeu om făcându-se a intrat în viața omenirii și-a fiecărui om aparte. Creștinul se împărtășește de viața lui Hristos, ca mlădița de seva viței, ca membrele trupului de viața inimii, a sufletului, a întregului organism. Creștinul devine un om în care a avea trăește Isus Hristos, oferindu-i omenirea sa ca Domnul să-și continue viața-i de răscumpărător, de Fiu al lui Dumnezeu întru el. Îi adăugăm oarecum omenirea noastră omenirii lui topindu-ne în El, ca să-i formăm mădulare ale trupului său.

Viața lui Isus năpădește în viața noastră. O primim, îi lăsăm cale liberă, îndreptăm piedicile păcatelor și imperfecțiunilor. Îi trăim viața și-i reproducem patimile și moartea.

Creștinii formează trupul mistic al lui Isus. Să nu zicem un „alter ego” al Mântuitorului, ci ceva mai mult, căci El le este Viața și sufletul. În acest trup mistic, care suntem noi care îl urmăm, Isus își repetă, își prelungește viața așa cum o trăi pe pământ, îndeosebi viața de răscumpărător prin Patimile ispășitoare.

Astfel Isus își reînnoiește Patimile, își redeschide rănila în trupul său euharistic și totodată și în trupul său mistic. Pământul nu poate fi lipsit de prezența ranelor sale răscumpărătoare. Trupul mistic al lui Isus nu se poate mântui fără de ele. Ne mai putând să sufere în trupul glorificat, Isus își continuă chinul rănilor în trupul pătimitor al servilor săi.

Sfântul Pavel cere Mântuitorului să-l ușureze de ghimpele Satanei, drept răspuns Isus îi menține suferința și-l dăruiește cu harul său. Mai apoi împărtășea credincioșilor acest gând: „Acum mă bucur întru patimile mele pentru voi și împlinesc în trupul meu lipsurile necazurilor lui Hristos, pen-

tru trupul lui care este biserica⁶⁴). Pare că Pavel își oferă trupul său spre jertfă pentru a plini ceea ce lipsește Patimilor Domnului, iar necazurilor lui Isus lipsesc necazurile noastre ispășitoare și răscumpărătoare, căci Patimile lui Isus continuă în pătimirile noastre și ranele lui se redeschid în ranele noastre. Pavel împlinește până la culme chemarea Crucii, descoperindu-ne ranele Domnului Isus pe care le poartă în trupul său: „... eu ranele Domnului Isus în trupul meu le port”⁶⁵). Biserica nu poate trăi fără aceste rane și va trebui să le poarte în fiili ei.

Sfântul Augustin face această reflexie asupra agoniei lui Isus în grădina Măslinilor: „Orans cum sudore sanguineo Dominus Noster Iesus Christus significabat de TOTO CORPORE SUO quod est ECCLESIA, emanaturas martirum passiones”⁶⁶). Acea sudoare de sânge izvorită dint oți porii trupului preasfânt, închipuia cazna și mortificația, dar mai cu seamă rănilile pe care ucenicii Domnului le primesc pentru credință, că sunt mucenici sau că duc o viață de virtute eroică, căci: „Tota vita Christiani hominis, și secundum Evangelium vivat crux est, atque martyrium”⁶⁷). În acest sens după sf. Augustin, scrie B. Pascal: „Jesus sera en agonie jusqu'a la fin du monde”⁶⁸). Grădina Măslinilor se repetă cu toate ororile ei în mădularele lui Isus.

Rănilile lui Isus trebuie să umple veșnicia și timpul. Până este timpul întreg, întregi vor fi cu noi. „Passio enim Domini usque ad finem perducitur mundi...”⁶⁹) Ele ne însoțesc în pelerinajul pământesc ca să nu ne pierdem pe cale. Sunt fântâni care pășesc deodată cu noi, izvoare care ne întovărășesc în mersul vieții noastre trudite.

Creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, suntem re-creați sau răscumpărați după chipul și asemănarea lui Isus. De aceea rănilile Lui nu pot să se piardă dintre noi. Și acest lucru e valabil pentru toți. Fiecare creștin reînvie și reproduce în viața sa o scenă din Patimile Mântuitorului, de cele mai multe ori pentru sine însuși, pentru ispășirea păcatelor

⁶⁴) Colos. 1, 24.

⁶⁵) Galat. 6—17.

⁶⁶) Lib. de vera innoc. 68. Aproape identic și la sf. Bernard în „De passione Domini” c. XXXVII „secunda effusio sanguinis”.

⁶⁷) Sf. Augustin: Sermo 32 de S. S.

⁶⁸) Le Mystère de Jésus.

⁶⁹) Sf. Leo cel Mare: Sermo LXX. De Passione Domini XIX—V.

sale, pentru răscumpărarea proprie. Numai cu condiția aceea-
sta vom fi admiși la banchetul Vieții. O trăsătură a Patimi-
lor Mântuitorului trebuie să se găsească în fiecare fiu al Bi-
sericii.

Să zici: Cuvântul trup s'a făcut, sau cruce și rană s'a fă-
cut, este sinonimie. Să numești pe un creștin: fiu al lui Dum-
nezeu sau fiu al crucii este unul și același lucru. Trebuie să
putem zice, cel puțin în parte, cu sfântul Pavel: „Cu Hristos
împreună sunt răstignit pe cruce”.

Isus Domnul și-a așezat ochii divini asupra unor suflete
privilegiate, le-a cerut trupul și sufletul și a început să în-
scrie, aievea, icoana ranelor sale pe trupul lor și chinul nevă-
zut al agoniei în sufletul și inima lor. Acești aristocrați ai Pati-
milor Domnului portă pe trup nu numai semnele rănilor lui ci ra-
nele însăși proaspete și dureroase până la leșin, din care, ca
din orice rană omenească, se scurge un sânge cald și viu.
Rănila care de comun se reproduc pe trupul acestor aleși
sunt rănila răstignirii, cele două dela brațe, dela picioare și
rana coastei.

Pe aceștia îi numim STIGMATIZAȚI.

În 1903, Septembrie 3, Mântuitorul șoptea Benignei Con-
solata Ferrero: „Trebuie să-mi împrumuți capul tău, viața ta,
facultățile tale...”⁷⁰⁾. Iar mai târziu, în 1916: „Trebuie să-mi
împrumuți trupul tău ca să sufăr”⁷¹⁾.

Isus suferă în toate sufletele și trupurile creștine. Suferă
însă de-o suferință identică cu a lui IN misticii ajunși să fie
dăruiți cu harul rănilor lui, încât Tereza Neumann spunea
văzându-și sângele țâșnind șiroaie din răni: „Acesta nu este
sângele meu”⁷²⁾. Stigmatizații ne apar ca cea mai fidelă
icoană a lui Isus răstignit, a lui Isus pătimitorul, ispășitorul
păcatelor; adevărată fotografie pe trup omenesc a rănilor lui
sfinte.

Stigmatizații sunt perfecte victime, prescuri consacrate,
partea vizibilă și sensibilă a Evangheliei Patimilor. Sunt mi-
racolul perzistenței ranelor crucifixului în lumea necredin-
cioasă, ca să vină la lumină și să creadă. Sfinții aceștia a lui
Isus sunt o minune vie, o predică însuflețită care umilește
orice știință și răstoarnă orice combinații îngâmfate ale min-

⁷⁰⁾ Op. cit. p. 34.

⁷¹⁾ Ibid. p. 122.

⁷²⁾ Helmut Fahsel „Tereza Neumann” ed. italiană, pag. 70.

ții omenеști. Aci știința constată, tace mută și cucernică, adoră și se retrage lăsând loc teologiei.

E bine să spunem că stigmatizați nu sunt decât în Biserica creștină și exclusiv în sânul Bisericii catolice. Este un dar pe care Isus îl rezervă ca un semn al identificării sale cu Biserica adevărată, cu trupul lui mistic. Până mai acum câțiva ani savanții medici au numărat 327 cazuri de stigmatizare. Dintre aceștia 42 sunt bărbați, restul femei. Biserica a canonizat 60 dintre ei, ceea ce nu vrea să însemneze că restul nu are viață sfântă, ci doar că nimeni, Episcop sau Superior al vre-unei Congregații călugărești, nu a cerut introducerea cauzei, care reclamă o anchetă și un proces de proporții unice în Tribunalele pământești.

Intre stigmatizați, dimpotrivă, există interioară înrudire de viață. Sufletul celor dăruți cu acest dar al asemănării cu Hristos răstignit, unica știință a lui Pavel din Tars, trece prin toate treptele vieții spirituale, începând cu purificările active, prin viața iluminativă, sfârșind în culmea vieții unitive.

Harul stigmatelor de cele mai multe ori se dăruiește la începutul vieții unitive, când sufletul are mult de străbătut pe treptele vieții, până să ajungă la culmea vieții mistice. Treptele acestea se observă la toți. Sufletele lor sunt consumate în știința crucii, înțelepciune care face să amuțească gângava elocvență a pricepuților acestei lumi. Dăruți cu rugăciunea contemplativă, au frecvente extaze; deseori ajunează ani și ani, — ca Tereza Higginson⁷³⁾, institutoare Engleză moartă în 1905, care ajună aproape 35 ani nutrindu-se doar cu sfânta Cuminecătură; tot așa Tereza Neumann de dată și mai recentă, — alteori mânâncă sub măsura reclamată de nevoile fiziologice pentru a putea trăi, ca sf. Gema Galgani⁷⁴⁾, sau ca actualul Părinte Pio di Pietrelcina⁷⁵⁾.

Tereza Neumann în starea de răpire extatică recunoaște sfintele moaște autentice de cele false, deși nu vede nimic, nici nu-și ridică pleoapele. Reacționează dureros când este atinsă cu moaște de-a sfintei cruci; exact aceeași reacțiune o are când e atinsă cu o pânză înmuiată în propriul ei sânge ieșit din stigmat, sau înmuiată cu sângele vre-unui alt stig-

⁷³⁾ Teresa Helena Higginson. Trad. Desclé de Brouver, 1936

⁷⁴⁾ Germano di S. Stanislao „Viața fecioarei din Lucca: Gema Galgani”.

⁷⁵⁾ Alberto del Fonte: „Per la storia”.

matizat, chiar atunci când pânza este învelită și de nimeni recunoscută⁷⁰). Deaci ipoteza unei înrudiri mistice între stigmatizați, apoi între ei și crucea Mântuitorului, între rănilor și rănilor Lui.

Cum se produce stigmatizarea ?

Primul stigmatizat pomenit în istorie este sfântul Francisc de Assisi. Despre sfântul Pavel nu știm mai mult decât ne-a spus dânsul. Maria din Agreda afirma că, sfânta Fecioară a pățimit în suflet și'n trup ceea ce a pățimit Isus, că ea a fost prima și desăvârșita copie a Patimelor Mântuitorului, cu un cuvânt: prima stigmatizată. Spusele ei au valoarea unor revelații private.

Ceea ce putem afla la stigmatizații controlați și verificați ne formează convingerea că nimic nu premerge fenomenului mistic, nici o pregătire, nici o așteptare, nici un gând care să-i dea obsesiunea sau autosugestia faptului. Ba uneori când înțeleg harul ce stă să coboare asupra lor, protestează și roagă pe Isus să le fie ascuns de ochii profani și să rămână numai în interior. Nu este o așteptare febrilă, nici o dorință înflăcărată a lor, ci dragostea față de Isus răstignit pe care o au toți sfinții și toți cucernicii. Atât!

Tereza Elena Higginson avu multă vreme stigmatele vizibile cu toate protestele și rugăciunile ce făcu să dispară. Numai într'un târziu îi fură retrase în interior. Acelaș lucru cu sf. Gemma Galgani. Carmelitana Arabă, Maria a lui Isus Răstignit, când primi stigmatele rămase îngrozită și era deplin convinsă ca a primit lepra, neștiind ce să spună despre ele. Tereza Neumann nu avea cunoștință despre astfel de fenomene. Ci se ruga sub povara teribilelor întâmplări: „Dumnezeul meu îndepărtează-mi toate acestea și mă fă iarăși oarbă⁷¹).

Stigmatele apar pe trupul persoanei în timpul rugăciunii contemplative, de cele mai multe ori în momentul viziunii extatice.

Sfântul Francisc își făcu o colibă și retras petrecea în rugăciune pe muntele Verna; pe acelaș munte, mai la o parte, Fra Leone și alții își făcură asemănătoare colibe în care

⁷⁰) H. Fahsel, op. cit. p. 69—70.

⁷¹) Fr. de Lama: „Thérèse Neumann” trad. franceză p. 122.

sălășluiau. Era în anul Domnului 1224, Septemvrie 14, ziua sfintei Cruci. Mai înainte de-a se arăta zorile, sfântul se ruga în fața colibeii, întors spre răsărit, cu mâinile ridicate. Ceru dela Isus două haruri mai înainte de-a muri: să resimtă în suflet și în trup durerea — atât cât poate să poarte un muritor, — pe care o avu în cruda pătimire; apoi să simtă în inimă dragostea care o avu față de noi în vremea ce îndura pentru noi păcătoșii.

În dragoste și compătimire, îndelung rugându-se înțelese că Domnul îl va asculta. Văzu atunci venind din ceruri un Serafim cu șase aripi înflăcărate și avea chipul unui om răstignit. Rămase sfântul mirat de neobișnuita vedenie; Serafimii nu pot fi răstigniți. Dar îi fu dat să înțeleagă că va trebui să se preschimbe în asemănarea lui Isus răstignit nu prin mucenicia trupească, ci prin înflăcărarea sufletului.

„Făcându-se nevăzută arătarea minunată, mult timp în urmă, lăsă în inima sf. Francisc o pară aprinsă și o vâpaie de dumnezească iubire, iar pe trupul său chipul minunat și urmele Patimilor lui Hristos. De îndată pe mâinile și picioarele Sfântului începură să se arate semnele cuiei, în felul în care le văzu pe trupul lui Isus Hristos răstignit, care i se arată în chipul Serafimului; astfel se vedeau mâinile și picioarele străpunse de cuie, în mijloc, cu capetele în palme, și la picioare înafară, iar vârfurile cuiei ieșiau pe dosul palmei și picioarelor de păreau răsucite și nituite în așa fel că ușor îți puteai așeza degetul în mijloc, ca într'un inel, și capetele cuiei erau rotunde și negre. Deasemenea în coasta dreaptă apăru urma rănii lăncii, roșie, sângeroasă și neînchegată; prin ea, deseori, țâșnea sânge din pieptul sfântului Francisc și-i păta haina și albiturile până jos la picioare⁷⁸⁾).

Rănila îi căsunau o mare durere de nu putea să umble decât sprijinit de subsuori. La sfârșitul lunei se văzu silit să călătorească pe un măgăruș, nu mai putea să atingă pământul de durerea ascuțită a rănilor. În suflet, rănila îi aduseră o profundă bucurie și o deplină eliberare de orice necaz și mâhnire.

La sf. *Ecaterina de Siena* stigmatul se întipăriră în carne, pe când era la Pisa, după o sfântă împărtășanie. Ră-

⁷⁸⁾ G. Joergensen: „San Francisco d'Assisi” p. 414—415.

pită în extaz, fericitul Raimondo de Capua și alți fii ai Fecioarei din Fontebranda, așteptau să-și revină. Deodată văzu cum trupul i se ridică în genunchi, rămase apoi multă vreme așa, cu brațele întinse. Avea ochii închiși, iar fața îi strălucea; apoi căzu ca lovită de moarte. Atunci își reveni, chemă pe F. Raimondo și-i șopti: „Părinte, să știi că din mila Domnului Isus Hristos îi port rănila pe trupul meu... Văzui pe Domnul răstignit și coborînd spre mine, numai lumină. În dorul de-a-l întâmpina, trupul meu se ridică dintr'odată. Cinci raze roșii ca sângele izvorînd din sfintele sale răni, se îndreptară spre mâinile, picioarele și spre inima mea. Cum înțelesei taina strigai: „O, Doamne Dumnezeu meu, fă ca rănila tale să nu se arate pe trupul meu; ajunge să le port nevăzut întipărite în carnea mea”. Și vorbind încă, culoarea razelor se schimbă în auriu și veniră să întipărească rănila sfinte. Durerile ce-mi pricinuesc — continuă sfânta — sunt atât de mari încât nu cred să pot trăi mult astfel, afară doar de o nouă minune a Domnului”⁷⁹).

Stigmatizarea sfintei *Lidwina de Schiedam* avu ritualul vesel de praznic. Un înger o vesti de cu ziua că iubitul Mire o va mângăia în durerile ei. Pe 'nserat, camera în care zăcea se luminează, încât părinții alergară speriați să stingă focul, care, credeau că a izbucnit în odăița sfintei.

De îndată ce se îndepărtară, ea se reculese adânc, pregătindu-se la primirea harului prevestit; durerile-i dispărură și îngerul păzitor atingându-o ușor îi alungă toate rănila ulcelor.

Rând pe rând, camera se umplea de îngeri care aduceau instrumentele de chin a Mântuitorului: crucea, piroanele, lancea, biciul, cununa de spini, și se așezau în jurul patului. Urmă sfânta Fecioară cu suita sfinților în nimburile de aur topit. În surâsul ceresc al lor Pruncul Isus veni, se așază pe marginea patului vorbind cu Lidwina. Dar sufletul ei se topia de iubire, atunci Pruncul deveni om matur; pe frunte apărură cununa de spini cu perlele de sânge; fața se lungi de durere, iar ochii sângerău, mâinile și picioarele se găuriră, iar în dreptul inimii tremurau dureros buzele unei răni proaspete.

Lidwina era răpită când de excesul bucuriei că avea de față pe Mirele iubit, când de belșugul durerii că Mirele era atât de chinuit; lacrimile-i botezau surâsul când din rănila

⁷⁹) G. Joergensen: „Sainte Catherine de Sienne” p. 287.

Mântuitorului săgetară asupra-i raze luminoase care-i străpunseră mâinile, picioarele și coasta.

La vederea stigmatelor începu să suspine, crezând că oamenii își vor face o părere prea bună despre ea, și zise: „Doamne, Dumnezeu! meu, înlătură-mi aceste semne, să rămână între tine și mine, îmi ajunge harul tău!” De îndată o pojghiță subțire acoperi rănilor care rămăseră totuși vizibile și dureroase.

Sfânta Fecioară îi aduse apoi rând pe rând instrumentele Patimelor lui Isus, le sărută iar ele dispăreau deodată cu sărutul acela.

Isus redeveni copil, copil pironit pe cruce, ce se făcuse mică potrivit staturii, și îi surâdea. Lidwina îi mulțumi răpita, pentru harul acestei cercetări⁸⁰⁾.

Sufletele aleșilor erau prevenite uneori de darul ce aveau să primească, însă fără să fie numit darul. În 8 Iunie 1899 în preajma sărbătorii sfintei Inimi a lui Isus, sf. *Gema Gargani* înțelese că Isus o așteaptă pe calvar spre a-i face un mare dar.

În seara aceleiași zile, după ce se spovedi și se adânci în rugăciune, simți poate cea mai adâncă durere pentru păcate ce avu vreodată în viață. Nu vedea decât pe Isus cel vătămat de ele și se căia de păcate din iubirea ce-i purta Mântuitorului. Iată cum descrie sfânta ceea ce a urmat.

„Reculegerii interne îi urmă în curând extazul și mă aflai în fața Maicii mele cerești și a îngerului meu păzitor, care mă sfătui să stârnesc în suflet actul căinței de păcate... spuse apoi sfânta Fecioară:

— Fiul meu Isus, te iubește foarte mult și vrea să-ți dea un dar; vei ști oare să te faci vrednică de el?

Eu, sârmana, nu știu ce să răspund. Apoi adăugă:

— Eu îți voi fi mamă, dar tu te vei ști arăta fiică credincioasă?

Și acestea zicând, mă cuprinse în mantia regală. În clipa aceea Isus se arătă având toate rănilor deschise, ci în loc de sânge vâpăi de foc ieșiau din ele. Pe o clipă flăcările îmi atinseră mâinile, picioarele și inima. Simțeam că mor și aș fi căzut la pământ dacă Maica sfântă nu m'ar fi sprijinit în mantia ei. Trebui să stau câteva ore așa... în urmă revenii

⁸⁰⁾ J. K. Huysmans: „Sainte Lydwine de Schiedam” p. 90—93.

și mă găsii îngenunchiată pe pământ: încă simțiam o durere crâncenă la mâini, la picioare și la inimă. Mă ridicai să mă așez în pat, dar văzui că din părțile unde simțeam durerea, îmi curgea sânge”.

Sfânta era foarte nedumerită de semnele acestea și întreba nu cumva toate persoanele închinat lui Dumnezeu se bucură de ele? Nu putu să se lămurească. În urmă ne mai fiind în stare să ascundă ranele ce sângerau, se destăinuî mătusei și Părintelui duhovnic⁸¹⁾.

În satul San Giovanni Rotondo se află o mănăstire a capucinilor, călugări care trăiesc în spiritul sfântului Francisc de Assisi. Aci, din 1918 trăește Cuviosul Părinte *Pio da Pietrelcina*, în faimă de sfânt și făcător de minuni. Din Septembrie 1918 are stigmatul Mântuitorului Isus și le poartă până în clipa în care scriu aceste șire.

În 1915 le avu în chip nevăzut. Trei ani în urmă le primi în chip văzut. Era în rugăciune după ce slujise sf. Liturghie; se retrase în cor și se găsia îngenunchiat și recules în fața unui crucifix. Deodată Isus se însufleți și-l privi aprins. Din cele cinci răni ale Domnului plecară cinci raze de chipul fulgerului și pătrunseră în mâinile, picioarele și în coasta Preotului.

În bucuria și durerea ce simți tipă și căzu la pământ buimăcit și copleșit. Credincioșii și călugării mănăstirii alergară și văzură că mâinile și picioarele îi fură străpunse, iar din rana coastei țâșnea sânge. Și de aproape 25 ani aceste răni cercetate și ipercercetate de medici, fotografiate, împăturate și sigilate, stărue, proaspete izvoare de sânge viu și parfumat⁸²⁾.

Să ne îndreptăm atențiunea la un fenomen de stigmatizare mai recent, la *Tereza Neumann*. Viața acestei vizionare răstoarnă orice pricepere omenească și se joacă cu toate legile firii și ale științei. Ea depune o nouă uluitoare mărturie asupra Patimilor și rănilor Mântuitorului Isus.

Viața ei este viața unei fecioare cucernice dela sate. Interiorul ei e plin de Dumnezeu. Purificată de multă suferință,

⁸¹⁾ P. Germano di S. Stanislao: „Viața fecioarei din Lucca”: *Gemma Galgani*, ed. rom. p. 41—42.

⁸²⁾ Alberto del Fonte: „Per la storia”: *Padre Pio di Pietrelcina, primo sacerdote stigmatizzato*. Ed. III. 1942. p. 40—42.

Tereza se ținea aproape de Isus Pătimitorul. Iar Domnul a ales-o să-i fie fotografia însuflețită a rănilor sale.

Spre mijlocul postului din 1926, Tereza sta culcată într-o noapte, fără să poată dormi și fără să se poată gândi la ceva. „Dintr'odată — povestește ea — văzui pe Mântuitorul în fața mea, în grădina Măslinilor. Cum mi se întâmplă pentru prima dată nu înțelegeai ce vrea să însemneze. Văzui pe Domnul îngenunchiat. Toate celelalte le văzui lămurit: copacii și pietrele, ca într-o grădină. Am mai văzut pe cei trei ucenici, dar nu erau culcați și adormiți, cum ne închipuiam de obicei, ci ședeau rezemându-se de pietre și păreau zdrobiți și fără putere... Pe neașteptate, privind pe Mântuitorul, simții o astfel de durere în coastă încât crezui că mor. Deopotrivă simții că ceva cald curge. Era sânge, care curse până în ziua următoare la amiază”.

Cu ajutorul sorei, Crescentia, prescurtat Zenzl, reuși să ascundă rana coastei și scurgerea sângelui până în Joia Mare. În extazul din Vinerea Mare sângele năpădi cu o așa de mare violență și abundență din coastă și din ochi, încât nu se mai putea ascunde. Cât privește rănila dela picioare și mâini, nici nu știe când le-a primit. „Nu știu precis când le-am primit. Erau acolo în seara Vinerii Mari. Mai înainte nu le-am avut... nu mi-am dat seama de ele nici în timpul vederii sfinte. Nu vedeam decât pe Isus și nu puteam cugeta la mine. Când mi-am revenit simțeam că-mi curge sânge dela mâini și dela picioare. Dar nu puteam privi să știu ce este; din pricina sângelui nu puteam să deschid ochii. Abia spre seară zisei sorei mele: „Zenzl, privește ce pot să am la mâini și la picioare, că mă dor atâta?” Părinții chemară pe Părintele paroh Naber care văzu rănila și se turbură⁸³).

Aceste câteva cazuri, din sutele pomenite, ne dovedesc legătura strânsă între Patimile Mântuitorului Isus și suferințele stigmatizaților, între rănila Lui și rănila lor. Nu mai poate să fie nici o îndoială; Isus reînvie vizibil și pasibil rănila sale în viața acestor aleși ai săi.

⁸³) Fr. de Lama: „Thérèse Neumann”, p. 39—40.

Natura și felul rănilor la stigmatizați

Numai în veacul XIX au fost peste 20 stigmatizați. Leatul acesta al științei, al credinței nebune în puterile științei avu puțința să studieze rănilor unora din cei sigilați cu semnele Domnului. Au încercat toate ipotezele, au epuizat toate născocirile ca să le dea o explicare firească, omenească. Până astăzi un premiu de mai multe mii de mărci germane așteaptă pe acela care ar reuși să dovedească și să explice pe cale firească, fenomenele crucificante ale Terezei Neumann.

Rănilor uneori apar brusc, alteori pe încetul. Totdeauna corespund rănilor Mântuitorului, sau senzelor lor. Apar deci numai acelea pe care le-a avut și Isus, nu altfel de răni și altundeva.

Uneori sunt invizibile, dar palpabile și tot așa de dureroase ca acelea ce se văd; alteori sunt când vizibile când invizibile.

La unii durează toată viața, din momentul ce le-au primit; la alții sunt periodice: apar săptămânal, apoi dispar ca să reapară în zile parecă hotărâte de cineva.

Rănilor sunt vii și au aceeași structură anatomică-fiziologică ca a celorlalte răni sau leziuni.

Sunt vii și sângerează ca orice rană. Sunt senzibile și dureroase, extrem de dureroase.

Nu puroiază niciodată, nu se inflamează, și nu se pot vindeca cu nici-un mijloc medical, ci se închid — când e cazul, — așa cum s'au deschis, brusc sau pe încetul.

Rănilor nu sângerează la toți tot timpul, ci numai în anumite perioade de vreme. Activitatea acestor rane — să ne exprimăm astfel — este strâns legată de viața Bisericii, de anul liturgic, de pomenirea vieții lui Isus prin praznicile creștinești. Nici o considerație profană nu-și are loc în biografia acestor răni miraculoase.

Nu toți stigmatizații au toate rănilor. Unii pe cele cinci răni obișnuite; alții și rănilor provocate de spinii cununii, apoi rănilor provenite din loviturile de biciu, rana pricinuită de povara crucii apăsând umărul; rănilor dela genunchi primite în urma căderii sub greutatea lemnului crucii; ba chiar sudoarea de sânge făcând prin mii de răni microscopice și loviturile de palme peste obraz, ca la Elena Higginson, care se clătina și-și pierdea echilibrul fizic, când le primia răsunător în fața martorilor îngroziți. În sfârșit sunt stigmatizați, ca Ecaterina

Emmerich și Tereza Neumann care văd toate Patimile Mântuitorului, *asistă, aud și reproduc* — mai cu seamă cea din urmă, printr'o perfectă mimică — cuvintele și rănilor pe care le întâlnim la Isus în decursul zilelor de Joi și Vinerea Mare. Sunt ecranul însuflețit, din carne și simțire omenească, pe care se proiectează Vinerea Mare, dramatic până la marginea posibilității.

Iată câteva descrieri a rănilor celor semnați cu semnele răscumpărării.

Sfânta Gema Galgani, moartă în 1903, avu parte într'un chip extraordinar, de rănilor Domnului. Am arătat cum a fost stigmatizată.

În timpul rugăciunii și a adâncii reculegeri, apărea deodată în palmă și în dosul palmei o pată roșiatică; se vedea apoi cum se sfășie carnea vie, încet, încet, puțin în urmă se spintecă și epiderma și se arată rănilor, lungărețe în dosul palmei, cam de 2 cm. și rotunde în palmă, cu diametrul cam de 1 cm. Rănilor păreau că străbat mâinile. În palmă mai apărea o proeminență carnoasă și dură, în formă de cap de cui de mărimea unei monete de un ban.

Rănilor dela picioare erau mai ample și cu un nimb vioriu pe piele. Aveau diametrul mai mare în afara piciorului și mai mic în talpă. Sfâșietura de pe dosul piciorului stâng era cât cea de pe talpa piciorului drept, de să crezi că picioarele au fost suprapuse, cu dreptul deasupra și perforate cu un singur piron, cum pare a fi fost Isus pe cruce.

Durata formării rănilor era de obicei cinci minute. Uneori însă rănilor se deschideau brusc, de dinafară, ca și cum membrele ar fi străpunse de ceva extern. Atunci erau mai dureroase.

Într'un fel asemănător se ivea și rana dela coastă, lungă de 6 cm. și lată la mijloc de 3 mm., în chipul unei semilune cu cercul în sus.

Ranele sângerau mult, nu continuu, la răstimpuri și singur rana coastei făcea șiroaie care ar fi ajuns până la pământ, dacă nu ar fi fost oprite cu prosoape.

Sângele avea culoarea celui obișnuit și așa rămânea și pe podele când se'nchiega acolo.

Rănilor rămăneau deschise și vii de joi seara până vineri, când carnea vie se usca, buzele rănilor se strângeau pe'ncețul, țesăturile se împreunau, așa că cel mai târziu în ziua de duminică, din rană nu mai rămânea nimic, decât o pată albă

pe o piele sănătoasă, care avea să se redeschidă, ca mai înainte, peste cinci zile.

Mai privilegiată ca alții, tână fecioară din Lucca purtă pe trupul ei și urmele biciuirii. Scrisa Părintelui duhovnic: „Vineri către orele 2, Isus m'a făcut să simt niște mici lovituri. Părinte, sunt toată răni, care mă fac să îndur puținel...”

În toate patru zilele de vineri a lunei Martie 1901 se întâmplă biciuirea. În prima vinere se văzură dungi mari roșii, din care transpira sânge; în a doua vinere Gema avu trupul sfâșiat; în a treia, sfâșierea era atât de adâncă, de se putea vedea osul; nu se poate descrie ceea ce a fost în a patra vinere: rane peste tot, adânci de câte 1 cm. Ranele care au putut fi observate de mama-i adoptivă și de alții erau dispuse cum urmează: două lungi și adânci pe braț; pe un picior două de formă rotundă, două deasupra genunchiului, mult mai mari; câte două pe genunchi și la coate, adânci încât aproape că descopereau osul; câte una pe piept, în mijloc, în linia gâtului, și altele. Sângele curgea, în măsură mare, înmuia lărgia patului și salteaua, sau când era în picioare, curgea pe pământ.

Căutând odată să fie neobservată, rămase cu cămașa lipită prin răni și sânge de trup. Când mama adoptivă îi ajută s'o depună observă bine că întreg trupul purta urmele biciurilor. Ranele se vindeau repede, ca celelalte, doar odată două întârziară, pentru că fură legate să se vindece pe cale medicală.

În repetate rânduri Isus îi apărură și-i așeză pe cap cununa de spini și i-o trase pe tâmpile. În ora aceea capul copilei părea străpuns de jur împrejur și pe întreagă suprafața părului, ca și cum i-ar fi înfundat cineva o cunună din spini în cap. Înțepăturile spinilor se deslușiau pe frunte și pe pielea sub păr. Aveau formă triunghiulară și fiecare era un izvor de sânge.

Alteori pe lângă aceste rane, i-se adăugau cele invizibile ale agoniei. Atunci sângele năpădea din nevăzute găuri pe frunte, din urechi, din ochi, de puteai înmuia batista. „Odată fiind eu însumi de față, poruncii să i se șteargă și să i se spele toate ranele și mă așezai să observ. După câteva minute sângele începu a isvorî din nou din locurile de mai înainte și observai că fluxul era foarte repede; părea că sân-

gele svâcnește silit de-o nevăzută putere internă să iasă și scurgându-se dealungul obrazilor se închiega pe piele⁸⁴⁾.

Doi ani înainte de moarte, la îndemnul duhovnicului se rugă să-i fie înlăturate semnele. I se promise, dar i se prevesteau și creșterea suferințelor.

Rănile Cucernicului franciscan *Pio da Pietrelcina* fură cercetate în repetate rânduri de medici de seamă, de oameni înafară de Biserică, anume însărcinați, ca să fie scutiți de orice bănuială sau sugestie evlavioasă.

Dr. Luigi Romanelli di Barletta le cercetă în cinci rânduri într'un interval de doi ani. Constată realitatea lor. Rănile dela mâini și picioare sunt acoperite cu o membrană roșu închis; între membrane degetul simte spațiu gol și apăsând membranele se apropie, dar experiența este foarte dureroasă. Rana dela coastă e o tăietură în lungul coastei, cu o lungime de 7—8 cm. Sângele care iese este arterial; iar marginile dovedesc că nu este o rană superficială. Tesuturile din jos nu prezintă nici o reacțiune inflamatorie, dar sunt dureroase la cea mai ușoară presiune⁸⁵⁾.

Dar cum rănile stăruiau în palme, la picioare și la coastă, Superiorii crezură de cuviință să însărcineze cu o nouă cercetare pe profesorul universitar din Roma Amico Bignami, ateu. După ce constată perfecta sănătate a stigmatizatului, hotărî să-i vindece stigmatele. Ii obduse mâinile cu un medicament care ar fi trebuit să-i închidă imediat leziunile, apoi înfășate strâns le sigilă cu un sigil propriu și plecă. Când fură înlăturate legăturile, rănile apărură cu revărsări de sânge și ser.

Dr. G. Festa din Roma a fost rugat la rândul să observe leziunile cucernicului călugăr și să cuprindă observările într'un raport amănunțit și scrupulos.

Incepu cu deplina convingere că e vorba de un caz patologic. În urma cercetărilor își schimbă convingerea, și mai târziu, când cercetă pe Părintele Pio o făcu ca fiu duhovnicesc, nu ca medic. Se convertise.

Înlăturând mânușile, care din poruncă îi acopăr stigmatele, rănile apărură cu margini clare, circulare, cu un diametru de aproximativ doi centimetri. Străpungerea din palmă

⁸⁴⁾ P. Germano di S. Stanislao op. cit. p. 51.

⁸⁵⁾ Alberto del Fonte, op. cit. p. 43—44.

era mai mare ca cea din dos. Rănile se adâncesc în țesăturile subcutanee; sângele ce iese formează o membrană subțire din care curge picurând neîntrerupt. În jurul ranelor este un cerc de sânge roșu închis, sub care pielea apare albă și normală. Buzele rănilor sunt albe ca la orice cicatrice. Așa sunt și rănile dela picioare, ce par provocate de un instrument ascuțit.

Dacă se exercită o presiune asupra țesuturilor din jur se provoacă durere vie, care devine chin când e vorba de presiunea asupra rănilor.

Rana coastei este în al cincilea spațiu intercostal și are chipul unei cruci răsturnate. Acoperită cu un bandaj îl îmbită deplin în interval de zece ore.

În alte părți trupul nu are nici o urmă de rană.

Iată concluzia Dr-ului Festa din 1920, care azi rămâne neschimbată: „Toate cele cinci leziuni observate de mine la Părintele Pio, sunt leziuni anatomice adevărate și propriu zise, a căror perzistență după doi ani de apariție, a căror particularități anatomice-patologice, a căror proprietate de a picura neîntrerupt sânge viu și parfumat, a căror loc corespunde cu locul rănilor avute de Domnul Nostu când se jertfi pe lemnul crucii, pot să rămână o taină numai pentru cine nu știe să urce dela adevărurile firești la acelea ale religiei și credinței”. Stigmatetele rămân un fenomen absolut inexplicabil științei⁸⁶).

Caracteristic pentru sângele Părintelui franciscan este parfumul, așa cum au fost și stigmatetele sfintei Lidwina, precum au fost și trupurile multor sfinți. Rănile continuă să reverse sânge și parfum de aproape 25 ani. Sunt izvor de miresme, de haruri, de dureri și de conversiuni.

Stigmatetele *Terezei Neumann* sunt deschise, vii și dure-roase de „parcă ceva este împlântat în ele”. Rana coastei este în fața inimii, pătrunde adânc și pare — după spusele Terezei — că-i atinge chiar inima. Rănile sângerează în zilele de vineri în timpul Postului Mare. Patimile nu se reînovesc în Tereza pe timpul praznicelor de bucurie, așa între Paști și Rusalii. Atunci o crustă fină acoperă rănile. Incercarea medicilor de-ai vindeca rănile o chinuiră până la leșin. Prin rugă obțin u scarea lor, nu cicatrizarea. Dela Înălțare până

⁸⁶) Alberto del Fonte, op. cit. p. 111—117.

în Săptămâna Mare din 1926 nu sângerează vinerea decât ochii și rana coastei.

Ranele provocate de cununa de spini fură la nceput invizibile. În urmă, numai în timpul extazului dureros, apăreau opt răni care sângerau abundent și înmuiau perna dela căpătâi.

În timpul viziunilor dureroase, care durează o oră și ceva neîntrerupt, stigmatel palmelor strălucesc ca rubinul⁸⁷). În palmă au o formă mai îngustă, în schimb pe dosul palmei au o formă dreptunghiulară, de mărimea unui băn⁸⁸). Durerea lor este aprinsă și neîntreruptă. Nici somnul nu o potolește. Ca să poată umbla și lucra i s'a confecționat o pereche de pantofi potriviți picioarelor rănite.

Extazul dureros al Terezei Neumann

Fecioara din Konnersreuth nu se bucură numai de harul stigmatelor, ci de extazul durerilor în timpul căruia contemplă și reproduce în parte *istoria rănilor* Mântuitorului Isus.

Viziunile ei sunt supranaturale, dar ia parte la ceea ce vede, cu toată ființa. Extazul o face insensibilă la tot ce se petrece în jurul ei, înafară de obiectul vedeniilor minunate. Timpul nu mai există. Suntem în Vinerea Mare a anului 33, iar Tereza vede, aude și reproduce scena pătimirii. Cu mijlocul ridicat, în pat, ține mâinile întinse ca pentru a apuca ceva nevăzut de noi. Capul îi este înbrobodit cu o nărfamă albă.

Vede *biciuirea*, aude vorbele celor din jur. Trupul se răsucesce încet, într'o mimică ce te face să înțelegi de ce este vorba. Pe spate și pe piept apar dungi mari, care pătează cu sânge cămașa. Fața e galbenă ca ceara, mobilitatea și tensiunea trăsăturilor și mai cu seamă încruntarea sprâncenelor vădesc viața intensă a sufletului în contemplare.

Din ochi dau năvală picuri de sânge, iar picurii se preschimă în șuvițe care coboară de-alungul obrazului. Zeci și zeci de impresii noi se ntipăresc pe față. Trupul e sgâlțait de tremurări.

Acum vede *încununarea cu spini*. Deodată rănil capului

⁸⁷) Fr. de Lama, op. cit. p. 95.

⁸⁸) Luciano Berra: „Tereza Neumann di Konnersreuth” — Gli occhi che hanno visto il Signore, p. 17.

se deschid. Sunt opt izvoare care înroşesc perna. Chinuită îşi cuprinde capul cu amebele mâini, ca să-şi smulgă spinii nevăzuţi, afundaţi adânc.

Privirea îi este înspăimântată, iar ochii prinşi în che-narul de sânge coagulat, răzbat spre grozava scenă a con-templaţiei. Acum sunt cinci, şase, şapte râuleţe pe faţă, în-decebi pe obrazul stâng. Spre amiazăzi, ochii îi sunt deabi-nelea scăldaţi în lacrimi de sânge; râuleţele s'au închegat pe obraji şi pe bărbie şi au poposit pe gât. Alţi picuri au pă-tat cămaşa.

Tereza plânge lacrimi de sânge. Pe palmele mâinilor în-tinse înainte, albe şi decolorate ca avoriul, strălucesc în re-lief două semne: ranele cuielor Mântuitorului.

De îndată ce scena *purtării Crucii* îi este în faţă, pe umă-rul drept îi apare o mare sfârticare sângeroasă.

Spre orele 11 se tânguie de-o căldură de neîndurat. Cor-tegiul care însoţeşte pe Isus şi din care şi ea face parte, a lăsat în urmă umbra caselor din Ierusalim. E năduf. Degetele ei şi acum vreau să smulgă din spinii mai adânc împlântaţi în carne.

Este ora *răstignirii*. Stigmatel palmelor iau o nouă stră-lucire; degetele desincarnate se ghircesc într'o tremurare si-nistră, sub apăsarea durerii căsunată de piroanele ce străbat carnea şi-o duc cu ele în miezul lemnului. Limba uscată se întinde lacomă spre vârful buzelor, se agită pe bordul lor căutând un picur de astâmpăr; capul se apleacă, iar limba dă să lingă buretele ce i se întinde, apoi deodată îşi întoarce faţa înăcrită şi desgustată de neplăcerea beuturii. Orice in-cercare de a-şi umezi gura, buzele şi limba este zădarnică.

Acum sângerează toate ranele. În dreptul inimii se vede o pată mare de sânge, roş-gălbui.

Iată pe Tereza privind în aer, cu capul aplecat spre stân-ga, cu o expresiune rară de compătimire, ca pentru a ascu-lta pe tâlharul cel bun, de-a dreapta Răscumpărătorului. Pare că pe câteva clipe durerea îi dispare; vizionara îşi ascuteşte urechea să prindă câteva cuvinte, pe cari apoi le reproduce. Sunt în limba aramaică: „Pomeneste-mă Doamne, într'u împă-răţia ta”. Ea aşteaptă cu capul ridicat răspunsul Mântuitoru-lui, ca apoi să se întoarcă cu chip supărat spre celălalt tâl-har care înjură.

Amiaza trecuse de o jumătate de oră. Ochii în mare parte înecaţi de sânge, se redeschid încetul pe'ncetul şi sus-

țin o privire lungă și dureroasă, de parcă ar vrea să vadă în față toți morții mântuiți de Patimile sale. Această privire dureroasă ținu câteva minute, apoi ochii prinseră a se'nchide încet, încet. Peste icoana de suferință a feței se așază o culcare cenușie albăstrie; obrații se scobesc, fața se alungește, gura se contractează; capul se'nclină spre umărul drept, brațele recad de-alungul trupului. Apoi o tremurare ce pleacă dela picioare îi zgudue trupul într'o ultimă tresărire de viață și mai repede decât ai putea spune, Tereza cade pe perne ca o piatră, cu mâinile părăsite pe acoperitoare: Totul s'a sfârșit. Pe buzele livide nu se surprinde nici-o respirație.

Medicii constată că inima a încetat cu desăvârșire.

E ora 13, ora morții Mântuitorului pe cruce.

„Și acestea s'au întâmplat ca să se arate lumii că este o putere superioară”⁸⁹⁾.

Isus nu poate să se despartă de rănilor sale. Dacă nu le poate înnoi în preasfântul său rup glorificat, le înnoește răscumpărător în trupurile aleșilor între aleși.

Cât de adânc serioasă este istoria acestor răni că Dumnezeu găsește mijlocul să străbată cu ele timpurile, ca neîntrerupt prezente între oameni să fie nesecate fântâni de viață și nemincinoase mărturii a iubirii ispășitoare.

⁸⁹⁾ Lama, op. cit. p. 91.

D
este i
rătoru
răni p
G
mea p
într'o
gioasă
mânt
G
rii Ma
într'o
urmări
sacru
In
lui. In
Giulgiu
mânt c
ilustran
lovitur
simple
vine.
Es
cerea l
afectat
este ar
⁹⁰⁾
photogr

Giulgiul sfânt

După nouăsprezece veacuri împlinite, Domnul ne dăruiește icoana fidelă a rănilor sale. Avem fotografia Răscumprătorului așa cum a încheiat Vinerea Mare, un aglomerat de răni pe un fond de maiestate neînchipuită.

Giulgiul sfânt, care i-a învălit preascumpul trup în vremea petrecerii în pormânt, păstrat de ucenici, pânza de in într'o slujbă atât de umilă, deodată devine cea mai prodigioasă mărturie a unui Calvar care făcu să se înalțe pe pământ mii de catedrale⁰⁰).

Giulgiul sfânt este cadoul rănilor lui Isus, e darul Vineții Mari. Am uitat rănilor, și iată-le, se ivesc neașteptat și într'o formă zguduitoare, ca să știm că nu ne uită. Suntem urmăriți de acest martor al iubirii ce nu ne părăsește. Inul sacru este o reală revelațiune a rănilor Mântuitorului.

În sfânta Euharistie Isus este sub chipul pâinii și-a vinului. În sf. Evanghelie este sub chipul cuvintelor omului. În Giulgiul sfânt Isus ni se dăruiește ochilor și inimii în veșmânt de răni. Este aci o traducere în imagini, o desăvârșită ilustrare a tuturor suspinelor, a tuturor durerilor, a tuturor loviturilor, a Marei Iubiri și-a negrelor păcate. Harta intuiției simple a nelegiuirilor omenești, harta sfântă a Dragostei divine.

Este ultimul efort pentru învierea noastră, pentru întoarcerea la viață, pentru credința în El, pentru sincera și neafectată asimilare a învățăturilor Evangheliei. Giulgiul sfânt este amvonul formidabilei elocvențe a Patimilor sale.

⁰⁰) Maurice Berth, ingin.: „Les infra-rouges viennent d'autentifier la photographie du Christ”. — Rev. „Je sais tout”, Nov. 1934.

Îți vine să crezi că inima noastră de piatră este lapidată cu Rănile sale. Indărătnicia dincolo de această nizuință divină de-a ne buimăci trufia și de-a ne înfrica sângele și carnea, este o deviză a osândiților și o apostazie dela ultimul dram din voința de-a zice lui Dumnezeu „Da, Doamne!”

Giulgiul sfânt ne desvăluie tainele trupului măcinat în chin, împreună cu dumnezeirea. Sufletul lui Isus nu mai era aci. Ranele alungau orice viață creată. Rămase din Isus-omul o rană mare, trupul sfârticat împreună cu Persoana Cuvântului. Îți vine să spui: *Cuvântul întrupat în răni*. Pe acesta ni-l fotografiază Giulgiul sfânt.

Icoana de pe Giulgiu nu are nimic din fotografia rece fără carne și fără bătaie însuflețite de inimă, ea este o prezență, o viziune de maiestate; ca o lovitură de spadă în pieptul inimii, care aduce moartea, acest chip imbibat cu veșnicie aduce în noi conștiința. Ceva atât de fioros și atât de frumos că nu-i chip să-i scapi decât închinându-i-te!⁹¹⁾

Vedere unică a Patimilor lui Isus, ne fotografiază atât de real suferințele și rănile, încât trebuie să mărturisim că nici marii mistici, nici o altă imaginație omenească nu ar fi îndrăznit să privească astfel pe Isus. Numai iubirea lui veghia-ză asupra noastră prin aceste genune de sânge.

Bossuet își începe una din mișcătoarele predici din Vine-rea Mare astfel: „Numai Dumnezeu poate să ne vorbească despre mărețiile lui; deasemenea numai el ne poate vorbi despre umilirile lui. Noi nu putem să avem vreodată concepții atât de înalte ca să vorbim despre maiestatea divină; iar ca să glăsuim despre umilirile lui Dumnezeu, nu îndrăznim să avem atât de joase; și în unul și în altul din aceste cazuri, Dumnezeu trebuie să ne arate până unde putem împinge îndrăzneala expresiunilor noastre”⁹²⁾.

A venit Giulgiul sfânt să suplinească anemia retoricei noastre sacre, să exprime ce nu se poate exprima prin graiul comun, joc al celor 24 litere alfabetice, să vădească ce nu poate da la lumină nici o putere omenească: cât a iubit Dum-nezeu lumea și cât a costat răscumpărarea. Dumnezeu voin-d să ne istorisească întâmplările și viața lui Isus din Vinerea Patimilor, ne oferă Giulgiul sfânt. Nu mai trebuie să scormo-nim prin cuvinte și fraze scrise pe hârtie ca să dăm în vileag

⁹¹⁾ Paul Claudel: „Toi, qui es-Tu?” p. 11—15.

⁹²⁾ Bossuet: „Oeuvres Oratoires” ed. crit. Abbé J. Lebarq. v. III, p. 366—367.

chinurile răscumpărătoare, ci ajunge să privim minunata pânză a Giulgiului care înveșmântă pe Isus în timpul petrecerii în mormânt. Dumnezeu s'a pus să vorbească și să scrie Patimile Fiului Omului și iată-ne cu darul Giulgiului sfânt. Nu-i mai mult evanghelistul care observă, ascultă și inspirat scrie, nu-i nici imaginația noastră care, oloagă și pustie, se frământă să altoiască pe acea scriere tablourile figurative a unui eveniment supra-real, ci tocul rănilor, cerneala sângelui înscriu o a cincia Evanghelie — cum a fost numit Giulgiul sfânt — pe pânza de in. Domnul a atins și a plăsmuit această icoană și nimic nu ne împiedică să-L vedem ascuns în dosul pânzei transparente.

Ce este Giulgiul sfânt?

Obiceiul roman voia ca trupul răstignitului să rămână atârnat pe cruce, expus batjocurii și fiarelor, până ce va fi ros de putregiune. Obiceiul evreesc cerea o înmormântare omenească mortului. Iosif din Arimatia ceru dela Pilat trupul lui Isus. Îngăduința Procuratorului roman trebuia dusă la împlinire repede, până nu încep să licărească pe cer primele stele ale sâmbetei.

Și a venit Nicodim și împreună cu Iosif, aducând amestecătură de smirnă și de aloi și luară trupul lui Isus. Înfășurându-l în giolgiu cu aromatele, cum este obiceiul Jidovilor a se îngropa, l'au pus în mormântul nou al lui Iosif din Arimateia.

Împrejurările nu au îngăduit decât o sumară observare a ritualului înmormântării. Datorită lipsei de apă, spălarea trupului a fost expeditivă. Așezarea rituală a trupului a fost definitivă, după o pregătire cuviincioasă. În prima zi după sâmbătă, femeile purtătoare de mir au zorit spre mormânt să verse peste trupul îmbalzat în grabă, noile lor miresme, convinge că evlavia lor nu a făcut destul pentru Acela pe care-l iubiău.

În ziua întâia a săptămânii Domnul vieții izbândind asupra morții a înviat. Apostolii alergând la mormânt nu au mai văzut decât giolgiurile în care fusese înfășurat⁹³⁾.

Atâta știm despre sfântul Giolgiu din sfânta Scriptură.

⁹³⁾ Sf. Ioan C. 20. v. 5—7.

Poate că ucenicii să fi luat aceste moaște ale pătimirii Învățătorului și să le fi dat spre păstrare sfintei Fecioare, apoi după moartea ei, să le fi păstrat comunitățile creștine. Tăcere a trebuit să fie asupra Giulgiului despre care vorbim, pentru că Evreii socoteau acest obiect, ce-a servit la înmormântare, ca un lucru necurat, iar prigonitorii loveau și în cărțile sfinte și în icoane.

După multe și grave peripeții, ocrotit de Pronie, astăzi Giulgiul sfânt este la Torino, proprietatea Casei de Savoia.

Asupra acestei relicve, de o jumătate de veac aproape se apleacă cu suflet cutremurător spre a o ceti, spre a o explica, spre a o cinsti și spre a se închina Rănilor care ne-au adus vindecarea, savanți, arheologi, medici și chirurghi, teologi și artiști.

Ereticii odinioară au voit să-l spele în apă, ca urmele de pe el să nu se mai zărească, dar chipul se ivi tot mai clar și culorile mai limpezi.

Tâlharii au voit să-l fure. Numai cât strălucirea lui i-a orbit și îngrozit.

Giulgiul sfânt este o pânză din in, largă de 1.10 m. și lungă de 4.36 m. Privirea liberă distinge o multime de pete pe ea, de culoare roșie închisă, iar unele roșii-cărmizii. Pe gradațiile de culoare se conturează o dublă figură umană negativă, datorită faptului că giulgiul învălise mortul și'n partea din față și în dos.

Chipul mortului cuprins în pânza de in este negativ și mai bine marcat în părțile unde proeminența trupului atinse de aproape Giulgiul. Petele de sânge sunt pozitive, adică în sași substanța sângelui a înmuiat inul și s'a lipit de el.

Pânza aceasta mortuară a ținut locul unei plăci fotografice, sensibilă, grație substanței de aloi care o impregna. Emanațiile cadavrului și contactul cu trupul mortului trecut prin chinul și agonia violentă a teribilei penalități, au întipărit icoana somatică pe Giulgiu.

Perfecțiunea icoanei de pe in nu poate să fie o lucrare chimică a naturii. Aci a lucrat „degetul lui Dumnezeu”.

După lungi și ramificate studii, astăzi s'a ajuns la concluzia sigură că Giulgiul sfânt nu este și nu poate să fie o lucrare artificială.

Omul de pe Giulgiu este de-o arhitectură corporală de-

săvârșită, înafară și deasupra de orice tip etnic⁹⁴). Masa trupească este peste mijlocie, statura înaltă, un craniu de mare capacitate, fața îi este alungită; vastă, înaltă și dreaptă îi e fruntea; nasul e drept și puțin curbat... chipul omului a cărui însușiri de căpetenie sunt tăria și bărbăția. Acestor caracteristici trupești, se asociază de obicei piele brună și păr de culoare închisă⁹⁵).

Este atâta realism în chipul de pe în încât îți vine să tremuri și să exclami: „E omul însuși aci, nu icoană lui”.

Rănile, cu sângele ce pare proaspăt încă, sunt pozitiv marcate pe in, ca tiparul, prin atingere și lipire, și stărnesc o așa impresiune încât te vezi silit să mărturisești că nimeni nu poate să îndure ceea ce a îndurat Omul de pe Giulgiu.

Acest negativ — pe care ni-l lămurește fotografia și medicina — este o pagină de traumatologie ce nu poate fi produsă de nici un pictor sau sculptor.

Fiind amprente de pe Giulgiu negative, afară de acelea a rănilor de căpetenie, ochiul nu poate să se orienteze ușor; dacă mai adăugăm apoi finețea conturilor care nu se pot remarca, pierzându-se în țesături, ne dăm seama că trebuie multă trudă ca să ne orientăm în descifrarea paginii acestuia. O fotografie ne redă fizionomia și tot trupul în forma pozitivă, naturală, icoană fidelă a lui Isus depus în mormânt.

Capitolele mari ale acestei Cărți ilustrate, sunt identice cu etapele Patimilor Domnului.

Omul de pe Giulgiu a fost *pălmuit* și a avut fața, ce încă te copleșește prin noblețe, calm și maiestate, literal cutropită de lovituri, unele foarte violente și dureroase.

Omul de pe Giulgiu a fost *biciuit*. Nu a fost aleasă o parte a trupului ca să înscrie această penalitate rezervată robilor, ci de sus, dela umere, până jos la fluerele și pulpele picioarelor, curelele au măsurat sensibilitatea și au arat trupul, metodic și drastic.

Omul de pe Giulgiu a fost *încununat cu spini*. Urmele spinilor sunt vizibile pe frunte și mișcătoare pe ceafă. Picurii de sânge croiesc o alvie, care ici-colo se adaptează cutelor feței sau a frunții.

Omul de pe Giulgiu a purtat o *povară* pe umere, povara

⁹⁴) G. J. Cordiglia: „L'uomo della Sindone è il Cristo?” p. 86.

⁹⁵) Ibid. p. 85, 53—134.

unei cruci, care și-a întipărit urma peste rănila dinaintea existente ca efect a bicelor cu plesne de plumb.

Omul de pe Giulgiu a căzut sub greutatea poverii ce purta, și genunchii s'au izbit aspru de pietrele ce pavau calea. Rănila mărturisesc și această scenă.

Omul de pe Giulgiu a fost răstignit. Tiparul cuielei dela brațe și a celui dela picioare înlătură orice îndoială. Îndeo-sebi dublele fluxuri de sânge, care se pot ceti pe in, mărturisesc poziția brațelor întinse în urma depunerii de pe lemnul de tortură. Răstignitul nu a putut deci să rămână mult pe cruce, ci a trebuit să fie desprins de piroane, când încă sângele continua să curgă din răni proaspete. — La picioare acelaș lucru: o dără de sânge izvorită când Omul era drept, pe cruce, o altă suviță roșie când sta culcat pe pânza mortuară.

Omul de pe Giulgiu a fost mort. Intre coaste o rană adâncă îngăduie unei abundente cantități de sânge să străbată. Plămânul nu mai reacționa. Sângele a curs când Omul era pe cruce și când fusese depus în mormânt.

Degetele morții începură să se plimbe văzute pe acest trup. Acolo unde umerii atingeau și apăsau inul, prelingerii au venit să distrugă urmele întipărite. Lichidul descompunerii împingea praful de aloe și întâlnind pata de sânge lucra la descompunerea ei.

Omul de pe Giulgiu a părăsit vesmântul mortuar de vreme, cel mai târziu a treia zi, pentru că icoana nu este nimicită de substanțele descompunerii, care încep să lucreze a treia zi; de altă parte nu mai de vreme de trei zile, pentru că tiparul nu ar fi avut timpul necesar ca să se infăptuiască. Așa certifică experiențele nenumărate ce s'au făcut. Omul cuprins în sfântul Giulgiu a înviat a treia zi. Omul de pe Giulgiu este Dumnezeu adevărat și om adevărat⁹⁶⁾.

Aceste sunt capitolele despre care ne vorbește relicva, ca să nu pomenim despre însușirile sufletești traduse în text clar pe fața Omului, ce pare ascuns în dosul firelor străvezii.

⁹⁶⁾ P. Vignon: „Le saint Suaire de Turin”. Masson et Cie. 1938.

ate exi-
erii ce
u calea.

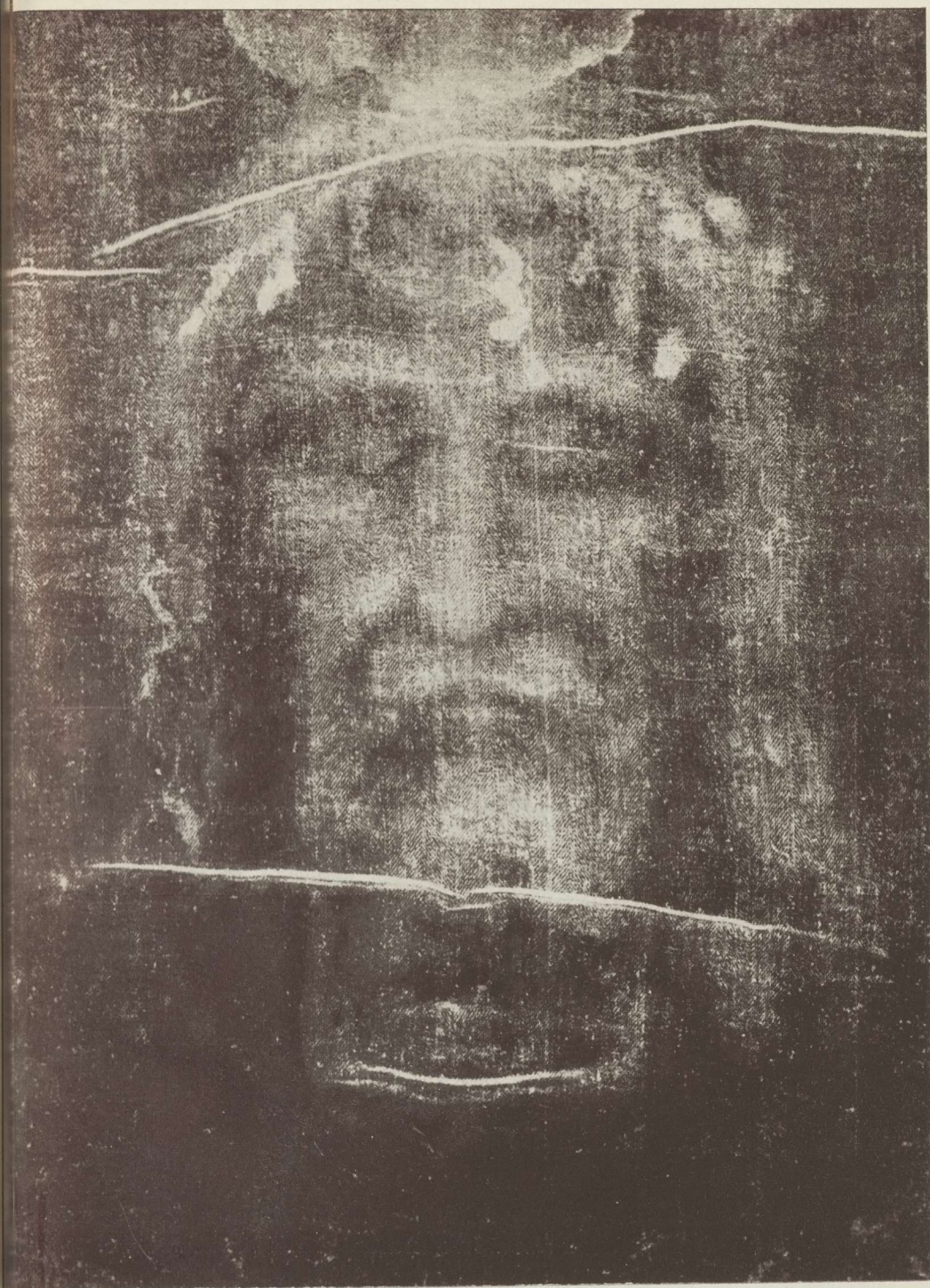
or dela
Indeo-
nărturi-
lemnul
mult pe
că sân-
are ace-
rept, pe
ortuară.
ană a-
trăbată.
l era pe

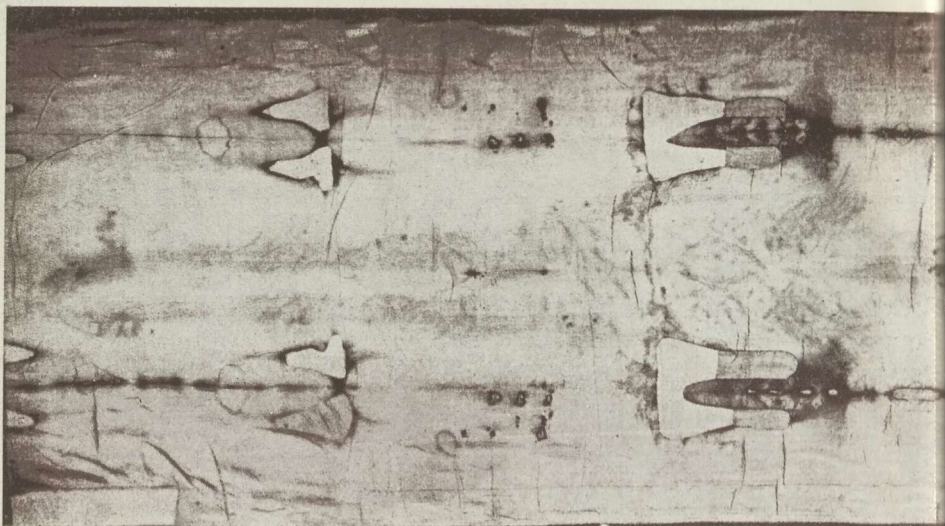
acest
geri au
punerii
cra la

de vre-
e nemi-
reze a
entruca
că. Așa
cuprins
Giulgiu

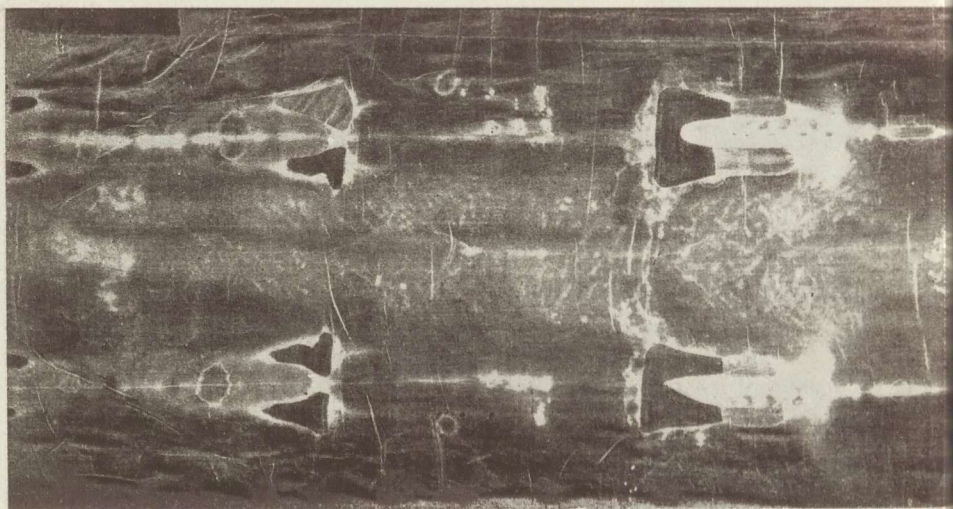
cva, ca
ext clar
zii.

1938.

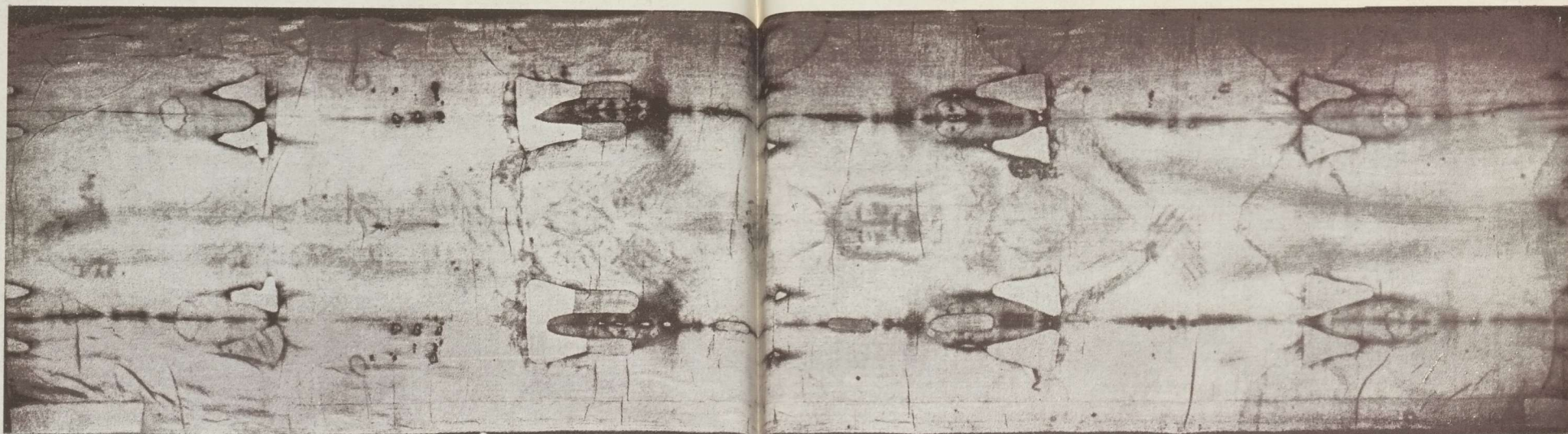

Giulgiul sfânt din Torino, așa cum se găsește în original. Această jumătate înfățișază Trupul lui Isus din spate — e partea inului **pe care a zăcut** în mormânt Trupul Domnului.

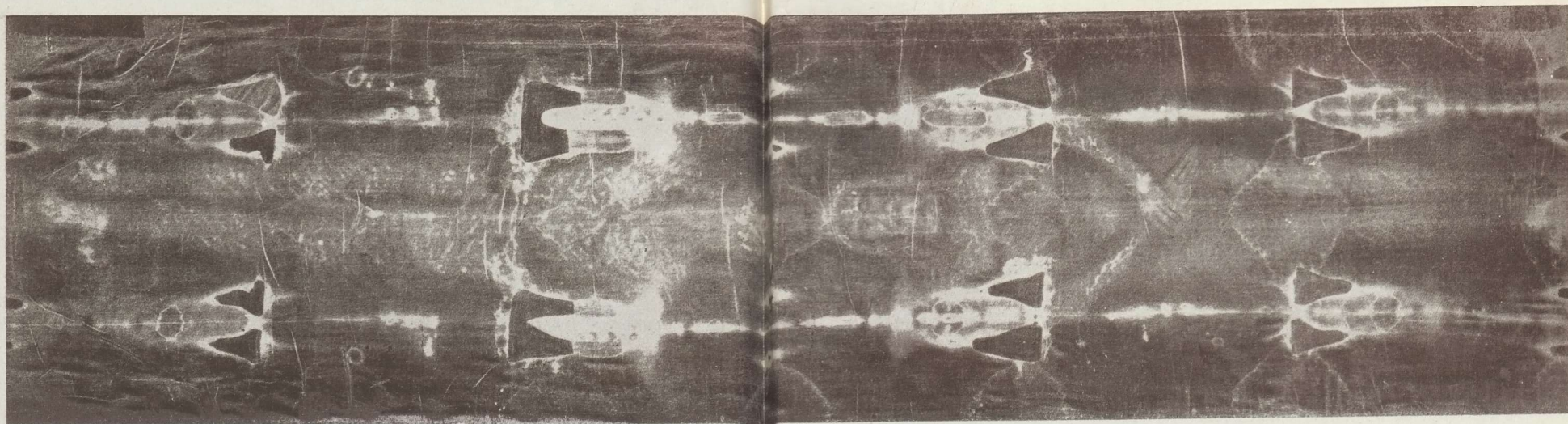

Giulgiul sfânt de mai sus, însă în nega fotografic. In original fiind negativ, pe placa fotografică apare ca a zăcut în mormânt după Patimile Sale.

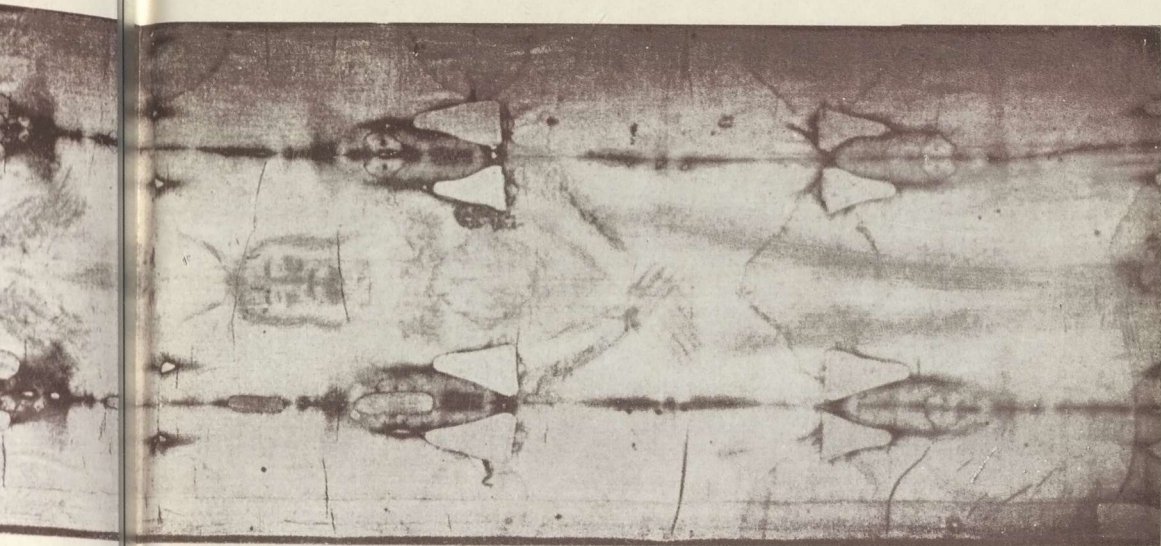
Giulgiul sfânt din Torino, așa cum se găsește în original. Această jumătate înfățișază Trupul lui Isus din spate — e partea inului **pe care a zăcut** în mormânt Trupul Domnului.

Această jumătate a Giulgiului sfânt înfățișază Trupul lui Isus din față — e partea inului care **a acoperit** Trupul Domnului așezat în mormânt.

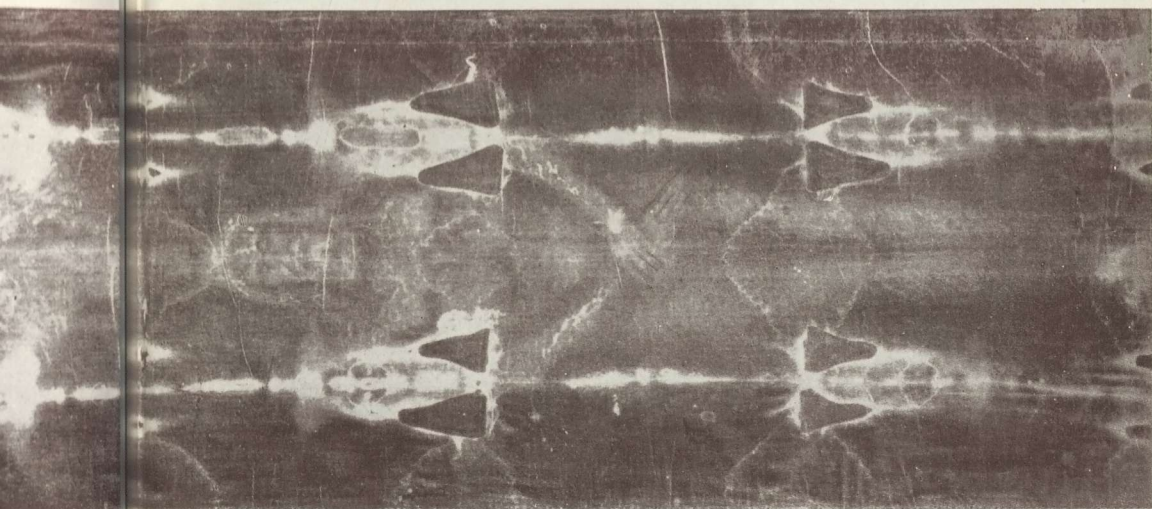
Giulgiul sfânt de mai sus, însă în negativul fotografic.

În original fiind negativ, pe placa fotografică apare chipul natural al Domnului Isus așa cum **a zăcut** în mormânt după Patimile Sale.

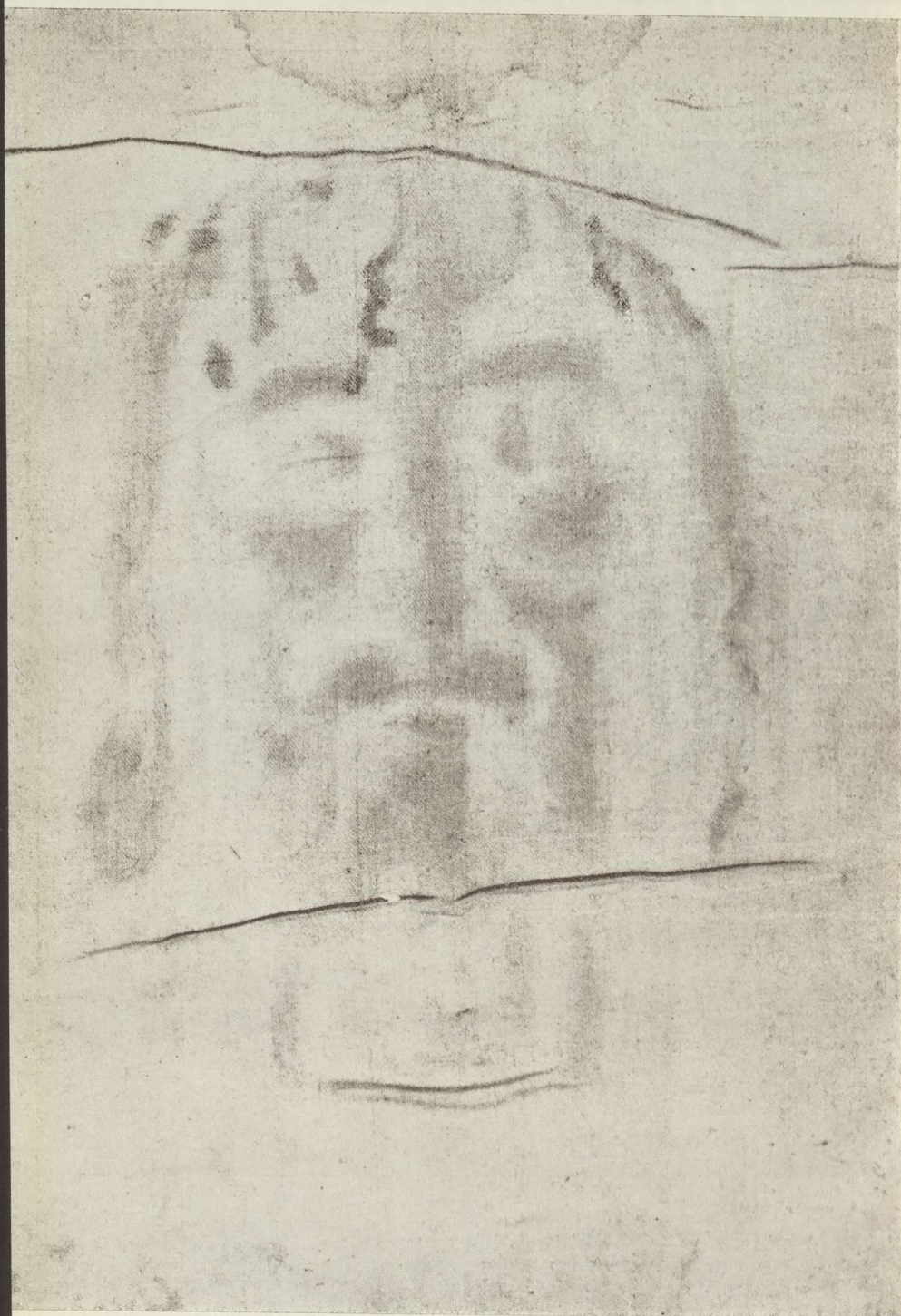
se găse
Trupul l
re a zăc

Această jumătate a Giulgiului sfânt înfățișază
Trupul lui Isus din față — e partea inului care
a acoperit Trupul Domnului așezat în mor-
mânt.

nsă în neg
ul fotografic.

placa foto
fică apare chipul natural al Domnului Isus așa cum
Sale.

GI
pete sir
inul ast
in doua
arse, cu
mănăto
Pes
chidul
tate, at
Se
Pe icoa
paralele
In
tutorul
vim și
Pe
la ceafă
rana Co
Sp
rite ici
plesnei.
Lin
așezarea
Ra
partea f
lui picio

Privind Giulgiul sfânt

Giulgiul sfânt se păstrează împăturat, ceea ce explică o seamă de pete simetrice ce se observă pe el. Flacăările într'un incendiu, au atins inul astfel așezat și i-au făcut 8 *arsuri*, care se văd bine pe pânză în două linii paralele. Călugărițele din Chambery au petecit locurile arse, cu purificatoare, și sunt petele triunghiulare albe. Alte pete asemănătoare sunt tot din pricina incendiului.

Peste racla de argint care păstra Giulgiul a fost aruncată apă. Lichidul a înmuiat inul și i-a lăsat petele care se observă fără mare greutate, atingând și figura omenească deasupra capului și pe piept.

Se mai observă unele *dungi obscure* datorite încrețirii Giulgiului. Pe icoana mărită a feței se observă foarte bine două linii aproape paralele, care-i cuprind capul din creștet la barbă.

Între liniile paralele a arsurilor este cuprinsă icoana trupului Mântuitorului. Ca să putem distinge bine trăsăturile icoanei e bine să privim și pozitivul și negativul fotografic.

Petele de sânge pe original sunt brune. Se observă bine la frunte, la ceafă, la pulsul mânei și pe antebraț. Lângă petecul alb dela dreapta, rana Coastei a lăsat o mare pată de sânge.

Spatele îndeosebi arată o mulțime de pete albe, perechi bine zărite ici-colo. Sunt urmele bicelor, a globurelelor de metal din vârful plesnei.

Liniile care-i încing mijlocul, arată urmele sângelui scurs după așezarea trupului în mormânt.

Rana picioarelor se observă la spate numai, lipsind o bucată din partea frontală a Giulgiului. Se observă tendința de încrucișare a vârfului piciorului stâng, care pe cruce a fost așezat peste cel drept.

Urmând Evanghelia

*Ecce tibi appropinquo,
Parce Jesu si delinquo
Verecunda quidem fronte
Ad te tamen veni sponte,
Scrutari tua vulnera.*

*La tine, Doamne, mă opresc,
Mă iartă dacă îndrăznesc.
Cu umilită frunte vin,
De bună voie să mă închin,
Și s'adâncesc a tale răni.*

Sf. Bernard: „Rithmica oratio...”

Citesc sfintele pagini unde este scrisă istoria pătimirii lui Isus pe acest document grafic, urmând rânduiala cronologică a Evangheliilor.

Din grădina Măslinilor Isus este dus legat la casa lui Hanna, socrul Arhiereului Caiafa. Aci i se pun primele întrebări, de-aci încep primele chinuri întipărite pe Giulgiu, asaltul asupra Feței sfinte a Fiului Omului. Fiarele, îndeosebi paserile de pradă, anumite reptile caută să rănească mai întâiu fața omului și să-i stingă privirea. Se pare că cea dintâiu reacție a păcătoșilor a fost să cutropească cu ocări și să facă de necunoscut Fața Domnului.

Evangheliștii repetă, cu o insistență semnificativă, că Isus a fost lovit pe obraz și palmuit, în timp ce drama răstignirii e cuprinsă în cuvintele: „Și l'au răstignit pe El”.

Giulgiul sfânt destăinuie secretul și fotografiază romanul de suferință la care a fost supusă Fața Domnului.

Fața sfântă devastată de palme, de lovituri cu obiecte solide, supoartă încă pe măreția ei senină prezența acestei batjocuri a servitorilor, clăcași ai pizmei și urei Sinedriului.

Nu e mirare ca s'au năpustit în asediu asupra acestei splendori uzurpatoare de pace mincinoasă, osânditoare a instinctelor. Fața aceasta nu putea să fie suportată. Emană o

muștrare pentru fiecare și aduce o desgolire crudă a conștiinței fiecăruia. E aci Dreptul Judecător cu ochii încă aplăcați, îți pare că așteaptă ceva, poate examinarea conștiinței noastre, poate o spovăduire a inimii răsturnate. E aci Bunătatea mărinimoasă care îndură și tace, enervează și agită; această calmă stăpânire de sine acoperită de răni este revelația excepțională a persoanei de pe Giulgiu.

Îți vine să crezi că asediul întreprins asupra acestei fețe sfinte nu se poate explica decât printr'un magnetism al ei, care atrăgea lovituri, scuipat și îmbrânciri, cum pare că atrage Dumnezeu astăzi injurăturile roboților Satanei pe pământ.

Ecaterina Emmerich tâlcuește în multe imagini și detalii lapidarele cuvinte ale sf. Scripturi: „Iară bărbații cei ce-l țineau pe Isus îl batjocoreau bătându-l. Și acoperindu-l îl băteau peste obraz...”⁹⁷). Iar sf. Marcu: „Și au început unii a-l scuipa, și a acoperi fața lui și a-l bate peste obraz, și a-i zice: „Prooroceste!” Și slugile îl băteau cu palma peste obraz”⁹⁸). Se pare că proorocul Patimilor Domnului, Isaia, a văzut scena iar Giulgiul a desenat Evanghelia și ne-a perpetuat colecția uimitoare de sfâșieri și violențe la care a fost supusă Fața lui Isus: „Spatele mele le-am dat spre bătăi, și obrazul meu spre palmuire, și fața mea n'am ferit-o de ocara scuipărilor”⁹⁹).

Dacă nu am avea icoana de pe in nu am crede că sub aceste insistențe se ascunde o odisee de suferință nemaipomenită. Isus tăcea în mijlocul hărmălăii zbirilor și cu privirea aplecată nu răspundea întrebărilor lui Hanna sau a Caiatei. Servitorii voind să-l silească să răspundă îl înțepau la ceafă, îl izbeau cu pumnii sub bărbie să-i înalțe privirea, ba îl împungeau cu sabia, după cum vede vizionara din Dulmen. „Ce să mai vezi? Un ticălos îi apasă cu degetul cel gros buza inferioară de dinți, zicând: „Mușcă dacă poți, acum”¹⁰⁰).

Hanna întrebă pe Isus asupra învățăturii și asupra ucenicilor, dar acuzatul încredință apărarea sa acelor ce l'au ascultat; nimeni nu mărturisește în cauză proprie.

-- „Eu pe față am grăit lumii... Ce mă întrebi pe mine?”
Întrebă pe cei ce au auzit ce am grăit lor.

⁹⁷) Sf. Luca: 22. 63—64.

⁹⁸) Sf. Marcu: 14. 65.

⁹⁹) Isaia: 50, 6.

¹⁰⁰) E. Emmerich: Patimile Domnului Isus. C. IX.

Și acestea zicând el, unul din slugile care stau înaintea, l-a lovit pe Isus peste obraz...¹⁰¹⁾.

Pe Fața sfântă ce ne-a rămas pe Giulgiu, această lovitură se vede, și parecă răsună și astăzi în urechile noastre. Tereza Higginson se ruga și urma Calea Crucii, din 1874 începând, în extaz, și mărturisesc institutoarele care locuiau împreună cu ea, în notele ce ne-au lăsat, că mâini nevăzute o loveau zgomotos peste obraz cu atâta violență de se clătina.¹⁰²⁾ Ce au putut să fie palmele primite de Isus, și îndeosebi această unică de care ne vorbește sfântul Ioan, omițând o seamă de alte amănunte ale pătimirii din tehnica răstignirii și-a biciuirii, pe care le știm peste puterea de exprimare.

Iau a nu știu câtea oară în câmpul privirii icoana feței de pe Giulgiu, așa cum ne-a dat-o fotografia Giuseppe Enrie. Din chenarul rănilor, de dincolo de moarte, majestatea chipului mă copleșește. „E fața unui om îngrozitor maltratat. Nu este fața unui om în etate, ci a unui măcinat și îmbătrânit de suferință”¹⁰³⁾.

Doctorul Judica ne călăuzește cu priceperea unui medic legist reputat, la citirea leziunilor traumatiche contusive a Feței lui Isus, așa cum sunt pe Giulgiu¹⁰⁴⁾, desvelind „brutala ticăloșie ce a trebuit să îndure Omul învălit în cearșaful de în”.

Aruncând o privire asupra feței, ni se vădesc mai mult sau mai puțin lămurite semne, după natura leziunii, după cantitatea sângelui sau serului care acoperea părțile, după suprafața pielii întreruptă, așa cum atîngea Giulgiul. Jumătatea dreaptă a feței prezintă mai multe urme de leziuni. În general e mai diformă și mai umflată decât partea stângă a feței.

Corespunzător marginii superioare a sprâncenei drepte, la un centimetru și ceva dela rădăcina nasului, se observă întreruperea continuității pielii, o leziune cu înlăturarea pielii, o adevărată „jupuire prin contusiune”, ce se atribue unui obiect cu suprafață nu prea extinsă, probabil un baston. Acesta a comprimat pielea de ieșirea osoasă a arcului de-asupra sprâncenei, provocând înlăturarea ei. Corespunzător cu arcul sprâncenei stângi, aflăm aceeași jupuire, mai vastă, înconju-

¹⁰¹⁾ Sf. Ioan c. 18, 19—22.

¹⁰²⁾ La Vie Spirituelle — 1 Juin 1938 p. 280.

¹⁰³⁾ N. Noguier de Malijay: „La Santa Sindone” p. 63—64.

¹⁰⁴⁾ Op. cit. p. 98—100.

rată de-o zonă contusivă mai amplă, pricinuită și ea de un obiect de lovire cu suprafață mai degrabă largă, cum e pumnul, aplicat evident pe o regiune lovită și acoperită cu vânătăi. Partea stângă prezintă aceleași leziuni, doar mai puțin accentuate provenite dela aceiași agenți.

În regiunea ochiului drept și pometul obrazului, puțin deasupra zbârciturii naso-labiale se observă o zonă de alterațiuni. Aci pielea e jupuită, fața umflată în urma unei contuziuni violente. În locul unde cartilagiul se îmbucă cu osul nasal se observă o ușoară deviere spre stânga a nasului. Interesul acestei leziuni este în faptul că, după natura și forma ei se poate cunoaște unealta care a rănit și felul în care s'a aplicat asupra feței. „E vorba de o lovitură de baston scurt, rotund, a cărui putere de rănire a lucrat cu mai mare energie la extremitate, adică pe nas, imediat apoi asupra pometului, pe o zonă umflată și probabil încărcată cu vânătăi. Lovitura a fost dată de un individ situat la dreapta pacientului, și care ținea bastonul în mâna stângă. Dacă luăm seama apoi că Romanii manevrând spada izbeau în adversar cu mâna dreaptă, în vreme ce Evreii obișnuți să scrie dela stângă la dreapta, loveau totdeauna cu mâna stângă, e ușor să facem deducția că leziunea descrisă a fost provocată de bastonul unui Evreu, a cărui lovitură nu frânse nasul, cum susținură unii, ci provocă ruptura cartilagiului nasal producându-i devierea ușoară spre stânga”¹⁰⁵).

Pe obrazul stâng se observă aceleași contuziuni, cu zone mai profund lezate spre nări și buza inferioară. Regiunea bărbie îngăduie identificarea unei puternice umflături, a mai multor leziuni unde pielea este înlăturată. Barba bogată, pătată cu sânge nu ne îngăduie desvelirea exactă a altor leziuni, care dealtcum se citesc și se ghicesc pe întreaga suprafață a feței martirizate.

Adaugă peste acest fel de maltratare grămada scârboasă de scuipat asvârlită pe Fața Domnului. Scuipatul, acest blestem fizic, dispreț logodit cu refuzul, cheia judecății noastre orgolioase și nimicitoare, a acoperit chipul dumnezeesc.

— Nu te vrem printre noi, Față a lui Dumnezeu! Te tăgăduim, te ștergem! Simțește contactul cu refuzul nostru, îmbrâncirea umilitoare, nimicitoare, o inimă care nu te vrea, simțește-o prin scuipatul nostru, secreția păcatului, dospeală a patimilor!

¹⁰⁵) Judica, op. cit. p. 91—100.

Dumnezeu ne-a dat Cuvântul său, noi, îi răspundem cu saliva zadarnică a gurii noastre. Domnul amestecă tina cu salivă și deschise ochii orbului, noi amestecăm noroiul patimei cu salivă și orbim cu ea ochii Domnului Isus.

Când sora lui Moise, Maria, a fost pedepsită cu lepră pentru murmurul ei, fratele se rugă lui Dumnezeu s'o tămăduiască. Atunci Domnul a răspuns lui Moise: „Dacă părintele ei ar fi scuipat-o în față, n'ar fi trebuit să stea rușinată șapte zile? Să stea la opreală șapte zile afară din tabără, după care poate să intre”¹⁰⁶).

Copilul scuipat era socotit leproș, vrednic de această boală cumplită și respingătoare. El trebuia să fie izolat de popor ca un contaminat de ciumă.

Și ce mozaic de bube leproase nu am cășunat noi pe Fața lui Isus prin scuipatul moral al gurii noastre! Afară, afară, nu-l vrem printre noi, pe acest leproș despre care vorbește profetul, și dacă nu este ciumat îl facem prin scuipatul nostru după legea lui Moisi.

Acestea toate se citesc pe Fața Mântuitorului, acum, deși întâmplare în anul 33 al erei noi, în noaptea de Joi spre Vinerea Mare, 18 Martie.

„...A luat Pilat pe Isus și l'a bătut...”

Sf. Ioan 19—1.

Cu aceste cuvinte încheie Evangheliștii rechizitorul prim al mai marilor poporului, după ce Pilat recunoscuse nevinovăția lui Isus..

„Și l'au bătut”. Atât de scurt pentru o dramă alcătuită din zeci de amănunte, împletită din zeci de chinuri cu neasemuite fețe de căpcăuni feroși. Așa ni s'a păstrat scrisă biciuirea lui Isus pe Giulgiul Sfânt.

La Romani, *flagellatio* preceda de obicei răstignirea, putea totuși să fie și o pedeapsă de sine stătătoare care înlocuia răstignirea sau pedeapsa cu moartea. Era o pedeapsă rezervată robilor și era rușinoasă. Niciodată vr'un cetățean roman nu putea să fie supus acestei infamii. Cetățenilor romani se aplicau loviturile cu nuiua, mult mai blânde, totuși care nu arareori produceau moartea pacientului. Celorlați streini sau robi delicvenți, se aplica biciuirea-flagellatio. Pacientul

¹⁰⁶) Numeri: 12, v. 14.

era desbrăcat, apoi legat cu mâinile de un stâlp, așa ca să o-feră gâdelui spatele încovoiat. Numărul loviturilor, la Evrei, nu putea să treacă peste patruzeci¹⁰⁷): treisprezece pe piept, treisprezece pe un umăr și alte treisprezece pe celalalt umăr. La Romani nu era tocmai așa; numărul loviturilor nu era prescris; depindea de rezistența pacientului și de bunăvoința biciuitorului. În cazul când osânditul mai era și destinat pedepsei capitale, atunci era socotit de pe acum un obiect fără valoare, un lucru de nimic, o deșartă închipuire omenească, ce nu avea loc sub strașina unei legi, o lăpădătură a dreptății, împotriva căreia ți se îngăduia orice. Nenorocitul care a ajuns să supraviețuiască înspăimântătoarei biciuiri, rămânea un monstru respingător și fioros. Cine mai putea să-l recunoască? Poate moartea întârziată. Nu de giaba Horațiu numește scula acestei pedepse *horribile flagellum*.

Pe Giulgiul sfânt ne-au rămas urmele a patruzeci lovituri cu biciul, alcătuit din două curele de piele, cu pleasna de metal, de figura a două globurile, probabil de plumb, așezate paralel sau vertical. Ceea ce cutremură sufletul este faptul că întreg spatele, dela umere, de sus, până la pulpele picioarelor, a fost cutreerat de curelele chinuitoare. În față, pieptul este tatuat cu greutatea de metal care au izbit în plin, cu pricepere și vigoare. Nu e loc virgin de lovituri, iar rănila sunt ostroave legate cu fâșii de pământ una de alta, iar fâșiile sunt urmele curelelor. „Din creștet și până'n tălpi nu este nimic sănătos! Răni și vânătăi și carne vie, nelegate și neunse cu unt de lemn”¹⁰⁸).

Urmele loviturilor de biciu sunt de trei feluri: unele simple contuziuni abia înregistrate, poate datorită imperfecțiunii contactului cu inul; altele, și sunt cele mai frecvente, au tiparul globulelelor, a uneia sau a amândouă, ba chiar și a curelei cuprinsă în spațiul dintre micile sfere de plumb. Pe dosul pulpei drepte loviturile au căzut *vertical*. Pe dosul pulpei stângi loviturile „*alunecau*” crepând pielea până la sânge. Din jos de pulpe urmele se reduc la niște semne palide. Altundeva loviturile au cauzat răni neregulate.

Dar iată că o mulțime de lovituri cad de dinapoi ca să plesnească oblic pulpa stângă, *învăluind* piciorul cu toată cureaua și smulgând pielea, lăsând răni lungi a căror chenar limfatic s'a întipărit pe in.

¹⁰⁷) Deuteronomul C. 25. v. 3.

¹⁰⁸) Isaia, 1, 6.

Alte lovituri au venit să plesnească piciorul drept, lăsând pe partea anterioară urmele unor dungi ce se prelungesc pe partea posterioară a pulpei.

Călăii par a fi doi, dacă nu unul care își schimbă poziția pentru a-și potrivi loviturile. Lovește cu brațul drept lovituri directe, provocând pe spate rănila curelelor. Gâdele era înapoi, la stânga pacientului. Din cealaltă parte călăul lovește direct pe piept, de la stânga la dreapta, învinetind carnea. Loviturile apar pe umărul stâng, așezându-se pe partea cărnoasă ca un buchet de optsprezece lovituri. Șalele și coapsele sunt brăzdate în acelaș fel; se întrevăd o mulțime de răni. Loviturile coboară apoi spre pulpe, plesnind vertical pulpa dreaptă și alunecă pieziș pe cea stângă, sfânticând adânc pielea pe alocurea¹⁰⁹).

Spatele acum nu este decât o suprafață roșie, a cărui fond îl spîntecă brazdele vinete. Călăii își reiau operațiunea, constelând literal trupul pe întreaga suprafață cu sărutul plumburilor și-a curelelor de piele sau vână de bou.

La ntâlnirea cu primele plesne carnea devenea roșie, apoi se colora în vânat ridicându-se în umflături dureroase; loviturile care urmează sfârtică pielea și mușchii, vasele de sânge plesnesc, iar sângele țâșnește departe, până pe brațele călăilor. Ultimele lovituri dau peste carnea crudă ce sângerează.

Un adevărat uragan de răni și vânătași se abătu pe Trupul sfânt. Maria d'Agreda văzu bucăți de carne și piele smulse de pe Trupul Domnului și rămase pe lespede. Sângele țâșnise până departe și pătase bicele și brațele călăilor.

Constelat cu buze viorii, în jur de răni pe-o carne ce tremura enervată, jilavă de limfă și sânge, Trupul Domnului era o mare rană multiplicată, întinsă.

Toată Evanghelia răscumpărării prin ispășire stă să fie scrisă pe piele. Plăcerile epidermei erau plătite cu primele atingeri a curelelor; ci loviturile, care pipăiră sălbatec adâncurile imaculatei cărni, veniau să plătească și să ispășească crudele și monstroasele orgii ale dermei, adâncurile hidoase ale cărnii în care palpită spasmul desfrâului.

„După măsura vinei”, e scris în Lege, să fie mărimea pedepsei. Vina Lui nu putea să fie calculată, căci s'a făcut păcat pentru noi și a purtat fărădelegile noastre. Proorocia o citim pe Giurgiul sfânt.

¹⁰⁹) Paul Vignon, op. cit. p. 58—60.

lăsând
gesc pe

poziția
lovituri
era înă-
lovește
nea. Lo-
cârnoa-
oapsele
răni.
pulpa
adânc

a cărui
țiunea,
sărutul

e, apoi
lovitu-
sânge
călăi-
ză.

e Tru-
smul-
le tăș-

ce tre-
ui era

să fie
imele
adân-
ească
doase

crimea
făcut
ocia o

„... A luat Pilat pe Isus și l'a bătut”.

In
al Insti
Mântui
un exa
a Giu
razelo
lăsân

până

e în

vindu

mijlo

seau

a cas

întâm

șase

și asp

și pie

cioar

rele

blice

mai e

de m

pumn

violen

de sta

brațul

multe

cu ca

Irod ș

Is

bă cu

împin

căldur

Maica

femei

Ioană,

servi

În luna Mai 1934, *Inginerul Gerard Cordonnier*, diplomat al Institutului optic, supuse o altă moaște pe care o purtă Mântuitorul, haina fără cusătură, păstrată în Argenteuil, la un examen științific, și găsi urme identice în loc și figură cu a Giulgiului sfânt, dacă haina a fost fotografiată la lumina razelor infra-roșii. Unele răni își întipăriră chipul prin contact lăsând asupra locului o pată de sânge¹¹⁰).

Nu cred că închipuirea noastră ar fi cutezat să împingă până aci îndrăzneala și să creeze această icoană.

Biciuirea Domnului, în viziunile Ecaterinei Emmerich nu e înapoi de realitate.

În urma poruncii lui Pilat de-a biciui pe Isus „sbirii lovindu-L și împingându-L cu bastoane scurte îl duseră prin mijlocul mulțimii furioase, la coloanele biciuirii, care se găseau în fața uneia din galeriile Forum-ului, în partea nordică a castelului lui Pilat, nu departe de corpul de gardă. Călăii îl întâmpinară cu bicele lor, cu nuiielele și cu frânghiile. Erau șase bărbați căliți de soare, cu părul vâlvoi, cu barba rasă și aspră. Drept vestmânt aveau o cingătoare care le acoperea și pieptul, lăsând coastele desgolite; aveau brațele goale și picioarele încălțate cu sandale folosite. Erau niște făcători de rele din părțile Egiptului, lucrători roboți la edificiile publice și la canale.

Aveau o înfățișare sălbatică și diabolică, pe deasupra mai erau și pe jumătate beți. La aceeași coloană mai biciuiau de moarte câțiva nenorociți. Acum lovira pe Mântuitorul cu pumnii și frânghiile, deși mergea la pas cu ei, și-l împinseră violent spre coloană. Aceasta nu era prea înaltă; un bărbat de statură normală, ar fi putut să-i atingă vârful întinzând brațul. Și la jumătatea coloanei și în vârf se găseau mai multe inele de fier și cârlige. Nu se poate exprima barbaria cu caret ratară pe Isus; îi smulseră hlamida de ocară a lui Irod și-l împinseră spre coloană.

Isus tremura în fața coloanei; se desbrăcă singur în grabă cu mâinile umflate și însângerate. În timp ce mizerabilii îl împingeau și-l trăgeau în toate părțile, el se ruga cu atâta căldură și atât de mișcător. Apoi își întoarse privirea spre Maica sa, care, frântă de durere, sta împreună cu celelalte femei evlavioase, într'un colț al târgului, nu departe de coloană, și întorcându-se spre spatele coloanei, ca pentru a-i servi drept năframă, zise: „Indepărtează ochii dela mine...”

¹¹⁰) Cf. Art. cit. în „Je sais tout”, Nov. 1934.

Mântuitorul cuprinse coloana, iar sbirii înjurând îi ridică brațele și i le legară de inelul de fier; îi ridicară cu vigoare mâinile atât de sus că picioarele, legate și ele, abia mai atingeau pământul. Sfântul sfinților a fost legat astfel la stâlpul rușinii, în toată omeneasca-i nuditate, iară doi călăi setoși de sânge, începură să biciuiască spatele de sus în jos. Nuiielele de care se serviau la'nceput păreau a fi din lemn alb, flexibil, poate erau vine de bou sau curele de piele albă.

Domnul și Mântuitorul nostru, Fiul' lui Dumnezeu, Dumnezeu și om adevărat se răsucea înfiorat ca un vierme sub loviturile sbirilor; zoreau din piept adânci suspine, iar gemetele dulci și sonore se împleteau cu șueratul curelelor de biciu, ca o rugăciune încălzită în iubire. Din timp în timp strigătele norodului și a Fariseilor, asemenea unei năvale de nori negri, acopereau și stingeau plânsul dureros și binecuvântat. Poporul tipa: „Vrednic este de moarte! Răstignește-l!” Pilat sta încă la târguială cu norodul și când voia să-și impună glasul, răsuna un sunet de trâmbiță care chema la tăcere. În liniștea aceea scurtă băteau din nou la ureche loviturile bicelor, gemetele lui Isus, sudălmile călăilor și behăitul mieilor scâldați departe în scâldătoarea ce le poartă numele. Era ceva atât de mișcător în behăitul milos al mieilor amestecat cu plângerea reținută a Răscumpărătorului!

Poporul jidovesc se ținea la oarecare distanță de locul biciuirii. Soldații Romani făceau gardă. În schimb norod mult trecea prin fața stâlpului rușinii; unii erau tăcuți, alții batjocoreau, alții apoi erau mișcați; părea că o rază ce purcesse din Isus îi străbătu până în adânc.

Văzui tineri nerușinați, aproape goi, pregătind nuiiele proaspete, alături de corpul de gardă; alții căutau ramuri de spini. Unii dintre slujitorii mai marilor Evreilor se'ntreținură cu sbirii și le dădură bani. Le mai aduseră și o cană cu o zeamă roșie și vâscoasă, din care băură până la beție și până la furie. Abia după un sfert de oră primii doi călăi fură înlocuiți cu alții. Trupul Domnului Isus era acoperit cu vânătași, iar preasfântul Sânge îi curgea gârlă pe pietre. Din jur nu se auziau decât batjocuri și ocări.

A doua pereche de sbiri se năpusti asupra lui Isus cu nouă furie. Izbeau cu niște bice împletite cu spini, iar ici-colo cu nóduri și vârfuri ascuțite. Loviturile lor sfârticau Trupul sfânt al Mântuitorului, sângele tășnea de pretutindeni și stropi până sus brațele călăilor. Isus în baia aceasta de chin, gema, se ruga și tremura de fiorii aprinși ai durerii. Mulți

streini, cocoțați pe cămilele lor trecură prin târg și priviră îngroziți la ceea ce se petrecea acolo...

Alți doi sbiri urmară lovind pe Isus cu bicele. Erau lăntșoare sau curele atârinate de un mâner metalic, cu plesnele în formă de undiță de fier, care smulgeau de pe coaste bucăți mari de piele și carne. Vai, cine poate să descrie priveliștea aceasta fără seamăn?

Nici aceste grozării nu le potoliră setea de sânge. Deslegară pe Isus și-l legară din nou cu spatele lipit de stâlp; ci fiind sleit de puteri că nu-l mai țineau picioarele, îl legară peste piept, pe desubtul brațelor, sub genunchi și-i trecură mâinile în dosul stâlpului. Un nou uragan de bice se abătuse asupra lui, iar oarecarele din ei îl plesni peste față cu o nua mai subțire. Trupul lui Isus era o rană mare, și privia călăii cu ochii plini de sânge spre înduioșare; dar frenezia se învârtose, pe când gemetele lui Isus erau tot mai potolite.

Grozava biciuire dura de treisferturi de oră. Atunci un strein, om de modestă stare socială se repezi înspre coloană, cu un cuțit în formă de seceră, strigând: „Opriti, pentru Dumnezeu! și nu bateți până la moarte pe acest nevinovat!” Călăii uimiți se opriră. Omul tăie cu grabă frânghiile care legau pe Mântuitorul și care se înnodau în jurul unui cuiu în dosul stâlpului; apoi se pierdu în mulțime. Sleit, Isus se prăbuși la picioarele stâlpului în balta propriului sânge. Călăii îl lăsară acolo, mai dădură o dușcă din băutură și strigară tovarășilor care erau ocupați în corpul de gardă să îndeplinească cununa de spini.

Copleșit de arsurile atâtor răni, Isus zăcea la picioarele stâlpului, tremurând de durere, înecat în sânge. Văzui atunci trecând pe aproape câteva copile desfrânate, ținându-se de mână. Se opriră o clipă privind mute și cu dispreț pe Isus. Atunci durerea începu a-i fierbe în zecile de răni care-i sângerau crud, și ridică spre ele fața-i îndurerată. Fetele trecură, iar sbirii și soldații în râsete amestecară vorbe fără de rușine asvârlite în urma lor.

Mai adesea, în timpul biciuirii văzui îngeri plângând aproape de Isus, auzii și rugăciunile lui în vremea furtunii bicelor, prin care se încredința Tatălui pentru păcatele lumii...

În urmă călăii se apropie, îl lovesc cu piciorul și cu bastonul zicându-i să se ridice, doar nu va crede că s'a sfârșit cu regele lor. Isus se târește să-și ia cingătoarea, pe care în batjocură nerușinații o împing și o asvârl cu picioarele ici-colo, nu cumva să ajungă la ea. Apoi cu alte lovituri de ba-

ston și izbiri de picioare, îl silesc să se ridice, și nu-i îngăduie timp să-și îmbrace haina, pe care i-o aruncă pe spate, cu mânecele sburătorind peste umere. În drum Isus își ștergea sângele care i se prinsese chiag pe față" ¹¹¹).

Această dramă de care este legat destinul nostru, al meu, este scrisă pe Giulgiu.

„Și împletind cununa de spini au pus-o în capul lui“

Matei 27●29.

Cu omul hărăzit morții se îngăduia orice batjocură. Zdrențele nu mai aveau rost decât pentru a servi la joacă. Pentru acei *auxiliares* a cohorței, Isus era șters din cartea vieții și prin urmare din registrul oricărui drept omenesc. De aceea îl târără în edificiul corpului de gardă să plinească lucrarea lor. Aveau să investească un rege cu insignele împărătești.

Trebuia să fie acolo soldați și mitocătime, ca la cinci-sase sute persoane. Mulți alergară invitați la acest praznic de ironie crudă. Il desbrăcă și-i asvârliră pe umere o hlamidă de purpură, mantie împărătească. Ii lipsea coroana, în orient, mai mult de cât aiurea semn al puterii supreme. În jurul unei verigi de trestie smulsă dela ieslea cailor, împletiră rămurele de spini, poate culese din vreascul destinat să alimenteze focul, poate proaspăt culese din grădină. Nu era cununa de felul unei funde în jurul frunții, ci o coroană asemenea unei tiare sau mitre episcopale, o adevărată cușmă de spini lungi și rigizi. Asta-i fu apăsată pe cap și în jurul frunții.

În mâini îi așezară o trestie, drept sceptru împărătesc, cu care îl mai loviră peste cap, fie ca să-i afunde cununa mai adânc, străbătând prin piele și carne până la ochi și la urechi. De aceea chinul pe care-l îndură Isus din pricina cununei de spini a fost între cele mai mari ¹¹²).

Pe Giulgiul sfânt urmele cununii de spini se citesc la prima aruncătură de ochi.

¹¹¹) Ecaterina Emmerich: „Patimile Domnului Nostru Isus Hristos” cap. XXII.

¹¹²) Maria din Agreda: „Mistica città di Dio” Partea II. Libro VI. c. XX. Nr. 1544.

În sus, la stânga, pe clișeul negativ se observă un buchet sanguin înconjurat de serozități: e semnul cel mai limpede a împunsăturilor de spini. Imediat la dreapta și nițel mai în jos, o împunsătură a lăsat urma de sânge, scobită de picurările ce au urmat morții. Tot aci o altă împunsătură se vedește, dar picurul de sânge în dâra lăsată e atacat de lichidul descompunerii. Mai în jos, la stânga o picătură e izolată în mijlocul unei pete seroase. Imediat mai în jos este o zonă clară, peste care inul trecând dela păr spre față, făcu o punte întrerupând contactul cu fruntea și fața convexă a mortului.

În susul frunții se disting încă două pete de sânge, a căror izvor se ghicește foarte bine. Și ele sunt izolate și scobite de produsele descompunerii.

La dreapta o rană a sângerat mult. Două șuvițe de sânge se desprind dela izvor. Una a întipărit pe frunte o urmă alungită. Cealaltă s'a prelins pe păr, mai înainte de-a fi ajuns să întâmpine vre-o stavilă. Altă sângerare, după ce a biruit obstacolul cădea slobod, pătând părul în formă de zig-zag. Alte picături au căzut peste ea.

Pe frunte, aproape de mijloc se distinge cea mai semnificativă scurgere pricinuită de spinii cununii. Mai înainte de-a se usca pe frunte, șuvița de sânge descrie câteva curbe, de pare că unduiește galeșă. Sângele a făcut apoi popas, dând naștere unui ochiu, ca în urmă să-și reia mersul și să sfârșească pe sprânceană, în un picur mușcat în mijloc de serul descompunerii.

Pentru ce această haltă, acest ochiu de sânge? Ce a putut să stăvilească curgerea dreaptă? Poate că stavila o forma cercul coroanei de spini, în jurul căruia se împletiseră spinii.

De altcum pe frunte spinii par a fi fost rari. Nu știm cum au putut să fie pe creștetul capului. Aci nu ne-au rămas urme.

În schimb pe ceafă, lungi și îngrămădiți, formau o adevărată glugă dureroasă. Probabil datorită cercului cununii, sângele izvorit mai în sus s'a oprit formând o necompletă cunună. Pe alocurea se prelingea zorit ca niște lacrimi, se'n-covoia în chip de cârje și se usca pe părul strâns de sudoare¹¹³). Aceste perle mobile cu dâra lor întipărită, par atât de reale și de proaspete încât sgâlțăie inima. Aci au fost atinse vasele sanguine mai groase, artera sau vâna occipitală,

¹¹³) P. Vignon, op. cit. p. 53—54.

care au produs emorații mari, datorite în bună parte și lovirii cefe — prinsă în coșul de spini, — de asprimea lemnului. Dumnezeușul cap al Mântuitorului ni le-a lăsat acestea, să pipăim durerea care le-a dat naștere.

Câte lucruri sfinte ne știu istorisi picăturile acestea de sânge, rod a spinilor cununei! Și eu intru în istoria lor și ele intră în destinul meu.

În țările cu regi, dreptul vorbește de „Domeniul Coroanei”, de anumite bunuri care atârnă de Coroană. Fiecare suferință a noastră fizică sau morală, intră în domeniul acestei Coroane de spini, ca să fie investită cu putere de expiare, de înălțare și de sfîntire. ba chiar cu puterea de-a prezida ursită aleasă vieții noastre¹¹⁴).

Nici de data aceasta misticii nu greșesc. Incoronarea cu spini — ca să-i dăm acest nobile scenei ce nu poate avea nume — era continuarea biciuirii. Sfânta Gertruda văzu „doi călăi lovind pe Isus cu nuele de spini și cu biciu noduros. Amândoi se înverșunau asupra Feței lui Isus, și-o aduseră la o înfățișare vrednică de milă”. Sfânta a fost mișcată de-o compătimire atât de adâncă, încât nu-și putut conține lacrimile când, în cursul zilei, scena îi revenea în minte. Era convinsă că niciodată un om pe acest pământ nu avu icoana feței atât de jalnică. În adevăr, partea feței biciuită cu spini era atât de sfîrticată că nici lobul ochiului nu a fost cruțat; cealaltă parte era lividă și umflată de lovitură frînghieie nodose. Covârșit de durere Domnul își întoarce fața; când se ferea de loviturile unuia dintre călăi, era lovit mai crunt de celalalt. Intorcându-se atunci spre aceasta îi zise: „Nu ai citit ce este scris despre mine: „nu avea nici chip, nici frumusețe ca să ne uităm la el și nici o înfățișare ca să ne fie drag. Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni...” (Isaia: 53, 2—3).

— Ah! Mântuitorul meu, răspunse sfânta, cum aș putea să alin durerile crude a dulcii tale Fețe?

Ii zise Domnul:

— Acela care meditând Patimile mele se va simți mișcat de iubire și se va ruga pentru păcătoși, va alina durerile mele¹¹⁵).

¹¹⁴) F. Claudel: „Un poete regarde la Croix”, p. 48.

¹¹⁵) Revelațiile sf. Gertruda: „Crainicul iubirii divine” ed. franceză, Cartea IV. C. XV. V. II. p. 78.

Înainte de această Fete de sub streășina cununii de spini, vom fi judecați. Pilat văzând-o se îngrozi într'atâta încât exclamă: „Dacă demonul Iudeilor este atât de crud, atunci nu se poate petrece cu el în iad”¹¹⁶). Ci e demonul fiecăruia dintre noi numit și scris cu răutatea lui pe această Față sfântă.

Pelegrin îngrozit, mânec să-mi caut conștiința sfârtică pe chipul Omului de pe Giulgiu, prin ranele căruia noi toți ne-am vindecat (Isaia: 53—5).

„Și purtându-și crucea sa a ieșit...”

Ioan: 19, 17.

Pilat nu a reușit să elibereze pe cel recunoscut nevino-vat. Manevra biciuirii, pe care voia s'o joace cu efect moral și juridic se întoarse împotriva-i. Strâns în inflexibila dilemă: Hristos sau Cezarul, alese pe acesta din urmă, „iar pe Isus l'a dat *voii lor*”, zice sf. Luca.

Osânditul își purta crucea. De obicei numai bara transversală numită *patibulum*. Nu arareori în cursul drumului se aplica biciuirea, de aceea condamnatul era desbrăcat, cu tăblița cauzei atârnată de gât, dacă nu era purtată în fața cortegiului de un copil de trupă. Cineva notează că atunci când condamnatul era îmbrăcat în propriile haine — și e cazul lui Isus — își purta crucea întreagă.

Oricum ar fi fost, *patibulum*-ul trebuia să aibă o greutate de peste cincizeci kilograme, iar crucea întreagă, peste o sută. E destul să încerci a ridica o traversă de sub binariile căii ferate, ca să-ți faci o idee de ceea ce voia să însemneze *patibulum*ul. Apăsarea pe care o exercită asupra umărului să-nătos e de așa natură ca să-ți dea impresia că pătrunde în carne. Dar cum putea să fie asupra umărului de mai multe ori rănit a Mântuitorului?

Rana provocată de apăsarea crucii pe altele deschise de mai înainte, este numită a șasea rană. Pe Giulgiul sfânt se observă foarte bine că vânătăile și jupuirile cauzate de loviturile bicelor, pe umere nu mai au forma regulată ca pe restul trupului. Aceste rane au fost muncite, apăsate, așa zice scormonite și răscolite de un obiect masiv care apăsa nere-

¹¹⁶) Eccl. Emmerich, op. cit. C. XXIV.

gulat asupra lor, desfigurându-le icoana originală. Se pare că ambele umere au fost muncite în acest chip dureros.

De atunci noi toți purtăm crucea pe partea cea mai sensibilă a sufletului, fără să ne fie îngăduit s'o schimbăm.

Peste povara rănilor se adause dansul lemnului crucii pe spinarea sfârtică. Calea omului astfel maltratat se va numi de cum înainte „Via Crucis”. Să-ți menții mersul echilibrat în așa condițiuni, sau să-ți nemișcat trunchiul acela pe spate, nu cumva să întărească carnea dată în vileag, era peste orice putere. Mai adăogăm huiduielile mulțimii, pietrele asvârlite în el, loviturile de baston, de picior, care se obișnuiau într-o astfel de procesiune funebră ca să ajutăm închipuirea noastră la plăsmuirea unei scene care nu se va mai repeta întocmai.

Tradițiunea spune că Isus a căzut în trei rânduri. Evangheliile ne pomenesc de Simon din Cirena, tatăl lui Alexandru și Rufus, însărcinat prin surprindere să ducă crucea în urma lui Isus. Motivul nu a putut să fie urbanitatea soldaților sau compătimirea sbirilor, acestea erau excluse din cortegiul Vinerii Mari, ci prudența călăilor de a nu sili victima să cedeze de epuizare înainte de sfârșitul ritualului penal: răstignirea. Isus da semne de sfârșeală, se clătina, cădea sub povara ce i se impusese. Trebuia cruțat pentru alte chinuri, viața trebuia să-i fie prelungită pentru a sluji material altor operațiuni de barbară și rafinată tortură. Atunci îi ușurară mersul înlăturându-i greutatea crucii. Iar Simon Cireneul intră în drama patimilor sfinte.

Maria din Agreda văzu pe acei „miniștri ai dreptății” târând pe Mântuitorul spre locul negrei ursite, cu o cruzime și violență lipsită de orice respect. Unii îl smuceau prin frânghiile de dinainte ca să grăbească, alții ca să-i mărească durerea îl trăgeau dela spate. În felul acesta îl siliră să se clatine și să cedeze sub greutatea ce purta. Și izbindu-se de pietre i se deschiseră noi rane, în deosebi două la genunchi care se'mprospătau cu fiecare nouă cădere...¹¹⁷⁾.

Și pe acestea le-a „fotografiat” Giulgiul sfânt. Genunchiul drept în asemănare cu stângul, pe lângă înfățișarea ce arată de-a fi mai lovit, prezintă numeroase jupuiți de variate forme și mărimi. Leziunile care se observă și felul cu care sunt dispuse pe genunchiu ne mărturisesc că sunt născute din căderea pe un teren ne uniform, și acoperit cu pietre, a căror

¹¹⁷⁾ Op. cit. Parte II. Libro VI. c. XXI. Nr. 1367.

acțiune cu probabilitate a fost micșorată de haina ce acoperea genunchiul.

Genunchiul stâng prezintă leziuni mai mici și mai puțin evidente, ceea ce înseamnă că povara crucii și a trupului o resimți mai întâiu genunchiul drept, apoi cel stâng¹¹⁸).

„Și l’au răstignit pe dânsul“

Marcu 15, 25.

Giulgiul a pus în cumpănă multe gânduri și a înfruntat o mulțime de școli iconografice cu icoana celor cinci rane. Dar spune adevărul, iar adevărul este greu de purtat de către simțirea noastră.

Victima trebuia întinsă pe lemnul crucii, dar înainte desbrăcată. Haina lui Isus era lipită de răni, de întreg trupul, căci întreg era numai o rană. Desbrăcarea lui Isus a fost sălbatecă. „Înlăturata-ți vreodată primul pansament așezat pe-o rană largă și uscat pe ea? Poate ați îndurat această operațiune, care uneori reclamă anestezie generală? Fiecare firicel de lână lipit de suprafața crudă smulge nenumăratele terminațiuni nervoase ale răni. Aceste mii de lovituri dureroase se adună și se înmulțesc făcând să crească sensibilitatea sistemului nervos. Dar când leziunea este egală cu întreg trupul, deosebit de cruntă pe spate, atunci te întrebi cum de nu a urmat sincopa?¹¹⁹).

Desbrăcat a doua oară, Isus se întinde pe lemnul de tortură. Timpul anatomic al răstignirii avea să fie scurt, foarte scurt, abia câteva secunde. Ceea ce era mai anevoios urma străpungerii membrelor și era fixarea cuielor în lemnul mai rezistent. Operațiunea era ușurată de pregătirea prin scobirea de dinainte printr’un sfredel.

Oamenii care se’ndeletniceau cu răstignirea, aveau o cunoaștere practică a anatomiei omenești. Experiența îi învățase cu prisosință. O lovitură de ciocan și cuiul străbate carnea și tintuiește brațul pe lemnul rece. Giulgiul ne arată calea pironului. Sângele ieșit din rana mânei stângi s’a absorbit pe pânza de in. Rana nu este în palmă, ci mai sus, la încheietura palmei și-a brațului, între oscioarele numite carpiene, în spațiul cu numele: a lui Destot. Despărțind osulețele cu o

¹¹⁸) Judica, op. cit. p. 101—102. — P. Vignon Op. cit. p. 48.

¹¹⁹) Dr. P. Barbet: „La passion corporelle de Jesus” în „La Vie spirituelle” ’ Fevrier 1940. p. 124—125.

singură svâcnitură cuiul a și ajuns la lemn, fără să provoace vre-o serioasă emoragie, deoarece nu atinse nici-o vână mai de căpetenie. Aci, în dreptul pulsului, un ligament viguros prinde cuiul pe care nimeni, nici voia, nici întâmplarea nu-l mai smulge, brațul rămânând prins de traversă ca și când ar fi crescut din ea. Cuiul pătrunsese puțin în linie curmezișe, cu vârful mai în spre palmă, cu capul mai în spre cot.

Zecile de experiențe ale dr. Petru Barbet și alții, confirmă mărturisirea Giulgiului asupra ranelor sfinte. „Există un pasagiu anatomic preformat, normal, o cărare firească pe care cuiul trece cu ușurință și unde e reținut cu vârtoșenie de oasele carpiene și de ligamentul anular anterior.

Vărsarea sângelui a fost foarte măsurată, sânge aproape numai vânos; cuiul nu întâlnește nici-o arteră de căpetenie cum ar fi arcadele palmare, altcum ar fi lăsat o mare pată de sânge pe dosul mânei lipită de cruce și ar fi putut provoca o emoragie mortală.

Se poate oare ca acei călăi experți să nu fi cunoscut din experiență acest loc potrivit pentru răstignirea mâinilor, atât de lesne aflat și atât de avantajos? Răspunsul naște dela sine. Chiar aci ne arată și Giulgiul urma cuiului¹²⁰⁾. Brațul drept nu a lăsat tiparul ranei pe pânză, deoarece mâna stângă îl acopere tocmai peste încheietură, lăsând liber dosul palmei care apare nerănit de cui.

O altă surpriză a Giulgiului care ne adâncește în cunoașterea ranelor dela braț a Domnului Isus: una fiecare din mâini nu a lăsat pe pânză decât tiparul a patru degete, deosebit de lungi la mâna dreaptă. Unde este degetul al cincilea, degetul cel gros? Experiențele medicale au venit și aci cu lumina lor. Cuiul străbătând încheietura, rănește și în parte sfâșie nervul *median*. Excitarea mecanică a lui aduce cu sine contragerea mușchilor tenarieni care încovoiaie brusc degetul cel gros în palmă, în timp ce celelalte degete se îndoaie ușor. Isus a agonizat, a murit și a intrat în rigiditatea cadaverică cu degetele groase îndoite în palmă.

Nervul median mai este și un nerv sensibil. Văd pe Mântuitorul cu fața teribil contractată în momentul când cuiul sfârtica în parte nervul acesta mare; o durere de nedescris și grăbită ca o fulgerare, străbătând brațul a izbucnit ca o săgeată de foc până la umăr și sfârși cu o lovitură grozavă la creier. Este cea mai nesuferită durere pe care o poate încerca

¹²⁰⁾ „Les cinq Plaies du Christ” p. 20.

un muritor! Această tortură provocată de rana trunchiurilor nervoase aduce de cele mai multe ori sincopa. Fericită victima care moare, sau a cărui nerv este tăiat! Un cuiu nu reușește să sfârtice în întregime nervul, ci răbindu-l îl ține întins cu rana lui pe cuiu, ca o coardă de podul vioarei. Așa a fost cu Isus pe cruce timp de trei ore. Nervul tremură cu fiecare mișcare, senzația de chin se înmiește cu fiecare tremurare: vreme de atâtea ore răstignirea cu alaiul de chinuri este la început, căci reîncepe cu fiecare clipă care înmiește toată durerea în continua apăsare pe nervul median.

Unde este moartea? De mult ar fi trebuit să vină; ea dă târcoale în jurul unei vieți ce nu se apleacă, prelungindu-și zilele ca să dea plinire mării și sfintei dureri.

E rândul celuiilalt braț. Aceeaș manevră, aceeași operațiune, aceeași durere, de astădată cunoscută în grozăvia ei. Aci urmele de pe Giulgiu ne mai descopăr ceva, observă medicul legist Giovanni Judica¹²¹). Poziția de hipertensiune a celor patru degete întipărite pe pânza funebrală, precum și vastele jupuiuri a fiecăruia din degete și-a dosului palmei în dreptul pulsului, arată că mâna dreaptă a fost mai sălbatec chinuită decât mâna stângă. A fost mai violent și mai crud apăsată de asprul lemn al crucii. Și poate, cuiul împins printr'o mișcare de rotație, ca să străbată mai bine țesuturile vii și în-deosebi lemnul mort, a sfârticat și tăiat cu desăvârșire tendoanele mușchilor flexori ai degetelor, și la suprafață și în adânc. În absența acțiunii acestor mușchi cu tendoane rupte, s'a resimțit numai acțiunea mușchilor extensori care au dat degetelor arcuirea aceasta înafară, pe spate, rămasă pe Giulgiu.

Sfinții vizionari cari s'au făcut contemporani ai Patimilor prin extazul dragostei compătimitoare, prind un amănunt referitor la pironirea brațelor. Fixat prin cuiu unul din cele două brațe, al doilea rămâne prea departe de locul dinainte pregătit în lemn, ca metalul să străbată mai lesne. Atunci un gâde apăsând pieptul lui Isus cu genunchii, celalalt trăgând brațul au executat o tracțiune de câțiva centimetri, ca încheietura pulsului să dea în dreptul locului pregătit pentru cuiu. Înțelegem pentru ce degetele, dosul palmei și-a pulsului au fost mai violent chinuite și frecate de lemn. Și acest detaliu s'a înscris pe sfânta Pânză.

Recitesc capitolul 32 al Fericitei Angela din Foligno, în-

¹²¹) Docent de medicină legală la Universitatea regală din Milano, în op. cit., p. 95—96.

titulat: „Cuiele”. Ea dorește să vadă bucățile de carne împinse și afundate în lemn de cuiele, poate nițel turtite în vârf. Cugetul la această suferință a lui Isus îi cauzară atâta durere că nu se mai putu ține pe picioare. Își înclină capul și se prăbuși. Atunci Isus își aplecă fruntea pe brațele ei întinse la pământ, și îi arată frumusețea mâinilor și a gâtului său...¹²²⁾ Aci mor cuvintele și vorbește tăcerea... Ci să reținem că fiecare gând izvoritor de compătimire față de Isus pătimitorul, este embrionul grăbit în creștere a unei bucurii care nu încapă în spațiul expresiunilor noastre.

Brațele Mântuitorului de acum sunt imobilizate pe traversa crucii. Călăii înhață patibulum-ul ca să-l fixeze de stâlful vertical, de *stipes*. Cu un gest grăbit, cu un efort deosebit traversa cu Isus aninat de ea este ridicată în aer o clipă, apoi atârnată de *stipes*.

Trupul aplecându-se cu toată greutatea, întinde brațele. Dacă cuiele ar fi fost în palme, unde toate organele sunt în linie verticală, ar fi rupt țesuturile și pielea și ar fi scăpat printre degetele sfârticate. Probele făcute au dat dreptate Giulgiului. Dar cuiele înfipite la încheieturi rezistă la orice violență; povara trupului nu face altceva decât să enerveze până la excесе neînchipuite toată simțirea omului. Se apleacă trupul, brațele pierd ceva din linia orizontală, iau linia piezișe într'un unghi de 65°, iar sângele se prelinge pe braț înspre cot, șerpuiind răsfirat. Așa a rămas întipărit și pe Giulgiu.

Spatele ca o singură rană a răzuit dureros lemnul aspru. Ceafa s'a izbit de grinda verticală și vârfurile mușcătoare a spinilor au sfârticat mai profund craniul. Capul a fost silit să se aplece înainte, neputând să se odihnească răzimat de lemn din pricina coafurei de spini, a căror împunsătură se întetea cu fiecare încercare de-a îndrepta puțin capul. Și nervii medianici pe cuie îngână cântul chinului încă necântat în viața omului.

Până va rămânea în viață nimeni nu-i va mai schimba poziția brațelor, întinse în gest uriaș și fierbinte de îmbrățișarea. Martorii iubirii sunt de față: ranele. De cât timp mă așteaptă această îmbrățișare a Mântuitorului cu brațele rănite, nu știu. Înțeleg că iubirea aceasta nu este o idilă și nici o confesiune sentimentală. E angajat aci destinul meu etern.

Sfânta Gertruda văzu între ea și idealul vieții sfinte, un gard viu de spini, și nu întrezărea nici o putință să-l treacă

¹²²⁾ Op. cit. p. 126.

și să ajungă la fermecătorul chip de tânăr, icoană a rostului și menirii ei. O mână delicată o cuprinse, o ridică fără caznă și-o așează alături de țință. „Și văzui pe această mână perlele scumpe a rănilor sfinte, care au nimicit tot ce ar fi putut împiedica să ajung la țință¹²³⁾).

*Tuae sancte manus istae
me defendant Jesu Christe,
Extremis in periculis.*

(sf. Bernard).

Trupul înălțat pe cruce putea să rămână atârnat numai cu brațele fixate de cuiele înfipite în lemn. Regula cerea și pironirea picioarelor.

Giulgiul ne dovedește că și în mormânt picioarele lui Isus au rămas nițel încrucișate. Ce s'a întâmplat? Călăul apucă piciorul drept, îndoi puțin genunchelul, ca talpa să se lipească de lemn și cu o singură lovitură vârî cuiul, de astădată nu la încheietură, cum fusese la mâini, ci în spațiul dintre oasele metatarsiene. Aci pătrunde foarte ușor, în timp ce nici zece lovituri de ciocan nu vor face să străbată pironul printre oasele încheieturii. Și nici nu avea rost, deoarece fixarea picioarelor pe stâlp, nu aducea decât o formalitate dureroasă acestui ritual penal al răstignirii.

Să precizăm: peste piciorul drept a fost adus cel stâng, a cărui talpă acoperi interiorul piciorului drept rămas aproape vertical pe lemn. Atunci numai călăul lovi în cui, în *unicul* cuiu care străbătu ambele picioare și se'nfipise în lemn; cu atâta ușurință se desăvârșește lucrarea. Emoragia ce a urmat nu a fost gravă și foarte departe de-a fi mortală. Nu curge decât sânge vânos.

Poziția aceasta a picioarelor, încrucișate și prinse cu un singur cui, a fost surprinsă de rigiditatea cadaverică și e vizibilă pe Giulgiu. Experiențele dr. Barbet confirmă și de data aceasta icoana rămasă pe pânza de in.

Degetele cele groase ale piciorului sunt ușor îndepărtate de celelalte, ceea ce ne arată că Isus nu a folosit încălțăminte, dacă nu sandale, ci mersul desculț.

Intr'o zi, când sf. Matilda sta să se odihnească, văzu pe Domnul Isus șezând pe un tron foarte înalt, și un scaun sub picioare. Și-i zise: „Odihnește-te aci pe picioarele mele și dormi”. Ea-și așează capul pe picioare cu urechea în dreptul

¹²³⁾ Op. citat Tom. I. Livre II. c. II. p. 68—69.

ranei sfinte. Auzi atunci că această rană clocote ca o căldare în fierbere. Ce spune? O întreabă Mântuitorul. Până să afle răspuns, îi zise Domnul: clocotul ei vrea să zică: Aleargă, aleargă! Așa era iubirea mea, totdeauna în fierbere și-mi zicea: aleargă, aleargă din oraș în oraș, din caznă în caznă, din propovăduire în propovăduire. Și nu mi-a îngăduit să mă odihnesc până ce nu am împlinit totul spre mântuirea noastră¹²⁴).

Fiul Omului nu are unde să-și odihnească capul; ai săi nu l-au primit; nu era loc în casa de oaspeți. Dar acum poate să stea în pace, în privința aceasta. Oamenii au aflat unde să-i dea odihnă, să nu mai rățească fără adăpost, fără pat, din cătun în cătun. Crucea e singurul loc pe care i l'am lăsat liber, de unde nu-l alungă nimenea, pe care nu-l pizmuește nimenea, singurul Domeniu aci pe pământ a Impăratului împăraților. Și l'am încuiat cu propriile-i răni în această inalienabilă proprietate, l-am dăruit domiciliu forțat pe Cruce.

Acest act de împroprietărire nu a costat pe călăi mai mult de două minute și Cuvântul lui Dumnezeu s'a lăsat să fie străpuns ca să-și desvăluie taina ascunsă din veac: Taina iubirii care se mărturisește prin suferință.

Mântuirea noastră se împlinește acum când ranele strâng pe Isus de cruce. Mântuirea noastră e *legată* de aceste răni. Proptit de răni Isus devine temeiul mântuirii.

Trei ore de agonie dăruiră Mântuitorului atárnarea pe cruce de rănile membrelor. Apoi urmă moartea, la ora voită de El.

Epuizat în urma neîntreruptelor emorații, începând cu sudoarea de sânge din Ghetzemani, Isus era torturat de sete. Deodată un fenomen ciudat se observă. Mușchii brațelor se înțepenesc dela sine într'o contracțiune care crește; degetele devin cârlige și întreg brațul e numai oțel înfierbântat. Sunt *crampele*, *cârceii* neuitați de cine i-a simțit vreodată. Trebuie să te oprești, să îngădui mușchiului să se destindă. Dar cum? Pe șale, pe pulpe se ivesc aceleași arcuiri bombate, monstruoase și rigide, iar degetele dela picioare pornesc a se încârliga fantomatic. Pare un rănit atins de tetanos, în prada oribilelor crize. Când crampele se generalizează, avem fenomenul *tetaniei*. Iată-l de față! Mușchii pântecului se pietrifică

¹²⁴) Sf. Matilda: „Le livre de la grace speciale”, Paris, II-me. C. VII. p. 169.

în valuri închegate, le urmează mușchii coastelor, a gâtului și mușchii respiratorii. Răsuflarea se face tot mai scurtă și la suprafață. Coastele ridicate de tracțiunea brațelor continuă să se mai ridice, lăsând o adâncitură în capul pieptului și sus, la clavicule. Aerul intră șuerând, dar nu mai iese. Chipul palid a dat în roșu, s'a schimbat în violet purpuriu, ca să sfârșească în vânăt. *Se înnăbuse!* Plămânii îndopați cu aer nu pot să-l mai elimine. Fruntea se acoperă cu sudoare, ochii împinși din orbite rătăcesc. Și acolo, în creier, o chinuire nebună lovește nemilos... Moartea?

Nu! Incet, cu o supraomenească caznă, crucificatul se priponește pe cuiul care țintuește de grindă picioarele, pe ranele ce ard. Genunchiul devine drept, iar trupul treptat se înalță ușurând povara brațelor. Atunci mușchii se destind, cel puțin mușchii pieptului, tetania cedează, plămânii încep a elimina aerul, fața își reia paliditatea de mai înainte.

Pentru ce atâta efortare? Vrea să vorbească: „Părinte, iartă-le lor, căci nu știu ce fac”. Ei da, pe noi, călăii lui ne iartă. Dar peste puține clipe trupul începe să se aplece din nou, încordând mușchii brațelor și a toracelui... iar tetania își reîncepe iadul. De fiecare dată ce va vorbi, de fiecare dată ce va respira, va trebui să se ridice, să-și regăsească suflarea rezemat în cuiul picioarelor. Și fiecare mișcare resfrânge asupra brațelor o durere nespusă, în tremurul nervilor mediani. Asta nu-i decât înăbușirea omului pe care îl spânzuri, pe care-l lași să răsuflă, ca apoi din nou să-l strângi de gât. Acestei înecări nu poate scăpa decât pe o clipă, printr'un act de voință și cu prețul unor chinuri din cale afară de sălbatice. Și iată că de trei ore durează lupta aceasta.

Sfântul lui Dumnezeu nu va gusta putreziciunea, însă de-acum toate *ranele îi sunt infectate*. Din ele începe a se prelinge o limfă gălbuie și străvezie, care se adună apoi, ici-colo într'o pojghiță ceroasă¹²⁵).

Isus nu-și pierde seninătatea. Majestatea dumnezească străbate prin rețeaua de răni ce și-au dat întâlnire pe față. Nimic nu-i scapă din ceea ce trebuie să se împlinească. Să-vârșitu-s'a! Și plecându-și capul, și-a dat sufletul.

Iară noi am rămas înaintea ranelor dela cari dumnezeirea nu s'a îndepărtat.

¹²⁵) Dr. Barbet: Artic. cit. p. 130. ssqu. în „Vie Spirituelle”.

„Și unul din ostași cu sulița coasta lui a împuns“

Ioan 19—34.

S'a sfârșit viața dar nu s'a pus capăt iubirii. Isus vrea să ne dovedească că iubirea e mai tare decât moartea, că moartea nu măsoară iubirea. Atunci îngădui să-i fie deschisă a cincia rană, cărare sfântă spre Inima dumnezească.

Sufletul se despărțise de trup, dar nu se despărțise dumnezeirea. Cuvântul era în trupul mistuit de răni. Ultima rană care ne arată drumul spre viața veșnică, va fi deschisă în absența sufletului omenesc, dar în prezența dumnezeirii. Am îndrăzni să spunem: nu mai e rana Omului, *este rana lui Dumnezeu*, a Dumnezeului care este Iubire.

Celelalte patru răni străbat și trec dincolo de trupul lui Isus, ca pentru a ne învăța să nu oprim credința și iubirea noastră la omenimea lui, ci să trecem spre dumnezeirea lui. Rana primită în coastă se *oprește* în Inimă, când trupul lui Isus nu mai era împreunat cu sufletul ci numai cu dumnezeirea. La aceasta trebuie să ne oprim viața. Rana Coastei ne duce la Hristos Dumnezeu. Drept ce sf. Toma vârându-și degetele în ea se închină copleșit de har zicând: „Domnul meu și Dumnezeuul meu”. La această deplină închinare trebuie să ne ducă și pe noi rana Coastei și-a Inimii Mântuitorului Isus.

Chiar dacă Isus nu ar fi fost mort când Longinus i-a străpuns coasta și inima, lovitura era de moarte. Pentru ce, se întrebă sf. Bernard, a trebuit să se mai adaogă o altă rană, nu era destul de rănită Inima de iubirea ce ne-o poartă? Și o rană singură în inimă răpune inima. Iar Inima lui Isus a fost răpusă mai întâiu de rana iubirii lăuntrice.

Ci a venit și rana din afară ca prin rana cea văzută să vedem nevăzuta rană a iubirii. Rana trupească ne desvăluie rana sufletească¹²⁶). Ni se arată astfel intrarea în împărăția iubirii. De acum ne este accesibilă nouă muritorilor iubirea lui Dumnezeu.

Din cele cincisute răni ce se numără pe Trupul Domnului, întipărite pe Giulgiul sfânt, rana Inimii este cea mai mișcătoare deși nu era însoțită de durere ca celelalte răni. Pare că aceasta este rana Iubirii pure, care nu ține socoteală de moarte, e rana în prezența lui Dumnezeu, cum spusei mai sus, este rana din care au băut sfinții gâlgăirile nețărmuritei bucu-

¹²⁶) Sf. Bernard: „De Passione Domini” C. III.

rii a răscumpărării, este rana pomenită numai de ucenicul pe care-l iubia Isus.

După legea evreiască trupul osânditului nu putea să rămână pe cruce în ajunul unei astfel de sărbători. Noaptea trebuia să surprindă cadavrele detașate de pe cruce. În acest caz trebuia grăbită moartea condamnaților. Celor doi tâlhari se frânseră fluerile cu drugi de fier. Moartea lui Isus nu mai trebuia grăbită; soldatul voia totuși să o confirme, și lucru neobișnuit cu un răstignit, înfipse în coasta lui lancea și în urma ei a grăbit o undă de sânge și de apă. „Și cel ce a văzut a mărturisit și adevărată este mărturisirea lui...” ca să credem.

Giulgiul sfânt a prins această scenă, și ca o străveche și cucernică pomenire ne-a adus-o până în zilele noastre.

Lancea a lovit la dreapta, mai mult orizontal decât pieziș, alunecă pe coasta a șasea, străbătu plămânul și întâlni inima la opt centimetri dela intrare și pătrunse în auricula dreaptă a ei. Era firesc ca soldatul Roman, iscusit luptător, să caute inima cu o lovitură clasică în scrima vremii, nu la stânga, unde toracele era totdeauna apărat de scutul luptătorului, ci la dreapta.

La un mort numai auricula dreaptă a inimii are sânge lichid. Dacă lovitura sulitei ar fi venit să caute inima la stânga, ar fi străpuns ventriculele ei, lipsite de sânge la omul mort. atunci nu ar mai fi putut „ieși sânge”.

Isus trebuia să fie mort, altcum plămânul se contracta și nu permitea sângelui să curgă înafară, înainte de-a umplea cavitatea pleurică, destul de mare. Așa se întâmplă că o străpungere a inimii care aduce moartea subită, nu lasă aproape nici o urmă de sânge pe rană.

Din rana Mântuitorului a curs și apă. De unde? Când moartea este precedată de-o agonie dureroasă și lungă, în pericard, sacul care înconjoară inima, se adună o mare cantitate de serozități de aspectul apei pentru orice profan al medicinei, numită și de medici „hydropericard”.

Lancea soldatului străbătu partea îngustă a plămânului și înaintă prin pericard la inimă; sângele mai abundent țâșni întâiu mai apoi eși lichidul seros aproape incolor. Ioan văzu sânge și apă.

Când Isus a fost coborât de pe cruce și ajunsese în poziția orizontală în mormânt, sângele din vâna cavă inferioară, încă perfect lichid, sânge în cantitate mare, căci vâna e largă

și lungă, trecu în auricula dreaptă a inimii și prin tunelul lăncii curse în afară nu mai mult în jos, ci în laturi încingând mijlocul. Pe Giulgiu s'a întipărit și acest brâu de sânge peste mijlocul Mântuitorului, la spate¹²⁷).

După mărturisirile savanților dela Sorbona, rana coastei și-a Inimii lui Isus este cea mai realistă figurație de „Sânge mort”. Această rană care dovedește acum moartea neîndoelnică, va dovedi învierea cea de-a treia zi.

Ce poate fi mai mântuitor decât această rană? Se întreabă sfântul Augustin. Nu spune Evanghelia că soldatul a lovit sau a rănit, ci a „deschis” — *aperuit* — coasta lui Isus, căci deschidea astfel poarta vieții din care au eșit Tainele Bisericii fără de care nimeni nu se poate mântui¹²⁸).

Iată deschisă poarta prin care trebuie să intrăm. Alergați cu toții, voi, care iubiți paradisul, locul fericirii fără de sfârșit... Veniți cu toții, coasta este deschisă. Tâlharul cel bun ne arată pe unde să intrăm, și ne învață prin pilda sa să nu desnădăjduim: „Intrați pe poarta strâmtă”, zice Domnul. Este vre-o deschizătură mai strâmtă decât aceasta săvârșită de soldat în coasta divinului Crucificat? Totuși, aproape lumea toată a intrat prin această ușă... Prin această îngustă poartă a coastei lui Hristos pe cruce a intrat tâlharul transfigurat, Evreul pocăit și păgânul convertit¹²⁹).

Privește întinderea iubirii mele, zice Isus sf. Matilda arătând rana înspre Inimă... Intră, străbate Inima mea dumezească în lung și în lat; lungimea ei închipuește veșnicia bunătății mele, lărgimea ei iubirea față de tine și dorința de-a te mântui. Străbate și lungimea și lărgimea, sunt proprietatea ta; tot binele pe care-l afli în Inima mea este al tău¹³⁰). Și ea intră și-o află asemenea unui palat strălucit iar în mijloc sta Domnul odihnind pe un pat împodobit splendid... și la dorința lui sufletul se opri să poposească alături cu neîmpărtășită bucurie¹³¹).

Sfânta Fecioară îndemna pe stareța din Agreda să se apropie de această deschizătură, deoarece Isus a voit să primească și rana coastei, deasupra inimii, sălașul iubirii, ca

¹²⁷) Dr. P. Barbet: „Les cinq plaies du Christ” p. 26—34.

¹²⁸) In Joannem, Tract. 120.

¹²⁹) Sf. Augustin: Sermo super persec. barb. c. 7—8.

¹³⁰) Sf. Matilda, op. cit. Prem. Partie C. XXI.

¹³¹) Sf. Matilda, op. cit. Deuxieme Partie C. XXVII.

prin această uşă să intre sufletele, să-l guste şi să bea din aceeaşi fântână şi acolo să-şi aibă refugiul şi întâlnirea, acolo să-le fie odihna şi locuinţa sigură pe pământ. Acolo se învaţă legile şi însuşirile iubirii¹³²⁾.

Sfânta Gertruda, îndeosebi sfânta Ecaterina de Sienna a sorbit nu arareori din rana aceea sânge şi dulceată dumnezească. În 1370, 17 Iulie, Isus îi arată îndelung rana Coastei, o cuprinse şi-i apăsă buzele de ea, „aşa cum mama dăruieşte sânul noului născut”. „Sufletul meu pătrunse în acest refugiu sfânt mai presus de toate şi am învăţat multe lucruri despre natura lui Dumnezeu, şi nu ştiu cum aş mai putea să trăesc fără să mor de iubire”... Şi suspina: Doamne, mi-ai rănit inima¹³³⁾.

Poarta aceasta spre unicul adăpost sigur ni se păstrează deschisă şi astăzi. Când toate uşile ne vor fi încuiate, când am bătut zadarnic la toate porţile zăvorâte, şi ne-am tăbăcit genunchii în rugă, în faţa semenilor: „Deschideţi-ne, deschideţi-ne căci pierim de foame, de sete şi de frig”, fără să auzim alt răspuns decât ecoul jalnic al plânsului nostru, să nu ne pierdem nădejdea, ni s'a rezervat o UŞĂ care duce înspre livezile Edenului, înspre curţile bucuriei fără sfârşit: este RANA COASTEI lui Isus în dreptul Inimii. Atunci să ne întoarcem spre iubire şi celelalte ni se vor dăruia din prisosinţă.

Să încheiem capitolul cu aceste gânduri a sfântului Augustin: „Când mă frământă vre-un cuget necurat, alerg la rănilile lui Hristos; când mă smereşte carnea mea, amintindu-mi ranele Domnului, mă ridic; când diavolul îmi aşează vicleane curse, mă adăpostesc în sălaşurile îndurării Domnului nostru, Fiul lui Dumnezeu: în nici o împotrivire nu am aflat o aşa de bună doctorie ca în rănilile Domnului Hristos...”

„Longinus mi-a deschis cu lancea coasta lui Hristos şi am intrat şi acolo mă odihnesc în pace... şi-a întins mâinile pe cruce şi-a lărgit braţele sale spre a îmbrăţişa pe cei păcătoşi. Pe braţele Mântuitorului meu vreau să trăesc şi să mor... Mântuitorul meu şi-a aplecat capul în moarte, ca să sărute pe cei iubiţi ai lui. Sărutăm pe Dumnezeu de câte ori iubirea faţă de El tresare în inima noastră¹³⁴⁾.

¹³²⁾ Op. cit. Partea II. Cartea VI. Cap. XXIV.

¹³³⁾ Joergensen, op. cit. p. 137—138.

¹³⁴⁾ Sf. Augustin „Manuale” C. XXII—1. C. XXIII—2.

Să revenim la izvoarele uitate¹³⁵⁾.

Intre anii 1841 și 1907 trăi în orașul Chambery, în sânul mănăstirii Maicelor Visitandine, Sora Maria Marta Chambon. Sufletul umil și puțin înzestrat cu însușiri firești, a fost ales de Mântuitorul Isus să dea lumii strigăt de alarmă sfântă: să ne întoarcem la izvoarele uitate a ranelor Domnului.

În 1867 Savoia era bântuită de coleră, care pretutindeni secera nenumărate victime. Maicele mănăstirii rugară pe Domnul să cruțe copilele școalei lor de îngrozitorul morb. Isus promise că epidemia nu se va atinge de nimeni din comunitate, ceru în schimb câteva fapte de pocăință și în deosebi „rugăciuni în cinstea sfintelor răni”.

Îi zise sfânta Fecioară: „Tu, fiica mea, ești aleasă ca să stâmpери Dreptatea Dumnezească, făcând să rodească vrednicile Patimilor preaiubitului meu Fiu Isus și-a sfintelor sale rane”.

Mai cu seamă Isus Domnul o încredință asupra sortii pe care i-o împărtășise, de-a răspândi în lume evlavia către sfintele sale rane. „Eu te-am ales ca să deștepți evlavia către sfintele mele Patimi în vremile vitrege în care trăești”. Și arătându-i sfintele răni ca o carte deschisă, Învățătorul adăugă: „Nu-ți îndepărta privirea dela această carte și vei întrece în învățătură pe cei mai mari înțelepți. Rugăciunea către sfintele rane cuprinde tot”.

„Vreau ca prin această evlavie să se sfințească nu numai sufletele cu care trăești ci încă multe altele”.

Și ca s’o îndemne la o râvnă tot mai caldă îi arată fructele ce pot fi dobândite cu evlavia către sfintele răni.

„Fiica mea, de fiecare dată ce oferiți Tatălui meu vredniciile rănilor mele, dobândiți bogății fără număr”.

¹³⁵⁾ Capitolul rezumă mai multe pagini din cartea „Suor Maria-Marta Chambon”, op. cit.

„Părintele meu se complace în oferta sfintelor mele rane. Să-I oferi ranele mele e tot atât cât să-I oferi Mărirea sa; e tot atât cât să dăruiești Cerul Cerului.

„Trebuie să faceți să rodească aceste comori a sfintelor mele răni. Nu trebuie să rămâneți săraci cât timp Tatăl vostru este atât de avut. Bogățiile voastre sunt Patimile mele preasfinte.

„Un lucru mă îndurerează: — adaugă Domnul Isus — și acum unele suflete socotesc *evlavia* către sfintele mele răni drept un lucru ciudat, nepotrivit și bun de dat uitării; deaceia mulți se îndepărtează de ea.

„In ceruri am mulți sfinți care s'au închinat sfintelor mele rane; dar pe pământ aproape nimeni nu mă onorează în felul acesta.

„Nu trebuie să vă temeți de-a arăta rănilor mele sufletele. E ușoară și potrivită calea rănilor mele pentru a ajunge în Paradis.

„Voiu dărui totul ce mi se va cere prin *evlavia* la sfintele mele rane.

„Fiica mea, unde s'au plăsmuit sfinții dacă nu în ranele mele? Din ranele mele ies rodirile sfințeniei. Precum se curățește aurul în topitoare și se face mai frumos, așa trebuie să vă așezați sufletele în ale mele sfinte rane; aci se vor curăți ca aurul în cuptor”.

Ranele sfinte au o minunată putere de-a întoarce pe cei păcătoși. Strânsă de durere, Maica Maria Marta se ruga într-o zi pentru păcătoși. Învățătorul îi răspunse cererii, învățându-o această rugăciune:

„Isuse al meu, iertare și milă pentru vredniciile sfintelor tale răni”.

Și adause: mulți vor simți rodul acestei invocări.

Altă dată spuse: „E dorința mea ca Preoții s'o spună penitențelor în sfântul Scaun al spovedaniei.

Păcătosul care va rosti următoarea rugăciune va dobândi întoarcerea sufletului său:

„Părinte veșnic, îți ofer rănilor Domnului nostru Isus Hristos, ca să vindecî rănilor sufletelor noastre”.

Aceste rugăciuni sunt mireasmă de mângăere și putere în neșaz. Bolnavii care o vor recita vor fi ușurați și la suflet și la trup.

„Moarte nu va fi pentru acela care-și va da sufletul în rănilor mele, ele dăruiesc adevărata viață”.

Pe zi ce trece Isus i se înfățișează tot mai simțitor cu ranele sale preasfinte. Uneori îi strălucesc de imbată cu bucurie; alteori sângerează și zgudue sufletul de mâhnire: „Vreau să le vezi așa, ca să înțelegi mai bine ce am făcut coborînd pe pământ și suferind pentru tine”.

În aceste minunate arătări Mântuitorul îi apare cu toate Ranele sale, cu trupul sfârticat bucăți: „În mine nu vei afla decât răni. Din ele să scoți har pentru lume; aceasta este menirea ta”.

„Iată ce arăt eu tuturor sufletelor: ci sunt puține care-și ațintesc privirea spre ele. Tu, fiica mea mă privește dela cununa de spini, până la picioare și meditează”.

Uneori îi arată câte o rană rînd pe rînd și o îndemnă să soarbă din ele harurile tănuite în adâncul lor de durere, iubire și dulceață.

Cu multă insistență Isus recomandă evlavia față de suferințele îndurate din pricina cununii de spini. „*Cununa de spini* m'a făcut să îndur mai mult decât oricare altă rană. A fost pentru mine cea mai cruntă suferință după aceea din Grădina Măslinilor”.

Îi zise într'o zi: „Iată *Capul* acesta care a fost străpuns din dragoste față de tine, și pentru vredniciile căruia vei fi încununată într'o zi. Cununa de spini îți va obține coroana de slavă cerească”.

Și Domnul dăruiește celor iubiți acest dar al cununii de spini; ea este mărirea sfinților, dar până ce sunt pe pământ le e pricină de cazne. „Aleșii mei cei adevărați caută să îndure cât am îndurat și eu...” Din fiecare spine ieșia o rază de slavă pe care nu o poate descrie.

Dorește ca aceste suflete să fie cuprinse de caldă compătimire față de chinurile la care a fost supus capul lui cel sfânt. Arătându-și capul străpuns, cu șiroaie de sânge pe față, îi zise mâhnit: „Privește pe Acela pe care-l cauți! Vezi în ce hal se găsește? Privește... la spinii din capul meu și oferă Părintelui ceresc vredniciile acestor rane pentru păcătoși... Mergi și-mi caută suflete!...”

Cununa mea de spini va lumina cerul și spiritele cele ferice...”

• Cununa de spini care încântă pe cei aleși este groază pentru cei osândiți. Contemplă odată tribunalul veșnic unde sunt judecate sufletele; totul era iluminat de strălucirile cununei de spini. Sufletele treceau neîntrerupt prin fața drep-

tului Judecător; sufletele celor drepti se aruncau cu încredere în brațele Mântuitorului; sufletele celor păcătoși la vederea cununei de spini, pomenind iubirea Domnului, pe care au disprețuit-o, se prăvăleau cu spaimă în adâncurile focului veșnic.

Arătându-i rănila strălucind ca atâtea stele lucitoare, iar rana coastei coplesind cu lumina pe toate, îi zise: „Iată izvoarele din care trebuie să scoți totul. Dar tu vino în rana coastei mele... Este rana iubirii din care emană avânturile mari. Așează-ți aci buzele ca să sorbi dragostea pe care s'o împrăști în lume. Adă-ți aci mâna și ia comorile mele... Nu le mai pot păstra, atât de mare îmi este dorul de-a le dăruî”.

La sărbătoarea sfintei Inimi arătându-i „Rana iubirii” îi zise: „Iată unde v'am așezat!... Acesta-i locul pe care vi l-am rezervat; iată centrul vostru —... Vreau să mă iubiți fără nici-un sprijin omenesc”.

Ne cheamă să intrăm prin rana coastei în Inima lui, dacă vrem să cunoaștem mila dumnezească.

Arătându-i-se într'un praznic de Paști în toată strălucirea orbitoare a Invierii, îi zise: „Cu toate acestea eu cerșesc ca unul dintre cei mai săraci. Chem fiii mei unul câte unul... și îi aștept...”

Isus stăruia asupra binefacerilor acestei evlavii arătând roadele vredniciilor ranelor sfinte.

Biserica va birui prin sfintele rane, sigur nu cu un triumf vizibil, pe care nu-l va avea aci pe pământ, ci prin biruința harului în suflete.

„Fiica mea, îi zise Domnul, trebuie să-ți împlinești menirea încredințată: de-a oferi veșnicului Părinte ranele mele, căci prin ele trebuie să se împlinească biruința Bisericii prin mâinile Mamei mele Neprihănite”.

Mântuitorul o preveni dela'nceput împotriva unor închipuiri prea omenești, care visează o biruință materială vizibilă, universală a Bisericii. Sub barca lui Petru valurile nu se îmblânzesc niciodată cu desăvârșire, ba de cele mai multe ori cei din barcă trebuie să tremure în fața furiei lor. Luptă, luptă fără istov, iată viața Bisericii. În aceste lupte ruga este arma aleasă de Dumnezeu, iar ruga este mai binecuvântată

când se face în numele ranelor răscumpărătoare, „Scoate fără oboseală putere din aceste izvoare pentru izbânda Bisericii”.

Maria Marta, în vremuri grele cerea ocrotire asupra sfântului Părinte, a Papei Pius IX.: „Din rănilile mele se răspândesc asupra lui deosebite haruri”, îi răspunse Domnul.

În anii grei, 1868—70, intețeau flacăra rugăciunilor. Pe când comunitatea mănăstirii se ruga pentru nevoile Bisericii, invocând scutul sfintelor răni, Isus se arată maicii Maria Marta, răstignit, cu sângele curgând îmbelșugat din sfintele rane: „Acest sânge este pentru locțiitorul meu Pius al IX-lea” iar sângele nu contenea: „Acesta apoi e pentru Miniștrii mei... pentru toți, chiar și pentru aceia care nu-mi cer lumina”.

„Satana atacă furios, încercând să nimicească Biserica. Multe lumini se vor întuneca, și mulți din acei ce păreau colcoane se vor prăbuși”.

„Fiica mea, rugați-vă”.

Sufletele păcătoșilor sunt beneficiarele meritelor dobândite de sfintele rane.

„Marea nenorocire a vremii stă în numărul redus de suflete ce se mântuesc!... Trebuie să vă rugați neîntreput pentru păcătoși”.

„Cu fiecare cuvânt rostit din rozarul rănilor las să cadă un picur din sângele meu pe sufletul unui păcătos.

„De fiecare dată ce ștergeți păcatele oamenilor cu ranele mele, faceți mai mult decât Veronica. Ceea ce-mi înlătură ea de pe Față era ușor, dar păcatele sunt foarte povarnice”.

Li cerea să ofere des dumnezeieștii Dreptăți vredniciile rănilor, ca să dobândească mântuirea păcătoșilor.

Alteori o'mpovăra cu *suferințele muribunzilor* ca să le obțină o moarte cucernică, un creștinesc sfârșit al vieții... „Să oferi deseori meritele sfintelor mele rane, pentru persoanele care mor în cursul zilei, sau în această noapte”.

Văzu odată izvorînd din sfintele răni raze strălucitoare, care învesmântau toate sufletele răscumpărate de vredniciile Mântuitorului. Iar acei care au fost împreună lucrători la mântuirea lor, dobândeau o luminoasă slavă. „Voi lărgiți împărăția lui Dumnezeu, dacă lucrați ca sufletele să aibă profit de binefacerile Patimilor mele”.

Și sufletele uitate în Purgator, prin care trecem aproape cu toții, trebuie să simtă rodul ranelor dumnezeiești. „Fiica mea, privește rănilile mele. Oferă-le pentru sufletele din Purgator. Durerile sfintelor mele Patimi sunt binefacere pentru aceste sărmăne suflete; ci trebuie să le aplicați lor vredniciile”.

În timpul unei rugăciuni de noapte, pentru ușurarea sufletelor din Purgator, Isus răstignit i se arată și îi zise: „Vreau să-ți dăruiesc câte un suflet pentru una fiecare din rănilile mele”. Vedea atunci, din când în când, câte un suflet ieșind din rănilile Domnului și luându-și zborul spre ceruri: primul suflet și al doilea ieșiră din ranele picioarelor, ultimul din rana mâinei drepte: „Acesta era cel mai scump”, îi fu șoptit.

Într-o seară, Maica împovărată de mortificarea trupeză, era întinsă pe dușumeaua fără pătură, și suferea amar. Mai multe suflete din Purgator i se arătară și-i ziseră: „Ziua ta de mâine va fi pentru noi”.

Și fu cu adevărat o zi din cale afară de chinuitoare, una din acelea în care Domnul îngădui Satanei să pună la încercare răbdarea sufletului drept.

Uneori, cu cerească îngăduință, aceste suflete vin să-i mulțumească. Cunoscând mai dinainte boala și moartea unui credincios parohian, Mântuitorul îngădui să pătimească pentru el. „Pentru mine ai suferit atâta. Îți datorez mântuirea mea: locul meu trebuia să fie în iad, și iată-mă în raiu, prin vredniciile sfintelor rane a Mântuitorului, pe care le-ai învocat pentru mine”, așa-i spuse sufletul.

Biserica, păcătoșii din valea plânsului și sufletele din Purgator simțiau rodul binecuvântat al izvoarelor prea uitate: ranele Domnului Isus. Pe drept o întărea Mântuitorul:

„Fiica mea, crezi că pot să rămân surd față de sufletele care se roagă în numele sfintelor mele răni? Nu am inima ingrătă a făpturii mele; țin socoteală de toate. Inima mea este mare și simțitoare! Rana Inimii mele se deschide larg ca să cuprindă tot ce trebuiește”.

În aceeași clipă și văzu rănilile Răscumpărătorului ca atâtea sori, a căror strălucire îi lua vederea: Cununa de spini și Inima erau focare de lumină deosebită: „Fiica mea, iată ceea ce-ți este dat să vezi! După ce te vei ruga acestor răni în timpul vieții, le vei contempla în veșnicie”.

Cinstirea sfintelor Răni

„Fiii mei, vorbește misticul Tauler, toate ranele Domnului nostru Isus Hristos s'au vindecat, afară de cele cinci răni sfinte care trebuie să rămână deschise până la sfârșitul veacurilor. Cuvintele nu pot exprima strălucirea dumnezeirii care țâșnește din ele și nici fericirea ce-o primesc prin ele îngerii și sfinții; prin ele va trebui să intrăm în veșnica moștenire, în domeniul Părintelui. Portarul acestor intrări este Spiritul Sfânt. Dragostea-i dulce, ne este la îndemână, numai s'o cerem, ca să ne așeze la intrarea acestor porți și să ne ducă prin ele la moștenirea veșnică a Părintelui. Cine trece prin ele cum se cuvine, nu poate să rătăcească drumul!”¹³⁶).

Eu sunt ușa, zice Rana Coastei lui Isus, de va intra cineva prin mine se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla.

Să ne întoarcem deci la izvoarele prea neluate în seamă a răscumpărării noastre. „Cei ce sunt însetați, veniți de beți...” ne invită proorocul Isaia. „*În tine sunt izvoarele noastre, Doamne*”. Nu vrem să rătăcim săpând cisterne și scobind pământul după puțuri de apă ce nu răcorește, ci aduce moartea prin sete nepotolită. La tine aleargă. „Cel ce vrea, să ia în dar din apa vieții”.

Fântânile acestea sunt veșnic proaspête, cu apă curgătoare; nimeni nu le va putea astupa.

Să cinstim sfintele rane, alăturând cu resemnare, cu încredere și cu iubire rănilor noastre durerilor Lui, spre *ispășire*.

Să privim deseori cele cinci găuri și să *compătimim efectiv* pe Acela care a luat asupra-i păcatele noastre.

Ci este apoi o dorință deosebită a Mântuitorului, referitor la felul în care să-i fie slăvite rănilor sfinte. La oarecare oră din noapte, vinerea, câte cinci persoane să se roage fiecare cinstind în acest timp una din cele cinci rane. Este *Ora sfântă*, în cinstea sfintelor rane.

Vom putea fiecare în răstimpul Orei sfinte să cinstim pe rând câte una din rane și să cerșim binecuvântarea lor asupra intențiunilor noastre.

O altă practică este recitarea celor două invocațiuni in-

¹³⁶) Sermone de Tauler, Tome II, Serm. LIV. p. 376. — Edit. de la Vie Spirituelle.

spirate și dictate de Domnul, sub forma ulterior alcătuită de „Rozarul sfintelor rane”. Rugăciunea se începe cu „Sfinte Dumnezeule”, apoi se recită pe boabele mici a rozarului: „Isuse al meu, iertare și milă, pentru vredniciile sfintelor tale răni”. (300 zile indulgență, pentru fiecare rostire).

Iară pe boabele mari a rozarului: „Părinte veșnic, îți ofer rănilor Domnului Nostri Isus Hristos, ca să vindecî rănilor sufletelor noastre”. (Indulg. 300 zile).

Deseori în zi putem rosti aceste invocațiuni atît de plăcute Domnului, sărutînd icoana celor cinci rane pentru iertarea păcatelor săvârșite cu cele cinci simțuri, cum făcea sfînta Gertruda.

Astfel purificați să ne apropiem de buzele aurite ale potirelor și să sorbim sfîntului Sânge care nu ar fi putut să fie proaspăt și cald și viu și dătător de viață, acum după douăzeci veacuri, dacă ranele sfinte s'ar fi închis odată cu învierea Domnului Isus.

Sf. Euharistie este sora ranelor lui Isus, iar a ne împărtași înseamnă a gusta rodul sfintelor rane. Aceasta este suprema închinare dăruită acestor guri mărturisitoare a Iubirii veșnice, rănilor Domnului Isus Hristos.

Să fim alături de Isus în viața-i de Patimă și rană ca să fim împreună în viața de fericire și slavă.

O, Jesu bone, si tam dulce este flere de te, quam delectabile est gaudere de te!

O Isuse bun, dacă atît de dulce este să te plîng pe tine, cît de plăcut este să mă bucur de tine!

— sf. Bernard —

Pe Golgota

o mie de ani înainte de Vinerea-Mare

Psalm 22.

2. „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu de ce m'ai părăsit?
Departa sunt de mântuirea mea cuvintele cu care mă tân-
guesc!

3. „Dumnezeul meu, cât ține ziua strig, dar nu-mi ră-
spunzi, și noaptea tot așa, și nu-mi gădesc odihnă.

4. „Ci tu ești sfântul care sălășluiești în mijlocul cântări-
lor de slavă ale lui Israil;

5. „În tine și-au pus nădejdea părinții noștri, și-au pus
nădejdea și tu i-ai mântuit;

6. „Au strigat către tine și au fost izbăviți, în tine și-au
pus nădejdea și n'au rămas de rușine.

7. „Dar eu un vierme sunt și nu un om, de ocară în fața
oamenilor și disprețuit de popor.

8. „Toți câți mă privesc își bat de mine joc, își strâmbă
gura, clatină din cap și spun:

9. „Și-a pus nădejdea în Domnul! Domnul să-l scape, el
să-l izbăvească, dacă îi este drag!”

10. „Ci tu ești cel care m'ai scos din pântecul maicii
mele, cel care m'ai adăpostit la sânul ei.

11. „Pe genunchii tăi aruncat am fost dela nașterea mea;
din sânul mamei, tu ești Dumnezeul meu.

12. „Nu sta departe de mine, căci sunt în mare strâmtoare
și nimeni nu poate să mă ajute.

13. „Tauri mulți mă înconjoară; bivoli din Basan fac cerc
în jurul meu;

14. „Impotriva mea ei cască gura lor, ca un leu care sfâșie și răcnește.

15. „Sunt risipit ca apa și toate oasele mele sunt deschiorate, iar inima mea e ca de ceară și se topește în măruntaiele mele;

16. „Ca un ciob de oală s'a uscat puterea mea și limba mea s'a lipit de cerul gurii mele și în pulberea morții mă pui să zac.

17. „Ci câinii mă cuprind la mijloc, ceata nemernicilor îmi dă târcol; mâinile și picioarele mele le-au străpuns.

18. „Aș putea să-mi număr toate oasele; ei se uită la mine și se desfătează privindu-mă.

19. „Veșmintele mele le împart între ei și pentru cămașa mea aruncă sorții.

20. „Dar, tu Doamne, nu sta departe, tu izvorul puterii mele; grăbește-te într'ajutorul meu!

21. „Mântuește de sabie sufletul meu, scapă din laba câinelui viața mea.

22. „Izbăvește-mă din gura leului, și din coarnele bourilor scoate-mă.

23. „Atunci vesti-voi fraților mei numele tău, în mijlocul adunării poporului te voi slăvi;

24. „Cei ce vă temeți de Domnul lăudați-l! Toată seminția lui Iacob preamăriți-l! Și tremurați înaintea lui toți câți vă trageți din Israel!

25. „Căci n'a trecut cu vederea și n'a disprețuit suferința nenorocitului și nu și-a ascuns fața de el, ci când l-a strigat a auzit.

26. „De tine e însuflată cântarea mea de slavă în marea adunare; făgăduințele mele le voi îndeplini înaintea celor ce se tem de tine.

27. „Mânca-vor săracii și se vor sătura, lăuda-vor pe Domnul cei ce îl caută pe el. Vie să fie inima voastră în vecii vecilor!

28. „Să-și aducă aminte și să se întoarcă la Domnul toate marginile pământului și toate neamurile păgânilor să se închine înaintea ta;

29. „Căci a Domnului este împărăția și el stăpânește peste popoare.

30. „Mânca-vor și vor cădea înaintea feței sale toți stăpânitorii pământului și tot așa pleca-se-vor lui toți câți se coboară în fărânaș și viața lor nu pot să și-o păstreze.

31. „Urmașii îl vor sluji pe el și vor povesti despre Domnul în neam de neam.

32. „Veni-vor și vor vesti dreptatea lui unui norod care se va naște și vor spune minunile lui”.

Acest psalm profetic pare că a fost scris la piciorul Crucii, de un observator căruia nu i-a scăpat nici un amănunt al răstignirii.

Dela vers 2 la vers 22 e Isus pe Cruce, cu mâinile și picioarele străpunse, înconjurat de dușmani cari își bat joc.

Dela vers 23 până la vers 32 este profetica răsplată a Patimilor, viața Bisericii, a Trupului mistic a Mântuitorului.

Isus pe Cruce s'a rugat cu versurile acestui psalm, rostind puternic acel: „Eloi, Eloi, lamma sabactani!” ca pentru a ne duce ochii la'nceputul plinirii unei profeții.

Vezi în acest psalm pe Isus, „vierme, nu om... disprețuit de popor”, „cu oasele deschiorate”, „cu limba lipită de cerul gurii” de sete, cu „mâinile și picioarele străpunse”.

Vezi în acest psalm pe *călăii lui Isus*, cari „își bat joc, își strâmbă gura” și „clatină din cap” și strigă cuvintele Evangheliei: „Și-a pus nădejdea în Domnul! Domnul să-l scape”...

Vezi *soldații* care-și „împart vesmintele” și „pentru că-mașa mea aruncă sorti”.

Evangheliștii nu aveau decât să copieze tablourile lui David ca să descrie fidel realitatea Patimilor Domnului.

Partea a doua a psalmului, dela vers 23 la v. 32 se împlinește și continuă să se îplinească în lungul vremii.

Teologia ranelor Domnului

scrisă cu opt veacuri înainte de răstignire

Isaia Cap. 53.

1. Cine a dat crezare soliei noastre și brațul Domnului cui s'a descoperit?
2. Crescut-a înaintea lui ca o odraslă și ca o rădăcină din pământ uscat. Nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la el, și nici o înfățișare, ca să ne fie drag.
3. Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni: om al suferinței și deprins cu durerea; unul de care să-ți acoperi fața, când îl vezi; disprețuit și socotit ca nimic.
4. Dar el a luat asupra-și bolile noastre și cu durerile noastre s'a împovorat, pe când îl socoteam ca pedepsit, ca bătut de Dumnezeu și oropsit.
5. Ci el fusese străpuns pentru păcatele noastră și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin ranele lui noi toți ne-am vindecat.
6. Toți umblam ca niște oi, fiecare pe calea lui, și Domnul l-a încărcat pe el cu fărădelegile noastre ale tuturor.
7. Chinuit a fost și s'a supus, și nu și-a deschis gura sa; ca o oaie spre junghiere s'a dus ca și un miel fără de glas, înaintea celui cel-l tunde, așa nu și-a deschis gura sa.
8. Cu judecată nedreaptă fost-a osândit, și neamul lui cine-l va spune? Căci s'a luat de pe pământ viața lui! Pentru fărădelegile poporului meu a fost adus spre moarte.
9. Mormântul său a fost pus lângă cei fără de lege și cu cei făcători de rău, după moartea sa, cu toate că nu săvârșise nici o fărădelege și nici o înșelăciune n'a fost în gura lui.

10. *Dar a fost voia Domnului să-l zdrobească prin suferință. Și fiindcă și-a jertfit viața pentru păcatele noastre, vedea-va pe urmașii săi trăind îndelungat și planul Domnului, prin el, va avea izbândă.*
11. *De pe urma chinurilor sufletului său se va sătura de fericire; prin știința sa, dreptul, sluga mea, va îndrepta pe mulți, și fărădelegile lor le va lua asupra-și.*
12. *Pentru aceasta îi voi da parte lângă cei preamăriți și cu cei puternici va împărți prada, ca răsplată că și-a dat sufletul său spre moarte și cu cei făcători de rele a fost numărat. Ci el a purtat fărădelegile multora și pentru cei păcătoși și-a dat viața.*

Imn al mântuirii noastre în virtutea ranelor Domnului Isus, acest admirabil capitol al proorocului Isaia este prima expunere teologică, clară și categorică a funcțiunii ranelor dătătoare de sânge și suferință în răscumpărarea neamului omenesc: „în ranele lui noi toți ne-am vindecat”.

Proorocul aci este copleșit de evanghelist, iar evanghelistul e pătruns de adâncă teologie de sus.

Cu toții eram o turmă rătăcită, osândită la eterne ocne; ciumați ce boliam sub bunul soare, nu aveam acces la Viață și la Fericire. Destituiți în urma păcatului din vredniciile și drepturile primite, ne-am făcut o „massă” osândită fără putința de reparare prin propriile puteri.

Atunci intră în istorie și în vreme, Cel peste evnimente și peste vremi. Prin întruparea Cuvântului putem repara disordinea săvârșită prin păcat, voință de anarhie și nihilism.

Aci ni se lămurește taina și proorocul se teme că nimeni n’o să-i dea crezare: prin jertfa Fiului lui Dumnezeu întrupat se reface ordinea. Eliberarea și emanciparea o avem prin rane și sânge. Ni se desvăluie o solidaritate nebănuită între acel care îndură și acel care petrece, între acel care păcătuiește și acel care se chinue.

În istorie își află loc niște răni formidabile, a căror mister se dă în vileag, rane care urzesc destinul fiecărui pământean. Versurile 5 și 6 sunt ele singure un Pacific de lumină: fără rănilile Mântuitorului, noi, bieții oameni, am fi o fatală aspirație torturată spre osândă.

Nu există o altă alternativă; sau intrăm în sfera ranelor Domnului sau în sfera morții eterne.

Să sfârșim odată cu viața de burghez parazit al ranelor preasfinte, cu visările tihnite, care sunt o insultă adusă Sângelui divin.

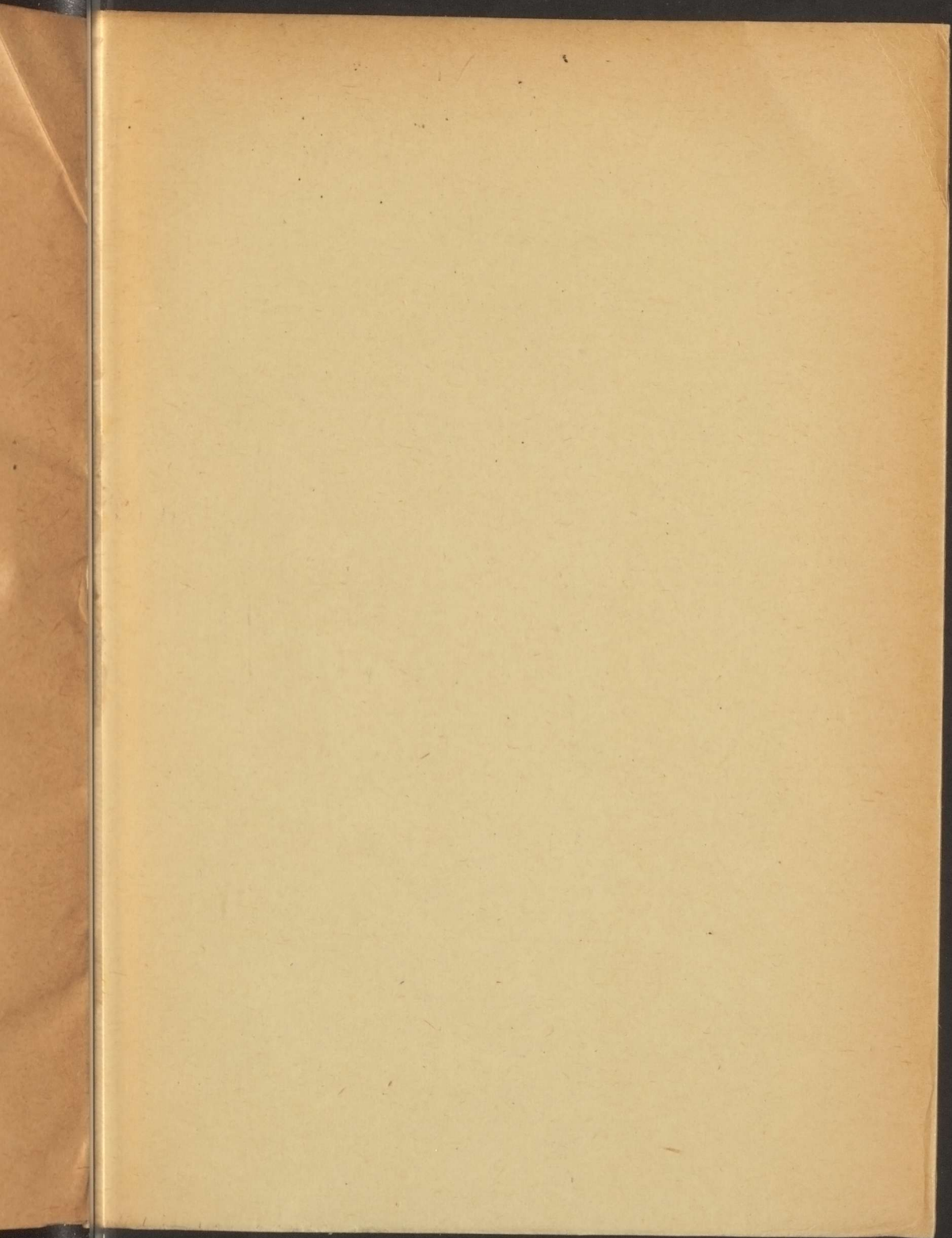
Să ne alăturăm ranelor Domnului ca să plinim ce lipsește menirii lor și astfel „de pe urma chinurilor ne vom sătura de fericire” și vom avea „parte cu cei preamăriți”.

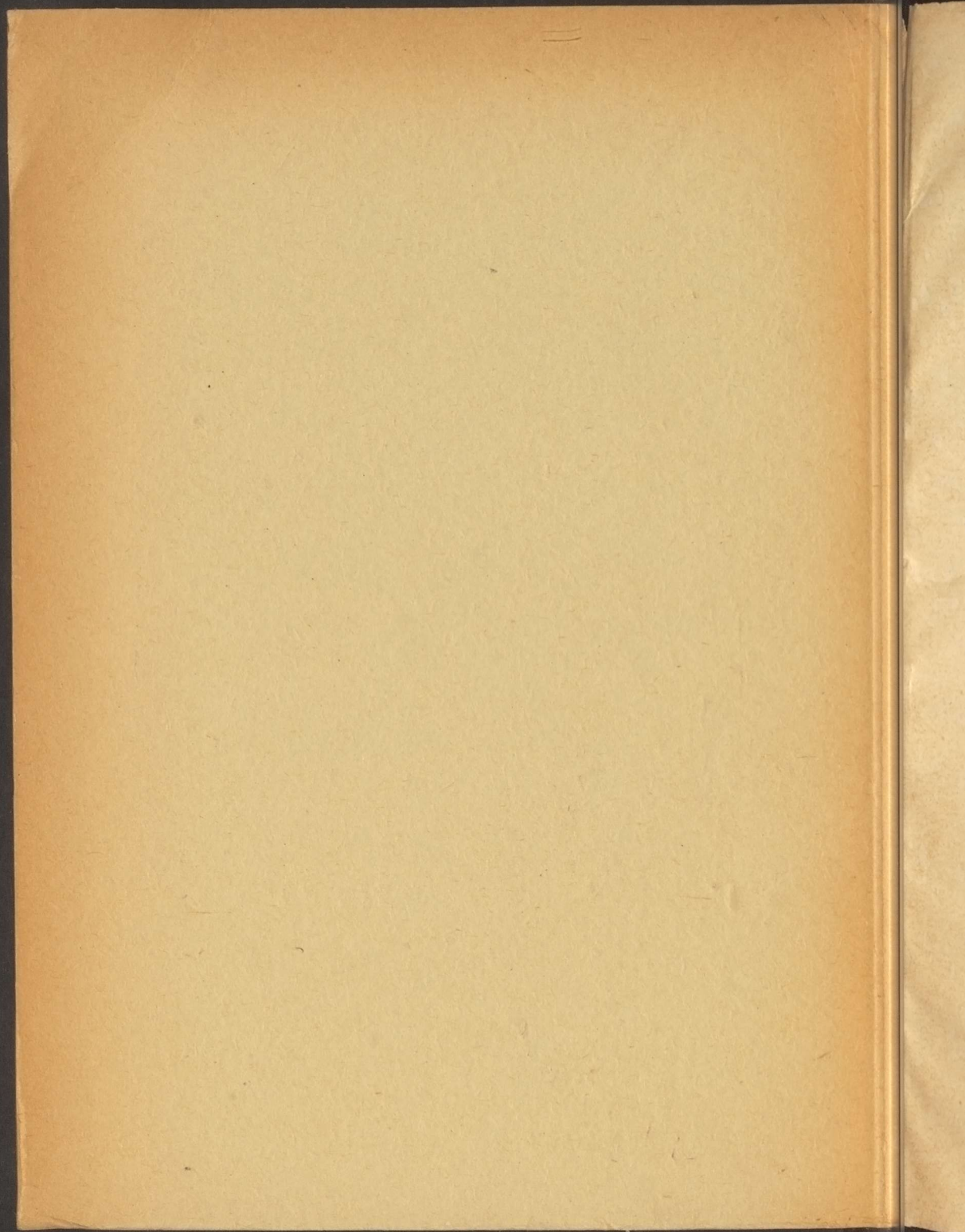

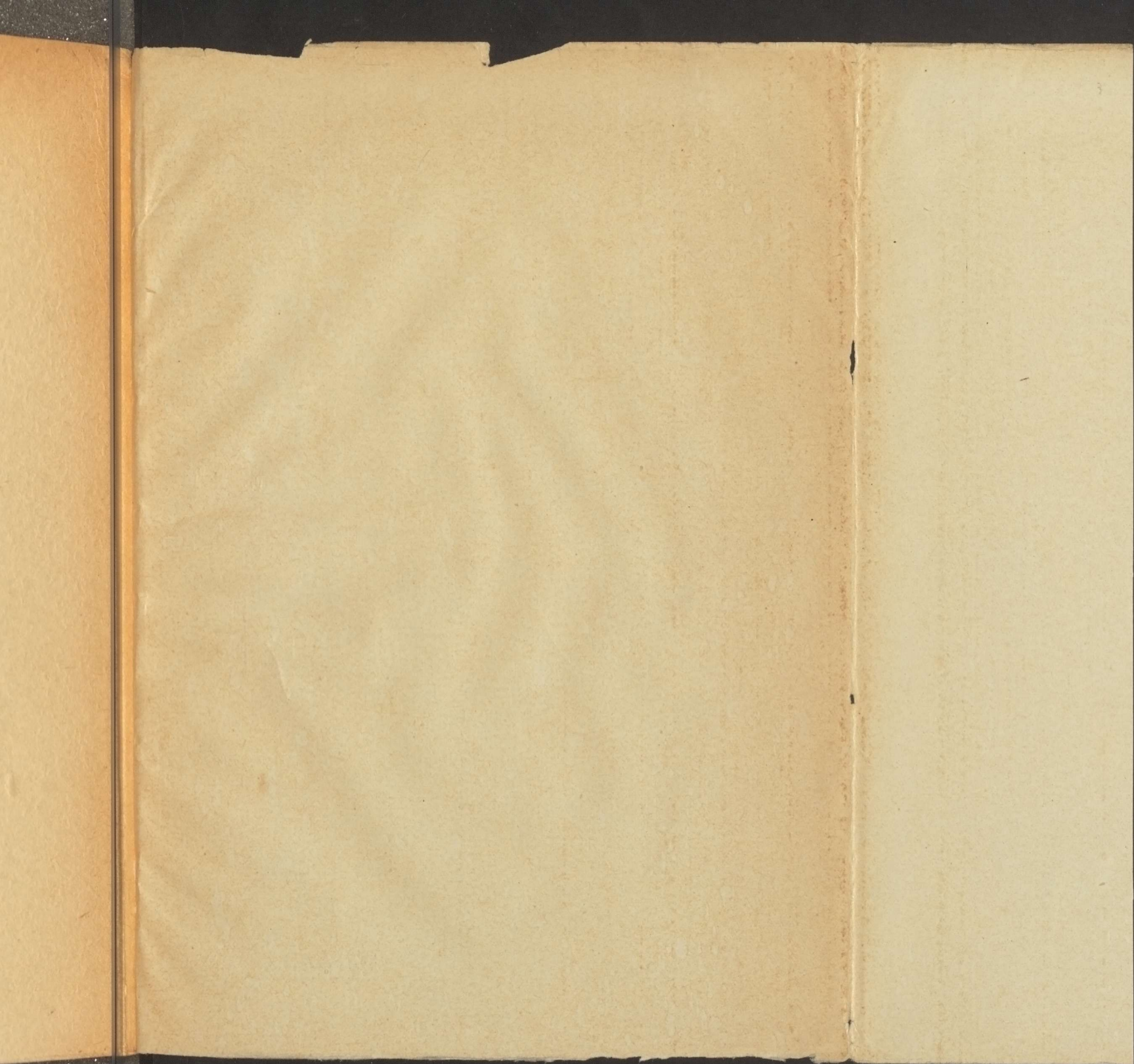
CUPRINSUL

	Pagina
INTRODUCERE — — — — —	5
INTAIETATEA RĂNILOR — — — — —	9
EXEGEZA RĂNILOR — — — — —	16
„Domnul meu și Dumnezeuul meu” — — — — —	16
„Indrăzniți, eu am biruit!” — — — — —	18
„...Să intre întru mărirea Sa”. — — — — —	24
„Trebuia să pătimească” — — — — —	28
„Ia și citește” — — — — —	32
Fântânile Vieții veșnice — — — — —	38
STIGMATIZAȚII — — — — —	41
Cum se produce stigmatizarea — — — — —	45
Natura și felul rănilor la stigmatizați — — — — —	51
Extazul dureros al Terezei Neumann — — — — —	56
GIULGIUL SFÂNT — — — — —	59
Ce este Giulgiul sfânt? — — — — —	61
PRIVIND GIULGIUL SFÂNT — — — — —	65
URMÂND EVANGHELIA — — — — —	66
„A luat Pilat pe Isus și l-a bătut” — — — — —	70
„Și împletind cunună de spini au pus-o în capul lui”. — — — — —	76
„Și purtându-și crucea sa a ieșit” — — — — —	79
„Și l-au răstignit pe dânsul” — — — — —	81
„Și unul din ostași cu sulita coasta lui a împuns” — — — — —	88
SĂ REVENIM LA IZVOARELE UITATE — — — — —	92
Cinstirea sfintelor rane — — — — —	98
PE GOLGOTA — — — — —	100
o mie de ani înainte de Vinerea-Mare. Psalm 22.	
TEOLOGIA RANELOR DOMNULUI — — — — —	103
scrisă cu opt veacuri înainte de răstignire, Isaia c. 53.	

Prețul 1.80 P

Pretul 1.80 P